

İnsanca yaşam istiyoruz

Senaryo aynı, roller aynı

Uluslararası sermayenin sözcüsü IMF önümüzdeki yıl uygulanacak ekonomi politikalarına dair direktiflerini vererek yol haritasını çizdi. Senaryoyu hazırlayan, oyunculara rollerini dağıtan IMF, sahnelenecek oyunu yönetmek için perde arkasına çekildi. 2007 bütçesini IMF'nin icazeti ile hazırlayan egemen sınıflar önümüzdeki yıldan çok umutlu görünüyor. Boğaz sırtlarındaki lüks villalarında kırmızı şaraplarını yudumlarırken IMF'nin telkinleri ile hazırladıkları 2007 bütçesi, şimdiden yeni sarayların, köşkerlerin, katların, yatların müjdesini veriyor.

Yük yine emekçilerin sırtında

Dünyanın zenginliklerini elinde tutan bir avuç vampir, milyarlarca insanın öfkesini her gün üzerine daha fazla çekmekte. Ülkemizde egemenler emperyalistlerle birlikte halkımıza cehennemi yaşatırken, yarattıkları bu korkunç tablonun sonuçları karşısında çaresiz kalmaktalar. Milyonlarca emekçi bu sömürü çarkına duyduğu öfkeyi harmanlamakta. Patlamaya hazır volkan misali usulca saatine doğru yol almakta. Bütçede savunmaya ve askeri harcamalara ayrılan payın sürekli artması boşuna mı?

Çanlar kimin için çalıyor?

AKP hükümeti kayıtsız şartsız uyguladığı IMF politikaları ile palazlanırken halktan aldığı vergilerin oranını bir önceki yıla göre yüzde 18 arttırmayı hedefliyor. Gelir vergisinden 31.2 milyar YTL toplamayı öngören hükümetin bunu vekillerinin harçlıkları ile yapmayacağını görmek için kuşkusuz kahin olmak gerekmiyor!

Sayfa 3

En iyi ihracatımız

TBMM'den çıkan "BM ile Lübnan'a asker göndermek ülkemiz çıkarlarına uygundur" kararı ile Lübnan'a 1000 asker gönderme kararı alındı; tezkerre, oluşan kamuoyuna karşılık kabul edildi. Gönderilecek birliğin bir kısmı olan ve askeri alt yapıyı hazırlamak üzere gönderilen 261 askerlik ilk takım ise 20 Ekim Cuma günü Lübnan'a vardı.

Sayfa 28

Kelepir olsa mezara girerler

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar (GDO) ile duyduk ilk Cargill adını. Kapatılması ve Türkiye'deki faaliyetinin son bulması için defalarca eylemler yapıldı, birçok DKÖ bunun için dava açtı.

Sayfa 7

“Herkes hakkını arasın, patrona kölelik yapmasın!”

“İşçi arkadaşları bilinçlendirdiğimiz için işten atıldık. Biz fabrikadaki çalışma koşullarını değiştirmek amacıyla önce ütü paketten 3 kişiyi örgütledik, ardından yıkamadaki işçi arkadaşları örgütledik. Daha sonra kendi aramızda eğitim almaya başladık. Patron bunu fark etti. Bizim çalışmalarımız da gelişmişti. Yetki aşamasına gelmiştik. Amacımız sendikalaşmaktı. 187 kişiyi bulduk. Patron da bunu engellemek için işçi arkadaşları işten çıkardı. Ardından fabrikayı kapatacağımı söyleyerek tüm işçileri işten çıkardı. Biz öncü işçileri tazminatsız, diğerlerini tazminatlı olarak çıkardı. Tazminat alamadığımız için dava açtık, 10 Kasım’da duruşmamız var.

Biz sadece tazminat davasını kazanmak değil ayrıca işe geri dönmek de istiyoruz. Sendika ile konuştuk anlaşlık. İşçi isteyecek, sendika yapacaktı. 15-20 kişi kendi aramızda konuşup sendikaya gittik. Sendika ‘yetkinizi alıp, gelin’ dedi. Evliyim ve iki çocuğum var. Baykanlar’da kot üzerine çalışıyorum. Oradan çıkmayı düşünüyorum. Sigorta yapmıyor, çalışma koşulları kötü. 423 kişi çalışıyor, 30 kişiye sigorta yapmış. Diğer iş yerleri de böyle, patron 600-650 milyon para veriyor, ama sigorta yapmıyor, çok fazla çalıştırıyor. Benim amacım işçi arkadaşlarla birlik olmak, bilinçlendirmek belli bir deneyimim de oldu. Birlik olunursa, madem ki biz üretiyoruz biz çalışıyoruz yöneten de biz oluruz.

İş yerlerindeki çalışma koşullarını işçi sağlar. BJ’de işçi arkadaşlarla konuşuyorduk, tartışuyorduk 1-2 kişiyle başladık 375 kişiye ulaştık; demek ki işçi hakkını aradıktan sonra her şey olur. Sendikalaşma iyi bir şeydir. Sendikalaşma demek işçi hakları demektir. Herkes hakkını arasın, patrona kölelik yapmasın.”

Bu sözler BJ Tekstil’de yaşadıkları çalışma koşullarını değiştirmek için mücadelenin fitilini ateşleyen işçilerden biri olan **Ersoy Nahırcı**’ya ait. Ülkemizde asgari ücret olarak geçinmeye çalışan, insanlık dışı çalışma koşullarında emeğini satan milyonlarca işçiden sadece biri Ersoy. Patronun işçiler üzerindeki saltanatına sessiz kalmaya-

arak birkaç arkadaşı ile birlikte fabrikadaki çalışma şartlarını değiştirmek için mücadeleye atılmış. Onun deyimi ile “**işe ilk başladıklarında**” hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği bunun böyle devam edemeyeceğidir. 3-4 kişi ile başlayan örgütlenme çalışması mesai çıkışlarında işçilerle yapılan sohbetlerle, evlere yapılan ziyaretlerle ve yaptıkları eğitim çalışmaları ile gelişerek büyüdü. Uzun bir uğraştan sonra “**bu milletten bir şey çıkmaz**” diyenleri utandırırçasına 375 işçiyi örgütlemeyi başardılar.

İşçiler politik bir önderlikten yoksun olmalarına rağmen kendi çabaları ile sendikaya giderek yetki için başvurdu. İşçilerin üretim içindeki ilişkileri onların doğal öğretmenleri oldu aslında. Ustaların sürekli hakaretlerine maruz kalan işçiler için örgütleniş doğrudan doğruya bir hale geliyor. Çünkü yaşamın insanca sürdürülebilmesi için bu bir zorunluluk. Patron işçilerin ördüğü bu çalışmayı fark etmiş ancak “**En çok 20- 30 kişidir, onları da işten çıkarırım**” anlayışı ile hareket etmiş. Atılan tohumların filizlendiğini görünce aralarında Ersoy’un da bulunduğu öncü işçileri işten çıkarmış.

İşçiler direnişe son noktayı koymak için sendikaya başvurmuş, ancak sendikalara hâkim olan sarı sendikal çizginin yeterince bilincinde olmadıkları için gevşek davranmışlar. Sonunda sendika işten atılan işçileri tazminatları almaları için ikna etmiş. Öncü işçiler, sendika ve mücadelenin geneline dair yeterli hazırlıkları yapamadıklarını dile getirerek; “**En büyük eksikliğimiz hazırlıksızlığımızdır**” diyor.

“Kazananlar hep mücadele edenlerdir!”

BJ Tekstil’de yaşananlar işçi sınıfının sınıf bilinçli öncü işçilere olan ihtiyacına ve örgütlenmeye verilmesi gereken öneme işaret ediyor.

İşçi sınıfının son yıllarda pek çok yerde gelişen ancak sınıf bilinçli bir önderlikle buluşamayan pek çok direnişi bu noktadaki boşluğu da gösteriyor. Yaşanan direnişler diğerleriyle birleştirilemediği ve doğru bir

önderliğe sahip olmadığı için bir süre sonra yenilgiye uğramakta.

İşçiler BJ’de sendikacı olarak işe devam etme mücadelesini “**kaybetmiş**” olabilirler ancak kazananlar hep mücadele edenler olmuştur. BJ’den atılan işçilerden biri olan **Özer Çoban**’ın; “Arkadaşla beraberdik. Aynı şeyleri bende yaşadım. Aynı günler işten atıldık. Şimdi başka bir işyerinde çalışıyorum. Çok sıkıntı çekiyorum. Yemek olsun temizlik olsun sigorta olsun çalışma şartları çok zor. Hiçbir şey yapmıyorlar. Birlik olmak lazım, işçilerle birlik olmak gerekiyor. İşçilerin hakkını araması lazım. Ancak böyle çözülür, işçiler birlik olmadığı sürece hiçbir şey çözülmez. BJ’de kazanmak istiyorduk, kaybettik, mücadelemizi diğer işyerlerinde devam ettireceğiz. Tüm işçiler birlik olsun. Ben aldığım ücretle ancak kendim geçiniyorum” sözleriyle dile getirdiği gibi işçiler bu çalışma koşullarıyla her yerde her an karşılaşacaklar.

Öyleyse işçilere düşen bu mücadeleyi her yerde sürdürmek olmalıdır. Özer’in altını çizdiği gibi işçiler biraraya gelmeden hiçbir şey olmaz. Patron, işçiler izin verdiği için baskı yapmakta, düşük ücret vermekte ve istediği zaman işten atmaktadır. Burjuvazi işçi sınıfı üzerindeki iktidarını kurumsallaştırmak için nasıl örgütleniyor ve en küçük bir direnişle karşılaştığında birbirine destek oluyorsa işçi sınıfının da örgütlenmekten başka yolu yok. İşçilerin en büyük

gücü dayanışması ve birlikteliğidir. Patronlar kendi çıkarları için binlerce, milyonlarca işçinin hayatını zehir ederek onları açlıkla terbiye ediyor. İşçilerin de buna karşılık yapması gereken; Sınıfın çıkarlarını dikkate alarak birlik olmaktır. Sendikalarına sahip çıkmaktır. Sendikalara çöreklenen gerici anlayışları alaşağı ederek yönetimleri ellerine almaktır.

BJ Tekstil özgülünde yaşananlar bize, tüm karalamaya rağmen en dinamik ve kavgaya hazır kesimin işçi sınıfı olduğunu bir kez daha göstermektedir.

BJ’den atılan işçiler şimdi yeni işyerlerinde, edindikleri tecrübeler ile yeni kıvılcıklar çıkacak, işçi sınıfının aydınlatılmasında, bilinçlendirilmesinde doğal bir faaliyetçi olacaklar. İşçi sınıfına dönük esnek çalışma, taşeronlaşma saldırıları, işçilerin örgütlenmesine set çekmek amacıyla çıkarılan yeni yasalar önümüzdeki günlerin sıcak geçeceğine işaret ediyor.

İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen direnişlerine yön vererek önderlik etmek için ileri çıkmalı, işçilerle daha fazla kaynaşmalıyız! İşçi sınıfının diri yanını görmeli ve mücadeleye buradan yüklenmeliyiz. İşçi sınıfı bitmiş diyenler yaşanan direnişlere gözlerini kapatanlardır. İşçi sınıfından öğrenmek isteyenler için bugün yeterince “**neden**” vardır. İşçiler insanca bir yaşam için kardeşleriyle yumruklarını birleştirmelidir!

(İstanbul)

İLAN

Sınırsız ve sömürsüz bir dünya yaratma uğruna 2 ve 9 Kasım günlerinde, Dersim dağlarında silah elde toprağa düşen üç kızıl Partizan’ın özgürlük çılgılığı şiarımızdır.

ULM TKP/ML Taraftarları

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

Çanlar kimin için çalışıyor?

Uluslararası sermayenin sözcüsü IMF önümüzdeki yıl uygulanacak ekonomi politikalarına dair direktiflerini vererek yol haritasını çizdi.

Senaryoyu hazırlayan, oyunculara rollerini dağıtan IMF, sahnelenecek oyunu yönetmek için perde arkasına çekildi. **2007 bütçesini** IMF'nin icazeti ile hazırlayan egemen sınıflar önümüzdeki yıldan çok umutlu görünüyor. Boğaz sırtlarındaki lüks villalarında kırmızı şaraplarını yudumlarırken IMF'nin telkinleri ile hazırladıkları 2007 bütçesi, şimdiden yeni sarayların, köşkerlerin, katların,

yor. **Sakıp Sabancı** (52.), **Rahmi Koç** (82.) ve **Ayhan Şayenk** (132.) dolar milyarderleri listesinin ön sıralarına doğru tırmanmaktadır.

Kişi başına düşen milli gelirin 5 bin dolar olduğu ülkemizde bu rakam köylülükte 1500 dolara kadar düşmektedir. Başka bir deyişle yoksulluk kırsal alanda 3 kat daha fazladır. 1990 yılından bugüne tarım alanı 27.3 milyon hektardan 26 milyon hektara düşmüş durumda. IMF'nin yaşama geçirdiği emperyalist politikalar sonucunda **2005-2006** yılında

emeği yine emperyalistlerin kasasına akacak ve yine büyük vurgunlar yaşanacak. Borçların ödenmesi için IMF ve DB'den yine faizle borç alacak olan egemenler bu kısır döngü içinde ülkemizin ekonomik ve siyasal olarak bağımlı olmasını da garantilemektedir. 2007 yılı için IMF'ye **53 milyar YTL** ödeme taahhüdü verilmiş durumda.

Sağlıktan sonra en büyük kalem ise eğitime ayrılacak. Ancak sanılmasın ki okulu olmayan köylere okul yapılacak, öğretmeni olmayan okullara öğretmen

Vergilerde planlanan bu artış, yakın zamanda bir zam kasırgasının da işaretlerini vermekte. Önümüzdeki günlerde yapılacak yeni düzenlemeler ile bina vergisi yüzde 50, çevre temizlik vergisi yüzde 25 oranında artacak. Doğalgaza zam gelirken elektrikte yüzde 23.9 oranında artış olacak. Ayrıca gayri-menkul satışlarından daha fazla vergi alınacak. 2007 bütçesinde bir başka küçük ayrıntı da Cumhurbaşkanının "**yoksulluğunun**" farkına varılması oldu! Cumhurbaşkanı'nın geçinemediğini gören emperyalistler maaşına zam yapmaya karar vermişe benziyor. 2007 yılında 15 bin YTL maaş alacak olan Cumhurbaşkanı acaba bu para ile geçinebilecek mi? Maaş hayati zor, her şey ateş pahası!

Toplumun yüzde 1'lik kısmını oluşturan ve iktidarı elinde tutan kesimin geliri toplumun yüzde 45'inin gelirin karşılık gelirken toplumun yüzde 30'unu oluşturan en düşük gelir grubundaki işçiler, yoksul köylüler, emekçiler gelirin ancak yüzde 9.2'sini alıyor.

yatların müjdesini veriyor.

Milyonlarca emekçinin emeğini sömürerek kasalarını şişiren egemen sınıflar, başka vaatlerde bulunsalar da emekçilere açlık ve sefaletten başka bir şey vermiyorlar. **Yaşamı üreten, ter döken, alınteri akıtan, fabrikalarda sabahlayan, tarlalarda çapa sallayan emekçiler, yarattıkları değerlere yabancılaşarak mahrum kalıyor.** Çalışan milyonlarca insan iken yöneten, iktidarı elinde tutan bir avuç sömürücü asalak oluyor. Egemenler ile emekçiler arasındaki uçurum, eşitsizlik her gün daha fazla derinleşiyor. Zenginlerin, para babalarının, uşakların cüzdanları büyürken yoksulların, işçilerin, köylülerin cepleri boşalıyor. Toplumun yüzde 1'lik kısmını oluşturan ve iktidarı elinde tutan kesimin geliri toplumun yüzde 45'inin gelirin karşılık gelirken toplumun yüzde 30'unu oluşturan en düşük gelir grubundaki işçiler, yoksul köylüler, emekçiler gelirin ancak yüzde 9.2'sini alıyor. Ülkemizde en zengin 650 bin kişinin geliri 30 milyon kişinin gelirinin toplamından daha fazla iken nüfusun en alttaki yüzde 20'lik bölümünün toplam gelirden aldığı pay yüzde 4.9'dur. Buna karşılık en üstteki yüzde 20'lik bölümün payı ise yüzde 59'dur. 20 yıl önce sıradan bir zengin olan **Mehmet Emin Karamehmet** (Çukurova Holding, Yapı Kredi ve Turkcell'in sahibi) bugün dünyanın en zengin 29. kişisi olarak Bill Gates ile yarış-

bir milyon köylü işsiz kaldı. Sübvansiyonların kesilmesi, desteklemelerin kaldırılması, girdi fiyatlarının yükselmesi ve kotalar sonucunda üretimden çekilen emekçiler, işsizler ordusunun birer sıra neferi olacak. Kırsal alanda yaşayan kesim, nüfusun üçte birini oluştururken bütçeden aldığı pay ise yüzde 2.5. Uluslararası şirketlere yapılan borç ödemelerine bunun 12 katından fazla pay ayrıldığı dikkate alındığında devletin kimin hizmetinde olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Köylülüğün milli gelirden aldığı pay son 8 yılda periyodik olarak azalırken AKP hükümeti döneminde bu durum daha da hızlandı.

Aslan payı faize!..

IMF Türkiye masası şefi **Lorenzo Giorgianni** başkanlığındaki heyetin **9-21 Ekim** tarihleri arasında yaptığı görüşmeler basında kendine ancak küçük başlıklarda yer bulabildi. Egemenler milyonlarca emekçiyi ilgilendiren böyle bir konuyu kapalı kapılar ardında, 3 yıllık **Stand-by anlaşması** çerçevesinde sessiz sedasız geçiştirmeyi amaçlıyor.

204.9 milyar YTL büyüklüğündeki bütçenin önemli bir bölümü faize ayrılmakta. Bir yıl önce yüzde 14.8 olan faiz oranları bu yıl yüzde 21.1 oranına yükselirken hazırlanan 2007 bütçesinde bu oran 2006 yılına göre yüzde 14.4 oranında yükselecek. Uluslararası sermayeden faizle alınan borçların ödenmesi için ayrılan bu kalemden işçilerin memurların

gönderilecek, yeni okul binaları yapılacak! IMF ile yapılan ve 2001 yılından beri daha hızlı bir şekilde yaşama geçirilen ve adına "**Eğitimde reform**" denilen özelleştirmelerin uygulanmasıdır bunlar. Eğitime ayrılan **26.7 milyon YTL** özel okulların finansmanı, özel üniversitelerin büyümesi, kolejlerin mantar gibi türemesi için kullanılacak. Yani emekçiler için okumak bir hayal olarak kalmaya devam edecek.

Vergiler emekçilerin sırtına!

"**Biz vergi artışı düşünmüyoruz. Merkezi yönetim bütçesiyle ilgili olarak yeni vergi getirmiyoruz. Vergileri de arttırmıyoruz. Bütçemizde onu öngörmüyoruz**" (18/10/2006) şeklinde açıklama yapan Maliye Bakanı **Kemal Unakıtan**'ın aksine Giorgianni'nin ziyaretine mazhar olan TOBB Başkanı **Rifat Hisarcıkhoğlu** geçen yıla oranla bütçedeki yüzde 20'lik artışın vergilerle taşınacağını söyledi. Hisarcıkhoğlu bu parayı eğer cebinden vermeyecekse halkın kesesinden ödemenin hesaplarını yapıyor demektir!.

AKP hükümeti kayıtsız şartsız uyguladığı IMF politikaları ile palazlanırken halktan aldığı vergilerin oranını bir önceki yıla göre yüzde 18 arttırmayı hedefliyor. Gelir vergisinden 31.2 milyar YTL toplamayı öngören hükümetin bunu vekillerinin harçlıkları ile yapmayacağını görmek için kuşkusuz kahin olmak gerekmiyor!

"İşçi! 6 gün yeter sana!.."

Türk-İş'in yaptırdığı son araştırma yoksulluğun ulaştığı boyutlara işaret etmekte. Araştırmaya göre; 4 kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenebilmesi için aylık zorunlu gıda harcaması tutarı bir ay öncekine göre 1.66 oranında artarak 593 YTL 55 YKR'ye yükseldi. Geçen yıla göre bugün gıda için 511, temel ihtiyaç maddeleri için 165 YTL daha fazla harcama yapılmasına rağmen tüm bir yıl boyunca asgari ücrete yapılan artış 30 YTL.

Türk-İş'in araştırması açlık ve yoksulluğun emekçiler için çekilmez hale geldiğini gösteriyor. Araştırmaya göre; Asgari ücret açlık sınırının yüzde 64'ünü, yoksulluk sınırının ancak yüzde 20'sini karşılıyor. Asgari ücretle bir aile ancak 19 gün dengeli beslenirken insan onurunun gerektirdiği yaşam düzeyini ise sadece 6 gün karşılayabilmekte.

Emperyalistler ve onların yerli uşakları halkımıza açlık, yoksulluk ve acıyı reva görürken ve gelir dağılımında böylesi bir dengesizlik varken gelecek onlar için güvenli olabilir mi?

Dünyanın zenginliklerini elinde tutan bir avuç vampir, milyarlarca insanın öfkesini her gün üzerine daha fazla çekmekte. Ülkemizde egemenler emperyalistlerle birlikte halkımıza cehennem yaşatırken, yarattıkları bu korkunç tablonun sonuçları karşısında çaresiz kalmaktalar.

Milyonlarca emekçi bu sömürü çarıkına duyduğu öfkeyi harmanlamakta. Patlamaya hazır volkan misali usulca saatine doğru yol almakta.

Bütçede savunmaya ve askeri harcamalara ayrılan payın sürekli artması boşuna mı? En küçük bir sarsıntıda "**sosyal patlama**" nöbetleri geçirmeleri boşuna mı? Sömürücüler emekçilere giderek yabancılaşmakta ve sonlarına yaklaşmakta. Çizdikleri yol haritaları menzilin sonuna varmakta.

Ezenler ile ezilenler arasındaki çelişki böylesine derinleşirken baldırı çıplaklar sormakta haklı; Çanlar kimin için çalışıyor!

Sınıfsal Yaklaşım

Ağır ağır ilerleyen süreç ve ateş-kes

İlk olarak Sabah gazetesinde haber yapılan senaryo, Türkiye'deki Kürt sorununa “siyasi çözüm” konusunda, tarafların ABD önderliğinde esas olarak belli bir mutabakat sağladığını ima ediyordu. Türk devletinin kulağı kesik kalemlerinden Avni Özgürel'in Radikal'deki seri makaleleriyle açık biçimde dile getirilen “çözüm”ü işletme formülasyonu ise meseleyi spekülatif boyuttan koparıp alma işlevi görüyordu (16.08.06). O Avni Özgürel ki, ateşkes çağrısı yaptığı 27 Eylül tarihli avukat görüşmesinde, Öcalan tarafından özel olarak selamlanmıştı.

Süreç bundan sonra da farklı aktörlerin sahne almasıyla kendi mecrasında akıtılmaya devam etti. Devrede bu kez koordinatörler vardı. ABD, Türkiye ve Irak'ın asker eskisi “koordinatörleri” peşi sıra atandılar, toplandılar, ayrı ve toplu demeçler verdiler. Her ne kadar “malum senaryo”yu açıktan reddeder bir tutum takındıysa da satır arasında ve özel açıklamalarında esas işlev ve dertlerine dair “açık” vermekte sakınca görmediler.

Hamle sırası tarafların doğrudan aktörlerine gelmişti. Bunlardan KKK, demokratik, legal çevrelerin ve nihayet önderleri Öcalan'ın talebi, tavsiyesinin ardından, tek taraflı ateşkes ilan etti (tarihinde 5. kez). Kendisine göre sıraladığı gerekçeler arasında hiç kuşkusuz, gönüllü birlik için iyiniyet gösterisi, barış isteği, samimiyet, vb. nedenler bulunuyordu. Ancak esas dikkat çekici olan KKK Yürütme Konseyi Başkanı olarak basın açıklamasını yapan Murat Karayılan'ın ateşkes sürecine giden yol ile ilgili şu sözleri idi:

“Başta ABD'nin 15 Ağustos'ta yaptığı yazılı açıklaması, çeşitli uluslararası güçler ve kurumlar ile Federal Irak Cumhuriyeti, Güney Kürdistan Bölge Hükümeti ve değişik çevrelerin ateşkes ve silah bırakma çağrılarını oldu.” (30.09.06)

Ateşkes ilan edileceğini 5 gün önce açıklayan Talabani'nin ardından KYB'nin Ankara temsilcisi Behruz Galali, Türk devletinin

PKK ile temas kurlmaları konusunda kendilerinden talepte bulduklarını da açıklıyordu: “Bizden bunu yapmamızı isteyenler şimdi ağızlarını açmıyorlar. Böyle devam ederse çıkıp herkesi isim isim açıklayacağım. Biz bu işi kendi başımıza yapmadık. PKK bugün toplanıyor; ateşkes kararını ilan edecek. İş, Türk yetkililerle kararlaştırıldığı gibi aynen ve adım adım ilerliyor.”

(30.09.06).

Türk devletinin tek taraflı ateşkes karşısındaki resmi tavrının klasik biçimde sergilenmesi hiç kimseyi şaşırtmadı. Bununla beraber, Tayyip Erdoğan'ın “güvenlik güçleri durup dururken operasyon yapmaz” şeklinde örtülü bir karşılıklı ateşkes imasında bulunmasından da anlamlar çıkarılmaya çalışılan süreç, esasta devletin “ateşkes yetmez, silah bırakılmalıdır” refleksi ile beraber yürütüldü.

Yeni bir sayfa açılmasına neden olacak hamle için Türk devleti adına piyasaya sürülen isim Mehmet Ağar'dı. Ancak Baykal gibi yeni misyonlar yüklenme hevesinde olanlar tarafından mizansenin canlı kılma adına karşı çıkılabilecek bir öneriyle ortaya atılan Mehmet Ağar, “siyasal çözüm” senaryosunun siyasetçiler arenasındaki pazarlamacılığıyla görevlendirildi. İmha ve inkâr politikasının üst düzeyde pratikleştirildiği yılların baş aktörlerinden birisi olması hasebiyle biçilmiş kaftan olarak devreye sokulan Ağar'ın seçimi, geleneksel bir taktiğin ürünüydü.

Kitlelerin olası reaksiyonunu en alt düzeyde elimine edebilmenin yolunun gerek öneri gerekse uygulama açısından- herhangi bir politikanın en aksi yönden getirilmesiyle bulunabilmesi, Osmanlı'nın geleneksel taktiği olagelmıştır. Yakın döneme göz attığımızda, bu taktik, bir dizi kritik eşiklerin aşılması ve kararların uygulanmasında, Ecevit'ten İnönü ve Karayalçın'a, Erbakan'dan Bahçeli'ye bütün hakim sınıf aktörler, kuşandıkları maskeler uygun biçimde kullanılarak işlenmişti. Maraş vd. katliamlar, 1990'lı yıllardaki katliamlar, 28

Şubat kararları, İsrail ile kritik anlaşmalar, Öcalan'ın idamının durdurulması vb.

Ağar'ın esasen bir başkası tarafından söylenmesi halinde ortalığı fena halde karıştıracak sözleri beklenenden daha farklı çevrelerden ve daha farklı dozlarda tepkiler almaktan gecikmedi. Nihayetinde, içinde belli oranda affı ve kültürel ve siyasal hak kırıntılarını barındıran “siyasal çözüm” paketini cepheden reddeden TSK'nın sert ve kesin görünen tutumu, Ağar'ın bireysel bir çıkış yaptığına delil olarak gösterilemez. Nitekim, TSK ile yürüttüğü polemikteki geri adım attığı kimi söylemleri de meselenin özüne ilişkin değil, askerlerin konuşması ve af meselesinin boyutları ile ilgilidir. Kaldı ki esas sorun, konuyu kamuoyu açısından bu kimlikteki bir kişi aracılığıyla tartışılabilir, değerlendirilebilir bir platforma yatırabilirdir.

Mehmet Ağar, Diyarbakır, Mardin gezileri esnasında ortamın etkisiyle, rast gele sözler sarf etmemiştir. Sonraki haftalarda çeşitli yörelerde ve televizyonlarda devam eden konuşmalarında belli bir bütünlük vardır. Özellikle “toplumsal iklim” den dem vurmakta, “vatanseverliğinin” altını çizmekte, tikanıklık ve çıkmazı aşmak adına “çözüm” üretmekten bahsetmektedir. Ağar'ın çıkışını, seçim yatırımı ve/veya vicdan muhasebesine paralel bir “değişim” in ürünü olarak yorumlamak, gerek Ağar gibi bir kişiliği doğru tahlil edebilmek gerekse de Kürt sorunu ile ilgili yakın süreci sağlıklı değerlendirebilmek açısından yanlış sonuçlar üretir.

Faşist Türk devletinin, temelli konulara ilişkin çeşitli aktörleri devreye sokarak uygulamaya geçirdiği yeni ve değişim içeren politikaların, halka pazarlanma/sunulma aşaması, en az hazırlanma safhası kadar önemlidir. Bu sürecin iyi bir mizansen çerçevesinde bütün etkin araçlar kullanılarak işletilmesi, devletin “güvenliği” ve dengeler ile doğrudan ilgilidir. Kürt sorununun tam da böyle bir hassasiyete sahip olduğu son derece açıktır.

Büyükanıt'tan Baykal'a uzanan karşı çıkanlar cephesinden, yarım ağızla destek verenler ve yandaş tutum takınanlara kadar Ağar'ın açıklamalarına yönelik tepkiler, bu gelişmeler ve gerçekler ışığında okunmalıdır. Bir anda ölüm zebaniliğinden barış meleklğine terfi ettirilen Ağar'ın kişisel tasarrufu ol-

madığı görülmesi gereken çıkışı, Büyükanıt, Baykal, Mumcu vd. ile laf dalaşına boğulacak ya da hıdayete erişine ve dize gelişine bağlanacak kadar basite indirgenirse, tarihten hiçbir ders çıkarılmamış, düşmanın/gerici sınıfların politika yapma ve yönetme tarzı hiç öğrenilememiş demektir.

Meselenin bizi esas ilgilendiren yanı, hiç kuşkusuz, Kürt Ulusal Hareketi'nin izlediği politikalar. Süreçte nasıl bir konumlanış içinde bulunduğu yazının başında değindiğimiz Ulusal Hareket'in Ağar'ın demeçlerine yaklaşımı da beklendiği üzere oldukça müspet yönde olmuştur. Ekim'in son haftasındaki görüşmesinde Öcalan'ın ve basındaki röportajında Duran Kalkan'ın açıklamalarıyla en az 6 aylık bekleme sürecinden söz eden –tabanına yönelik politika- Ulusal Hareket'in ateşkes jestinden sonra hangi hamlelerle “ilerlemeler” de bulunacağı, herkesin ipleri(ni) elinde bulundurduğuna dair gerçeği açıkça dile getirmekten çekinmediği ABD emperyalizminin vereceği direktiflere bağlı olacaktır.

Silahlı mücadele yürüten ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri açısından, kimi zaman soluklanma, kimi zaman ittifak politikalarına bağlı olarak politik manevra alanı yaratma, kimi kez güç gösterisinde bulunarak farklı kesimler/sınıflar üzerinde etkili olma, kimi kez de düşmanın talebine karşılık mevzi elde etme amaçlı taktik bir yöntem biçiminde gündeme sokulabilen ateşkes kararları ve bunun peşi sıra gelen barış görüşmeleri, yakın tarihin en çok tartışılan konularından biridir.

Bir dizi örnekte, silahla elde edilenin masada kazanca çevrilmesi hesabıyla pazarlık ve işbirliği aracı kılınan bu süreçler, ancak MLM önderlikler altında savaşa tabi bir taktik olarak iktidar mücadelesinin aracı kılınabilirler. Aksi durumda, küçük veya milli burjuva önderlikli hareketlerin ateşkes süreçleri ve barış görüşmelerinden devrim ya da kurtuluş mücadelesinin lehine ilerletici sonuçlar ürettiği örneklerin sayısı son derece sınırlıdır. Bunların da doğru perspektif taşımadığı için ancak geçici aşamalar kaydettiği bilinmektedir. Nitekim yakın tarihteki bir dizi ülke örneğinde devreye çeşitli emperyalist güçlerin girdiği, süreçlerin arka plandaki gizli görüşmelerle noktalandığı iyi bilinmektedir.

Dışmen karkére tersanera zaftersenno! (Düşman tersane işçisinden çok korkuyor)

Tersanelerde işçiyle karşı karşıya gelmekten korkan patronlar her geçen gün daha da palazlanan taşeronlaştırmaya tam gaz yol vermekte. Kârlarına dokundurmak kaydıyla her önüne gelene iş vermekteler. Bu da işçi sınıfının haklı mücadelesinin önündeki en büyük engeldir. Ne yazık ki işçiler arasında yine işçilerin birçoğunda "3-5 yıl dışımı sıkıp para biriktireyim, sonra farklı bir sektörde kendi işimi kurayım" mantığı da hakim.

Genellikle sabah 8'de başlayan çalışmalar inanılmaz bir yoğunluk ve hızda akmaktadır. Yağmur-kar, soğuk-sıcak, gece-gündüz gibi kavramlar işçinin dağarcığından çıkarılmak istenmekte, işçiye köle gibi muamele edilmektedir. Barretsiz, emniyet kemersiz, çelik burunlu ayakkabısız, eldivensiz, gözlüksüz ve hınca hınç çalıştırılan işçiler kendilerini

akşamları eve zor yetiştirmektedir. Tabii ki ağızlarından çıkan her sözü kanun olan patronlar "mesaiye kalmalısın" demezse. Paydos saati 17:00 olan tek tersane Türker'dir.

Birçoğu ilerde meslek hastalıklarına yakalanacak olan tersane işçilerinden ayda ortalama ikisi de yaşanan iş cinayetleri sonucu yaşamını yitirmektedir. Zaten bir ölüyü andıran işçiler, her sabah evden dışarı adımlarını atarken mutlaka sessizce (belli etmeden) aileleriyle vedalaşmaktadır. İki kişinin bir dolapta soyunduğu tersanelerde birçok işçi soyunacak yer bulamamaktadır. Yemekhaneler ve tuvaletler iç içe veya yan yanadır. Yemekler genellikle bozuk, bayat ve kalitesiz olduğundan gastrit ve ülsere yol açmaktadır. Son zamanlarda bazı tersanelerde öğlen yemeklerinde kahvaltılık verilmeye baş-

lanmış. İşçilerin günlük yevmiyeleri ortalama olarak kaynakçılarda 50 YTL, montaj ustaları için 45 YTL, montajcı yardımcısı için 25 YTL, taşçılar için 20 YTL. Ancak ücretler çeşitli hileler kullanılarak ya geç verilmekte, ya da eksik verilmektedir. Birkaç taşeron firma haricinde sigortalar giriş-çıkış yapılarak yani asgari ücret üzerinden 1 gün yatırılmaktadır. Bu da işçiler arasında "sağlam taşeron" arama eğilimini yaratmaktadır. Sağlam taşeronlarsa malum "eski solcular"! Ama en hızlı, en yoğun ve çalışma saati en uzun olanlarsa bu taşeronlar. Sınıf mücadelesinin önünde azılı bir bela olarak dikilenler de yine bunlar.

Yaşanan ölüm ve kazalar, yapılan araştırmalara göre, sabah 9-10 ile akşam 15-17 arası ve genellikle pazartesi ve cumartesi günleri yoğunluk kazanıyor. Ayrıca kaza ve ölümler **Torgem, Torlak, Dersan, RMK, Çiçek, Türkter, Anadolu** ve **Yardımcı** Tersanelerinde yoğunlaşıyor. Bunun nedeni ise emniyet önlemlerinin az ve çalışma koşullarının kötü olması.

Bu genel görünümü değiştirmek, iyileştirmek veya kökünden silip atmamak için çaba harcayan Limter-İş Sendikası yıllardan beri kan can bedeli bir mücadele vermektedir. Halen genel başkanı ve genel sekreteri tutuklu olduğu halde yoluna devam etmektedir.

Son zamanlarda yoğunlaşan tersane patronu-polis-mafya ilişkisi devrimci, demokrat ve duyarlı işçilere gözdağı vermek amaçlıdır. Buna bir ör-

nek verirsek; Çağdaş isimli bir işçi sınıf mücadelesine sunduğu katkılardan dolayı, defalarca polis tarafından taciz edilmiş, gece geç vakitlerde eli bıçaklı, sarhoş insanlarca evi basılmaya çalışılmış, polis tarafından evinin kapısı kırılarak içeri girilmiş, eşyaları dağıtılmıştır. Bu yetmiyor, tersaneler bölgesinde mafyanın adamları tarafından öldürülmeye dövülmüştür. Ardından beyin kanaması geçirilmiş ve hala da tehditlerle karşı karşıyadır.

İşçilere şimdilerde bir de kukla bir sendika dayatması var. **Dok Gemi-İş** adındaki bu işbirlikçi sendika, birkaç tersanede kadrolu işçileri temsil etmektedir. **Limter-İş**'in önünü kesmek amacıyla taşeron firmalarda çalışan işçileri bünyesine almak için çalışmalara başladığı bilinmektedir.

Önümüzdeki süreç daha sancılı olacaktır. Doğru ve inatçı bir mücadele verilirse kazanımların çok büyük olacağı açıktır. Tersane durumunda ise devrimcilerin gittikçe daralan faaliyetleri bitecektir ve sınıf önderliksiz kalacaktır... Bugün düşman, ne kadar hırçınlaşıp saldırıyorsa polis ve mafyacı uşaklarıyla, gaz bombaları, copları ve tutuklama terörleriyle biz biliyoruz ki tersaneler onlar için artık bir bataklık oldu. Bu bataklığı kurutacağız ve taşeron sineklerinin tersanelerde kökünü kazıyacağız! Patronlar dize gelecek er yada geç! Proleter bir öfke ve devrime olan sonsuz inancımınla hepimizi selamlıyorum...

Tuzla Tersanesinden bir İşçi Köylü okuru

Emekçinin Gündemi

2821 ve 2822 Sayılı Sendikalar ve Grev ve Lokavt Kanun Tasarısı üzerine

2821 ve 2822 Sayılı Grev ve Lokavt Yasası ile Sendikalar Yasası'nın taslak çalışmalarını tamamladı. Sendika konfederasyonlarının büyük bölümünün onayladığı tasarının yıl sonunda Meclis'e getirilmesi bekleniyor. Sınıf mücadelesinde bir sınıfın çıkarına olan diğerinin karşıtıdır, anlayışıyla bakıldığında yasayı değiştirmek isteyen siyasal iktidarın bunu, işçi sınıfının çıkarına yapamayacağı açıktır. AB yandaşı bazı "sol" çevreler, AB'den işçi hakları için bazı şeyleri ummaktalar. Bu umutlarının zerrece doğru olmadığı gibi bu umudu işçilere ulaştırarak onların mücadele hedefleri şaşırılmaya çalışıyor. Bu tasarı bize "önce eylem gelir, sonra yasa" ifadesini sürekli söyletecektir. Bugün AB kapısında işçiler için yasa dilenmek en iyi ihtimalle işçi sınıfının başına inecek darbenin şiddetini bek-

lemekten başka bir şey değildir.

2003 yılında çıkarılan İş Yasası (Kölelik Yasası) çalışma yaşamında esnekliği kurallandırdığını biliyoruz. Sistem bu sürecin son ayağını da tamamlamak istiyor. Bunu yaparken özellikle AB'den gelen ve değişmesini istediği bu yasayı da değiştirerek ödevini yapmış olacaktır. **Bizim dikkat etmemiz gereken yasayla değiştirilmek istenen nedir, sonuçları bizi, işçi ve emekçileri nasıl etkileyecek, sorularına verilecek yanıt**tır. Yasada bazı noktalara dikkat edilmelidir. Tasarıyla % 10 barajının kaldırılarak, % 5'e düşürülmek istenmesi, işkolundaki 28'in de 16'ya inmesi yani işkollarının birleşiyor olmasıdır.

Bugün yetkili bulunan ve TİS imzalayan bazı sendikalar bu tasarı ile birleştirilerek çoğu sendika örgütsüz olmaktan dolayı ve

yükselecek örgütsüz işçi oranının artmasıyla % 5 barajını geçemeyecektir. Bu tasarı ile bugün mücadele eden işkollarındaki sendikalar geri ve örgütsüz olan işkolları ile birleştirilerek mevcut mücadeleciler sendikalar da etkisizleştiriliyor. % 51 işyeri sendikacılığı ile güçlü ve ortak davranış ve hareketi kırmanın aracı olarak kullanmak istiyorlar. Şöyle ki bugüne kadar % 10'u savunanların bugün birden bundan vazgeçmeleri deyim yerinde ise biz emekçileri sevmediklerini gösteriyor. Öyleyse sevdiğimiz bizim dağıtılmamız ve küçültülerek kontrol edilmemizi sağlamalarıdır. Bu tasarıda örgütlenmeye dair hiçbir olumluluk yoktur. **Tasarının ana kaynağı 2003 yılında çıkarılan iş yasasıdır.** Bu yasanın kölelik yasası olduğunu hepimiz biliyoruz. **Ana teması esneklik olan yasa da çıkarılacak tasarı da buradan beslenmektedir.** İş yasasında örgütlenmeye ait hiçbir hak olmadığından böyle bir yasa da da sendikalara ait olumluluk olmayacaktır. Tasarıda tartışılan noter üyeliği ise sadece göz boyamadır. Burada hangi işçinin hangi sendikaya nasıl ve ne zaman üye olacağını belirleyen bir kurumun olması yönü tartışma oldukça dar bir bakış ve örgütlen-

meyi daraltıyor. Aslolan, işçinin günün her saatinde sendikaya üye olma koşulu yaratılmasıdır. Saat 08.00-17.00 dışına çıkarılmadır. Bu saatlerde üye olma şansı yok "çünkü patronlar işçileri çok seviyor." Tasarıda Sendikacılara hiç dokunulmuyor. Tasarının esasındaki değişiklikler sendikacıların kendini koruma garantisine karşılıklı anlaşmalı olarak yapılmıştır. Sendikalar denetlenmiyor, aldıkları tazminatların ölçüsü yok. Sendika içi demokrasi işlemeyecektir. Öyle ki mevcut durumu koruduğu gibi onlar için müteahhitlik yasallaştırılıyor. Zaten önemli bir kısmı bunu şu an yapıyor. Başka alanlarda işçiler adına işletme yetkisi verilerek mevcut nakitlerin aklama alanları açılıyor. Her sendikanın önemli birikimleri bulunuyor. Bu nakitlerin bugün işçiler için kullanılmadığını biliyoruz. Bu yasayla bu nakitler de eritilecektir. Bu nedenle yasa tasarısı konfederasyonların onayını almış, yasallaşmayı bekliyor. Tüm emekçiler bu tasarıya karşı ortak bir çıkışla bu durum teşhir ederek açığa çıkarmalıdır.

Bugün DDSB'liler bunu öncelikle buldukları alanlarda hayata geçirmeyi görev bilmelidir.

ŞİMDİ DE SÜTTE KOTA

Egemen sınıfların son süreçte köylüye uyguladığı bitirme, yok etme politikası gün geçtikçe perçinleniyor.

AB müzakereleriyle başlayan süreçte hububat, şeker ve tütün üretimine ardarda getirilen kotalar ve bu ürünleri işleyen fabrikaların zarar ediyormuş gibi gösterilip özelleştirilmesiyle köylü gittikçe yoksulluğa ve göçe zorlanmaktadır.

Bundan önce de gazetemizde belirtilen yazılarda olduğu gibi köylü nüfusunu % 5'lere indirmek, AB'nin elindeki stokları Türkiye'de eritmek birinci hedeftir. AB bunları yaparken köylüye de "destek" sunmakta, yalnız bu destek küçük üretici için çok ciddi bir gelir ya da rahatlık sağlamamakta, pastanın asıl payını yiyen büyük üretici ve çiftlikler olmaktadır.

AB bundan önceki ve şimdi de bizim ülkemize uyguladığı tarım politikalarıyla ülkelerin kendi öz kaynaklarını yok etmek ve dış alımı artırmak istemektedir. Bu da cari açığın gittikçe büyümesine neden olacaktır. Bugün Et Balık Kurumu'nun özelleştirilmesi buna bir örnektir. Yine Polonya'daki şeker üreticisinin bitirilip, bu ülkenin cari açığının büyütilmesi de buna bir örnektir.

Amaç; AB ürünlerine yer açmaktır

Yazının başında da belirttiğimiz gibi şeker ve tütüne konulan kotaların ardından şimdi de süte konulan kota hayvan yetiştiricilerini de yeni saldırıların beklediğini ortaya koyuyor.

Bu kotalar belirlenirken AB'nin standartları esas alınacaktır. Bugün Türkiye AB emperyalizmine tam üyelik kazandıği takdirde konmak istenen ve düşünülen kota miktarı 3 milyon tondur. Buna karşılı Türkiye'nin yıllık ürettiği miktar ise 10.5 milyon tondur. Bu durumda, yıllık 7.5 milyon ton süt fazlalığı ortaya çıkacaktır. Peki bu kadar çok sütü üretici ne yapacak? Aslında köylü artık bunun yo-

lunu ne yazık ki bulmuş! Evet, aynı domates ve yine bu yıl üzüm üreticilerinin ellerinde kalan üzümü yollara döktüğü gibi 7.5 milyon ton yollara savrulacaktır. Yine köylü elindeki süt sığırlarını kesmek zorunda kalacaktır. Yani bu kotanın konması durumunda buna bağlı olarak milyonlarca sığır, keçi, koyun kesilmek zorunda kalacaktır ve binlerce köylünün yoksulluğu katmerleşecektir. Aslında diğer kotalarda olduğu gibi bunun altında yatan nedeni tespit etmek hiç de zor değildir. AB'nin elindeki stok ürünleri eritmek ve AB emperyalizminin şirketlerinin ülkemizin tarım ve hayvancılığında ki bereketli topraklarına girmesidir.

Bu kotaların amacı ellerindeki stokları eritmektir. Bu stoklar süt gölleri, tereyağı dağları ve et buzlarıdır ve amaç Türkiye'nin iç pazarında bu stokları eritmektir.

Tarım piyasası tekelleşiyor

Diğer bir amaç ise büyük baş hayvanları satmaktır. Zaten uzun bir süredir büyük işletmeler ya da küçük işletme ve aile tipi işletmeler dış pazardan gelen hayvan ırklarını almakta ve devletin destekleme politikasıyla da alım kolaylaştı-

ılmaktadır. Bu amaçla AB ile müzakerelerde 2000-3000 başlık dev büyük baş hayvan işletmeleri kurulması istenmektedir. Bu doğrultuda ciddi destekler sunulmaktadır. Bu işletmelerin kurulumundan hayvanlarına kadar hep dış pazardan sokulmak istenmektedir. Böylece hayvancılık ve tarım da tekelleşecek, piyasa küçük üreticilerin yaşamasına izin veremeyecektir.

AB'nin büyük şirketleri gibi emperyalizmin ülkemizdeki uşakları olan **KOÇ, DOĞAN HOLDİNG, KOMBASSAN** gibi büyük işletmeler Doğu Anadolu'da çok büyük arazilerde dev işletmeler kurma yönünde çalışmalarına başlamış ve kurulan yerler de vardır.

Türkiye'de işletmelere baktığımızda % 90'ında sığır sayısı 20 başı geçmemektedir. Ortalama 6 baş hayvan bulmakta ve süt üretimini büyük ölçüde küçük ve orta ölçekli üreticiler yapmaktadır. Yani aile tipi olmakla beraber geleneksel tarım uygulanmaktadır. Aslında şu gerçeği görmek gerekir; Türkiye'de tarımın büyük bir bölümünde geleneksel tarım tipi uygulanmaktadır.

Ülke tarımının büyük bir bölümü geleneksel tarım ve köylünün emek gücü-

nün esas olduğu tarım tipidir ve özellikle de hayvancılığın ciddi bir yeri vardır. Bugün köylüye yönelik saldırganlıktan en çok etkilenen kesimlerden biri de hayvancılıktır. Yani dam altı dediğimiz evin altındaki ahırda birkaç hayvanıyla yapılan hayvancılık çok ciddi bir şekilde etkilenecektir.

Köylü sütünden, peynirinden, yağdan, etine ve gübresine kadar birçok ihtiyacını hayvancılıktan sağlanmaktadır. Bugün elde ettiği hayvansal ürünleri pazara gönderirken çoğuyla da kış için kendi ihtiyacını karşılamaktadır.

İşte hayvancılığın bu kadar önemli olduğu ülkemizde, bugün süt kotasının da konması durumunda üreticiyi bekleyen sorunlar ne olacaktır:

Sütü elinde kalan üretici üretimden çekilmek zorunda kalacak, süt sığırlarını kesecek, işsiz kalan köylü göç etmek zorunda kalacak ve şehirdeki yığılmayı artıracak. Köy yaşantısını şehirlere taşıyıp yaşadığı yerde birkaç hayvanla üretim ilişkisini koruyacak, fakat daha da yoksullaşacak, küçük işletmeler kapanacaktır. Mandıralar kapanmak zorunda kalacaktır. AB emperyalizminin ülke pazarına hâkim olması sağlanacak ve dış alım açığı gittikçe artacaktır.

Bu yıkım politikasıyla hayvancılık büyük şirketlerin kontrolü altına girecektir, çünkü kotalardan en az etkilenen büyük işletmelerdir.

Bunların karşısında durmanın tek bir yolu vardır, elindeki ürünü birleştirmek ve pazara beraber sunmaktır. Bunun başka bir yolu yoktur. Büyük şirketler karşısında kooperatiflerle durmak önemlidir. Şunu görmek lazım; bugün hayvancılığın karşısında diğer bir sorun da tüccarlardır. Bugün pazarı kendimiz oluşturduğumuz kuracağımız kooperatifle beraber hayvanları işletmesini sağlayıp mandıracılık yaptığımız takdirde piyasada kalabiliriz. Büyük ölçekli firmalar karşısında durabiliriz. **(Kelkit İK okuru)**

Pamuk üreticisi zor günler geçiriyor!

Aydın'ın Söke ilçesin de pamuk üreticileri pamuk fiyatlarının düşüklüğünden dolayı sıkıntılı günler geçiriyor. Pamuk

sezonunun başında Söke'de adeta bir biriyle yarışan tüccar borsadaki dalgalanma ve yağın yağmurları gerekçe göstererek fiyat düşürürken, TARİŞ'in açıkladığı 92 Ykr alım fiyatının istikrarına güvenen üreticilerin kooperatif önünde uzun kuyruklar oluşturmaya başladı. Ancak tüccar zaman zaman pamuk alım fiyatını randımanına göre düşürerek kiloda ortalama 70

Ykr ödüyor. Acil nakit para ihtiyacı olanlar bu tüccarlara yöneliyor.

Bunun yanı sıra Hatay'ın Reyhanlı ilçe Tarım Müdürü Hamza Sapar Amik ovasın da 200 bin dönümlük araziye ekilen pamuğun sadece yüzde 30'unun toplandığını belirterek yağışlar nedeniyle tarlada kalan pamuğun kirlendiğini ifade etti. Fiyata da değinen Sapar "Pamuk üreticisi bu yıl ürünü tüccara 50 Ykr'ye satmak zorunda kaldı" dedi. **(H.Merkezi)**

Denizli'de Başbakan protesto edildi

Tarım desteğinin kesilmesi, kotalar ve tarımı tasfiyeye götüren politikalar nedeniyle köylülerinin sabırlarının iyice zorlandığı son zamanlarda köylü protestolarına bir yenisi daha eklendi. Başbakan R. Tayyip Erdoğan Denizli programı çerçevesinde gittiği Denizli Çivril Belediyesi'nde Cuma namazı çıkışında iki bin kişiye IMF'yle kimin arasının daha iyi olduğunu açıklayan bir konuşma yaptı. Konuşma sıra-

sında ayçiçeği üreticisi aynı zamanda da dolmuş şoförü olduğunu söyleyen Halil Tak; "Mazot bitti cipte, boynumuz ip-te, oyları sana verdik em-manda, unumuz kaldı der-manda, umudumuz sizin, fer-manda başkanın" yazılı döviz açtı. Halil Tak çevrede bulunan insanlar tarafından alkışlanırken çevik kuvvet ekiplerince çevreden uzaklaştırıldı. **(H. Merkezi)**

“Kelepir olsa mezara girerler”

den ise bugün AKP ile olan ilişkisi gün gibi açık olan Ülker Grubu ile eşit hisseli bir ortaklığa başlamış oluyor.

Ancak **Cargill**'in tanınması onun kurulması ve kapatılmasına karşı müdahaleler yapan IMF'den veya başlıca müşterisi Bakan Unakıtan'dan gelmiyor. Haberimizin başında da dediğimiz gibi biz onu GDO'larla tanıdık. Cargill girdiği pek çok ülkede GDO'nun piyasaya yayılmasında ve bunların işlenerek pazara aktarılmasında rol oynamış. GDO'lar, genetiğine müdahale edilerek hormonal dengesi bozulan, seneye tohumluk veremeyen, tat oranları genetiğin yanında kimyasal müdahaleler ile de değiştirilmiş olan bitkiler verilen bir ad.

Bu bitkiler ise köylüyü kısa süre içerisinde malın pazara taşınmasında rol alan diğer esnaf ve fabrikalara bağımlı kılıyor. Bu fabrikaların da pek çoğu emperyalistlere yani yabancı sermayelere ait.

Velhasıl, Cargill, emperyalistlerin benzer pek çok şirketinde olduğu gibi, tarım ekonomisinde Truva atı rolü oynuyor. Kaleyi içten fethediyor. Fakat bu “içten fethetme hareketleri” sırasında ise ülkedeki pek çok bürokrat ve komprador çevrelere para yediyor. Bugün Cargill'in en büyük iki alıcısı bunların açık delili sayılır; Bakan **Unakıtan** ve **R. T. Erdoğan**'ın oğlunun çoğunluk hissesine sahip olduğu **Ülker Grubu**.

Arkası sağlam olunca yasa boşa

Cargill'in arkası bu kadar sağlamken, IMF'nin bir ülkenin içişlerine ve hukuku-

na karışmasını da kaçınılmaz yapıyor, çünkü bu şirket zaten IMF'nin efendilerini temsil ediyor. İşte bu yüzden olacak ki; AKP Bursa Milletvekili Altan Karapaşaoğlu'nun **Tarım Orman ve Köy İşleri Komisyonu**'na Cargill için “Af” niteliğindeki öneriyi vermesi de kaçınılmaz olarak karşımıza çıkıyor. Öneri şu sıralar TBMM'de onay bekliyor. Peki öneri ne diyor; “...gerekli izinler alınmadan tarım dışı amaçlı açılmış bulunan ve tarımsal bütünlüğü bozmayan arazilerin istenilen amaçla kullanımına bazı şartlarla izin verilmesi için belirlenen son tarihin uzatılması” için Cargill'e avantaj vermek gerekir diyor.

İşin önemli yönü ise şu; Bursa'da bunun gibi kurulan 20'den fazla işletme var. Karapaşaoğlu; sadece Cargill'i değil, bunları da kurtarmak istiyor, çünkü kendi koltuğunu bunlar sayesinde koruyor. 2004'te bu tarz bir “Af” yasa daha çıkarılmıştı lakin Cargill bunun dışında kalmıştı. Haliyle Cargill'in hak savunucusu babası George Bush da dünyada döktüğü kanların arasından çıkıp da bunun için bu meseleyle ilgili bir çift söz sarf etti.

Lakin tüm bunlar akıllara ister istemez şöyle bir soru getiriyor;

“Bir ülke düşünün, yargısına IMF karışıyor, milletvekili oyunu aldığı halde değil o bölgedeki şirketlerin çıkarını düşünüyor, yasadışı bir tesisin başlıca müşterileri bir bakan ve başbakanın oğlunun şirketi oluyor. Devleti tesis eden kurumlar adeta bunlardan emir alıyor. O zaman bu devlet kimin? Peki bunları kime şikayet edersiniz?”

(H. Merkezi)

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar (GDO) ile duyduk ilk **Cargill** adını. Kapatılması ve Türkiye'deki faaliyetinin son bulması için defalarca eylemler yapıldı, birçok DKÖ bunun için dava açtı. 1997 yılında Bursa Osmangazi ilçesinde yapımı başlayan ve nitelikli tarım arazisi üstüne kurulan, bunun için izinleri asla tam olmayan ve buna rağmen 2000 yılında faaliyete başlayıp bu yıla kadar korunan “**KÂR**”gill en sonunda kapatıldı.

Yargının **10 Ekim 2006** tarihinde aldığı kararlar, tesis izinleri tam olmayan Cargill tesisinin kapatılmasına karar verildi. **19 Ekim**'de tesisini boşaltması gereken Cargill ise bu tarihte “**Malzemelerinin halen içeride olması ve boşaltma işleminin tamamlanamaması**” gerekçesiyle kapatma işlemini 20 Ekim Cuma gününe attı. **20 Ekim Cuma** günü ise basın karşısına kapatmaya gelen memurlarla beraber geçen **Cargill** yetkilileri basının sorularını cevaplamazken, kapatılmış bir tesise çalışmak için saat 16.00'da giren gece vardiyası işçileri ise gözlerden kaçamadı.

Göstermelik olarak kâğıt üzerinde kapatma geleneği, genelde ülkemizde “tefecî” nitelikli bazı orta düzey üreticilerin klasik taktiği iken karşımıza burada da çıktı. Diğer yandan DKÖ'ler ise **Cargill**'in gerçekten mühürlenip kapatılıp kapatılmadığına ilişkin cevabı almak için Osmangazi Savcılığı'ndan kapatılmaya ilişkin tutanağı görmek istiyor.

Cargill'in kapatılması için verilen mücadeleleri ise ancak ve ancak Cargill'in kimliğinin altındakileri öğrenerek anlayabiliriz.

Ülker grubu ile ortak

Cargill Nişasta ve Tatlandırıcı Sanayisi, aslen bir ABD şirketi, 1997 yılında mevcut hükümetin verdiği izin ile Bursa'nın Osmangazi ilçesinde tesis kurmaya başlıyor. Mevcut olan tesis ise 2000 yılında faaliyete geçiyor. Bu zamana kadar da **İstanbul**'un **Pendik** ilçesindeki **Cerestar** şirketini satın alıyor ve bu sayede bu ilçede bulunan şeker işleme fabrikasının % 50 ortağı oluyor. Bu kanal üzerin-

Hayvancılıkta ithalat lobisi

Deli Dana (BSE) hastalığı nedeniyle canlı hayvan ve et ürünleri ithalatının yasaklanmasına rağmen, son 5 yılda büyük işletmeler için yaklaşık 2.500 damızlık hayvanın ithalatına izin verildi. Özellikle tekstil ve inşaat gibi alanlarda yatırımları olan şirketlerin de hayvancılığa yönelmesi canlı hayvan ithaline getirilmiş olan yasağı yeniden gündeme getirdi. Türkiye'de 1986-96 arasındaki 10 yıllık sürede canlı hayvan ithalatı için her türlü desteği sunan hükümetler, 300 bine yakın damızlık hayvanın ithal edilmesini sağladı. Bu ise hayvancılığın büyük oranda gerilemesine sebep oldu. Deli Dana hastalığı nedeniyle 1996 yılında 26 ülkeden canlı hayvan ithalatı yasaklanmıştı. Son 3 yıldan bu yana ise yalnızca **Avustralya**, **Yeni Zelanda**, **Uruguay**'dan damızlık hayvan ithaline izin veriliyor. Ancak son dönemlerde büyük çiftlik sahipleri lobi faaliyetleri yürüterek damızlık hayvan ithalatına getirilen yasağın kaldırılmasını istiyor.

Konuyla ilgili **Tüm Süt, Et ve Damızlık Sığır Yetiştiricileri Derneği** Başkanı **Nizam Kağıtçıbaşı**; “İthalata izin verilmesiyle küçük ve orta ölçekli üreticinin et ve süt konusunda rekabet edemeyeceğini ve sonuçta işletmeleri kapatmayı gündemlerine alacaklarını belirtirken, isteyen kendi çiftliğine **Avustralya**'dan, **Yeni Zelanda**'dan, **Uruguay**'dan düve getirebiliyor. Sıkıntı burada nedir biliyor musunuz? Geçmişte olduğu gibi **Tarımsal İşletmeler Genel Müdürlüğü**'ne (**TİGEM**) 5-10 bin tane düve alıracaklar; **TİGEM** bunu finanse edecek, büyük çiftliklere de bu düveler düşük faizli ve uzun vadeli kredi kullanılarak bir şekilde dağıtılacak. Biz diyoruz ki isteyen kendi parasıyla, kendi kaynaklarıyla bu düveleri alsın. Geçmiş yıllarda aşağı yukarı 300 bin ithal hayvan geldi. Elin ne kadar çürük, çarık hayvanı varsa hepsi Türkiye'ye taşındı. Sonuçta milletin parası buharlaştı, hayvancılığımız da çöktü” dedi.

İhracatçıların zeytinyağı oyunu

Yılda 750 bin ton sıvı, 450 bin ton margarin, 150 bin ton diğer kullanım alanları olmak üzere toplam 1.350 bin ton bitkisel yağ tüketen Türkiye'nin bitkisel yağ üretimi sadece 415 bin ton. Zeytinyağı üretiminde **1950**'lerde **3. sırada** yer alan **Türkiye bugün 5. sırada.** Ancak zeytinyağına artan ilginin yanında üretim artışına gidebilecek olan Türkiye için üretim artışına dair herhangi bir girişim söz konusu değil.

Başta ihracatçı olmak üzere bitkisel yağ sektöründe tekelleşmiş şirketler rafine edilmemiş ham dökme zeytinyağı ihracatının serbest bırakılması için lobi faaliyeti yürütüyor. **TARİŞ**, **Marmara Birlik** gibi üretici kuruluşların ihracatın serbest bırakılmasına yönelik karşı çıkışlarına rağmen gerek **Sağlık Bakanlığı** gerekse de **Tarım ve Köyişleri Bakanlığı** harekete geçmekten çok uzak.

Zeytinyağı üreticileri de ham dökme zeytinyağı alan ülkenin zeytinyağı işledikten sonra kaynak ülkeyi belirtmek zorun-

da olmadığını, bu yüzden diğer ülkelerin Türkiye'den aldıkları zeytinyağını ambalajlayarak kendi ürünleri gibi satabileceğini söylüyor. Bu yüzden zeytinyağı ihracatıyla Türkiye'nin ürünü işleyerek elde edebileceği katma değerini yurtdışına gidecek olmasından rahatsızlık duyan üreticilerin sıkıntılarıyla ilgili Türkiye Ziraatçıları Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin** zeytinyağında yeni bir oyun tezgâhlandığını ifade ediyor.

İhracatçıların, üretici kuruluşlarının karşı çıkışlarından oldukça rahatsız olduklarını söyleyen Yetkin “**Bazı gelişmeler fındıkta oynanan oyunun zeytinyağında da oynanacağını gösteriyor**” diyerek “**üretici ve çiftçi örgütleri tüm güçleriyle mücadeleye kararlıdır. Bu tür girişimler üreticiye olduğu kadar, uzun vadede ihracatçıya da zarar verir**” diyor. Tarımda yeni oyunlara izin vermemek için hükümetin duyarlı davranması gerektiğini de söyleyen Yetkin, zeytinyağı üretimindeki olası artışları Türkiye'nin bir fırsat olarak değerlendirmesi gerektiğini de belirtti. (Ankara)

Gebze'de çeteden geçilmiyor!

Son süreçte devrimcilerin emekçi mahallerde sürdürdüğü kumar, uyuşturucu, hırsızlık gibi suçlarla mücadelenin sonucunda çeteleşme ve yozlaşma konusu burjuva basının dahi gündemine girmiş bulunuyor. Patron-ağa devletin yıllardır planlı olarak devrimcilerin güçlü olduğu emekçi mahallelerde sürdürdüğü "yozlaştırma ve çürütme" eksenli saldırı politikası karşısında bazı mahallelerde halk harekete geçebilirken, bazı bölgelerde devrimci faaliyetin zayıflığı nedeniyle inisiyatif tamamen çetelerin eline geçmiş durumda. Gasp, hırsızlık, uyuşturucu ve fuhuş işi yapan çeteler yoksul emekçi semtlerde cirit atıyorlar ve yayılıyorlar. Göç, işsizlik, yoksulluk ve eğitimsizlik gibi etkenlerin yanında devrimci hareketin zayıflığı da çetelerin önünü açıyor.

Biz de **İşçi-Köylü gazetesi** olarak Gebze'ye giderek Güzeltepe, Mudurnutepe, Ulaştepe gibi mahallelerde yaşanan yozlaşma ve çeteleşme ile ilgili bilgi aldık.

Görüştüğümüz arkadaşlardan öncelikle mahallenin tarihi sürecinden bahsetmelerini istiyoruz. **Güzeltepe, Mudurnutepe, Yeni Mahalle, Ulaştepe** gibi mahallelerin yerleşimleri 70'li yılların ortalarında başlıyor. Gecekonduardan oluşan mahallerin kuruluşunda devrimcilerin yardımları da olmuş. Orta yaşlı insanların önemli bir kısmı Partizancıları tanıyorlar ve onlardan söz ediyorlar. 90'dan sonra hızlı bir şekilde göç alan bu mahalleler **Sivas, Tokat, Giresun, Kars, Erzincan, Dersim ve Elazığ**'dan göç eden emekçilerin yerleşim yeri olmuş. 2000'li yılların başlarında tapu alınmamış olmasına rağmen kentleşme hızlanmış.

Yoğun göçle birlikte mahallelerin büyümesi sonucu daha öncesine kadar sıcak insani ilişkiler darbe almış, dayanışma duyguları zayıflamış. Daha sonrasında mahallelerdeki çeteleşmeyi, çetelerin faaliyetlerini soruyoruz kendilerine...

Suç şebekeleri, çeteler daha çok oto hırsızlığı, uyuşturucu satıcılığı yapıyor. Mahallelerde arabalar, motosikletler sokakta bırakılmamaya çalışılıyor, çünkü her an çalınabilir. Çeteler bir gecede 8 eve girebilecek kadar güçlü ve örgütlüler. Yine belli yerlerde (örneğin Yeni Mahalle, Fatih Caddesi üzerindeki dükkanlarda) esrar, hap bulundurulup satılabilir. Ya da sokak başlarında, okul önlerinde görülebilirler. Öyle pervasızlar ki müdahale eden mahalle halkına

Ülkenin pekçok yerinde yaşanan "yozlaşma ve çeteleşme" Gebze'de de kendini hissettiriyor. Emegiyle çalışarak sadece karnını doyurabileceğini görenlerin bir kısmı çözümlü "kolay yoldan para kazanmada" çetecilikte, uyuşturucu satışında görüyorlar.

silah çekip ateş edebiliyorlar. Özellikle Beylerbağı Mahallesi çetelerin meskeni olmuş. Bu mahalle çevresinde bali çeken, tiner koklayan ya da esrar içen insanlarla karşılaşmak sıradan bir olay.

Osmangazi, Beylerbağı, Yeni Mahalle gibi yerlerde uyuşturucu ve hırsızlık çeteleri yoğunken, Gebze merkezde kahve, dernek, lokal adı altında kumar oynatılıyor. Yine Gebze'de, Mutlukent ve Nenehatun taraflarında fuhuş yaygın... Çeteler esasta işsiz gençlerle liselerdeki öğrenciler üzerinden mahallelere açılıp yayılıyorlar. Osmangazi'deki liselerde hap, esrar türü uyuşturucu kullanımı görülüyor. Liselerde çeteleşme eğilimi yaygın.

Yine çocuk kaçırmalar da ara sıra yaşanıyor. Yıllar önce organ mafyası veya dilenci çeteleri tarafından çocukların kaçırılması yaşanmış bu mahallelerde. 25 Ekim'de de buna benzer bir şekilde 10 yaşında bir kız çocuğu yanında ablası olmasına rağmen kaçırılıyor. Birkaç saat sonra Gebze Mezarlığının yakınında bırakılıyor.

Son olarak da minibüs hatlarındaki cepçi denilen hırsız çetelerinden bahsediliyor. Bu çeteler Gebze-Harem ve Gebze-Beylikbağı hatlarında sistemli ve

vardiyalı olarak çalışıyorlarmış. Yakalandığında ya da biri tarafından görüldüğünde tehdit edip saldırabiliyorlarmış. İnsanlar da bundan kaynaklı korkuyorlar ve karşı çıkamıyorlar. Ancak Güzeltepe-Gebze minibüslerinde cepçilik yapamıyorlarmış. Çünkü bazı yapılar bu bölgede örgütlü oldukları için toplu cezalandırma yapmışlar ve çetelere izin vermemişler.

Bu çetelere karşı polislin tavrını, mahallelinin tepkisini ve devrimcilerin müdahalelerini soruyoruz. Bir arkadaş durumu şöyle özetliyor: "**Beylikbağı'nda ve Yeni Mahalle'de birer karakol var. Ancak etkin değiller. Herhangi bir olay olduğunda müdahale etmiyorlar. Dışarıdan ekipler geldiğinde müdahale ediliyor. Genel olarak polislin olaylar karşısında sessiz ve izleyici bir duruşu var.**" Yaşanan olaylardaki bazı tanıklıklar çetelerin içinde polislerin de olduğunu ve birlikte hareket ettiklerini gösteriyor.

Mahalle halkı uyuşturucu ve hırsızlık çetelerine karşı büyük tepki duyuyor. Ancak harekete geçmekten öte sızlanma öne çıkıyor. Güçlü bir önderlik halkı harekete geçirir. Bu mahallelerde **Partizan, ESP, HÖC, SO-DAP, DTP** gibi yapıların faaliyetleri var. Bu kesimlerin ortak hareket etmesi de önemli.

Son süreçte bir devrimci örgütün uyuşturucu kullananlara, kumar oynatanlara ve fuhuş yaptırana yönelik yaptığı eylemler halk nezdinde olumlu karşılanarak önemli bir etki uyandırdı. Devrimci şiddetin bu suç örgütlerine karşı uygulanması halkın desteğini kazanıyor.

Birçok emekçi semtte devrimcilerin önderliğinde halk "yozlaşmaya ve çürümeye karşı birleşim-örgütlenelim" şiarıyla geleceğine sahip çıkmaktadır. **Gazi Mahallesi**nde, **Sarıgazi**'de, **Gülsuyu**'nda, **Alibeyköy**'de bu amaçlı atılan adımlar mevcuttur. Bu yönlü adımların Gebze'de de atılmasına büyük bir ihtiyacın olduğu görülmektedir. Bu mahallelerdeki ileri, örgütlü kesimlerin, devrimci yayınların okurlarının ilk elden birleşmesi ve harekete geçmesi mümkündür. Bu gerçekleştiği oranda geniş kitlelerin de sürece katılmasının önü açılacaktır. Çözüm "**sihirli değnek**" değil küçük ama sağlam adımların atılmasıyla ve bunların büyütülmesiyle mümkün olacaktır. (Kartal)

Mersin'de TMY'nin kaldırılması istendi

Mersin Demokratik Haklar Platformu (DHP), Partizan ve Ezilenlerin Sosyalist Platformu'nun Taş Bina önünde 28 Ekim günü biraraya gelen kitleye İHD Mersin Şube yöneticileri de katılarak destek verdi. "TMY çöpe halklara özgürlük" pankartı taşıyan kitle adına açıklama yapan Esra Yangın, 10-21 Eylül tarihlerinde yapılan baskınlar da 150 kişinin gözaltına alındığını hatırlatarak, aynı süreçte ilan edilen ateşkese rağmen PKK'ye karşı da operasyonların sürdürüldüğünü kaydetti. Yangın, toplumun tüm kesimlerini TMY ve diğer baskı yasalarına karşı ortak mücadele etmeye çağırdı. Kitle açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi ve daha sonra sessiz bir şekilde dağıldı. Polislin açıklamayı okuyan Esra Yangın'ın kimlik bilgilerini alması ise dikkat çekti. (H. Merkezi)

Asker gönderme karşıtı eylem

19 Ekim 2006 tarihinde Mersin'den Lübnan'a asker sevkiyatının başlaması, Mersin Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Mersin Limanı A Kapısı önünde yapılan basın açıklamasında Türkiye'den giden askerlerin ABD'nin tetikçiliğini üstlendiği vurgulanarak, sevkiyatın durdurulması talebinde bulunuldu. 15 kişilik kitlenin coşkulu olmadığı, sloganlara dahi yeterince katılmadığı gözlemlendi. (Mersin)

Saldırı yasalarına karşı mücadeleye!

ESP 21 Ekim günü "Özgürlük İstiyoruz" kampanyası çerçevesinde birçok ilde olduğu gibi Bursa'da da Fomara Meydanı'ndan AKP Bursa İl binasına kadar yürüdü.

ESP Bursa Temsilcisi Serpil Alan yaptığı açıklamada "Başlatmış olduğumuz 'özgürlük istiyoruz' kampanyası ile her zaman her yerde karşınızda olamaya devam edeceğiz" dedi. Eyleme Partizan, DPG, Halkevleri de destek verdi. (Bursa)

Devletin birliği için adam öldür

Geçtiğimiz yıl **Hakkâri**'nin **Şemdinli** ilçesinde **Seferi Yılmaz**'a ait olan **Umut Kitapevi**'ne bomba koydukları sırada halk tarafından suçüstü yakalanan **JİTEM** elemanlarına verilen 39 yıl 5 ay 10'ar gün hapis cezasına yönelik Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından verilen karar bozma istemi, oynanacak yeni oyunları gün yüzüne çıkardı.

Bilindiği gibi **Umut Kitapevi**'ne bomba koyduktan sonra kaçmak isteyen **JİTEM**'cileri halk yakalamış, silah ve patlayıcı madde dolu araca el koymuştu. O esnada orada bulunan **CHP** milletvekili ve Savcılık inceleme yaparken, bir polis aracından halkın üzerine ateş açılmış, açılan ateş sonucu 1 kişi yaşamını yitirirken, 5 kişi de yaralanmıştı. Bunun üzerine keşif yapılamamıştı. **Esat Canan** daha sonra yaptığı açıklamalarda ve savcılığa verdiği ifadede halkın üze-

rine ateş açanın **Uzman Çavuş Tanju Çavuş** olduğunu belirtmişti. Ancak **Tanju Çavuş** ilk duruşmada tahliye edildi.

Kamuoyunda 2. Susurluk olayı olarak büyük tepki gören **Şemdinli** faillerini o gün Genel Kurmay Başkanı olan **Yaşar Büyükanıt** "Kendilerini tanımam iyi çocuklar" diyerek bağrına basmıştı. Daha sonra ortaya çıkan ise **Büyükanıt**'ın bizzat işin içinde olduğuydu. Ancak soruşturma dosyasını hazırlayan savcı **Ferhat Sarıkaya** görevden alındı. Gerekçe "şerefli" bir komutanın bu olaya adının karışmasıydı.

"İyi çocuk"ların ilk aradıkları, yardıma çağırdıkları kişi de adı böyle olaylara sıkça karışmış **Mehmet Ağar**'dı. "Ucu nereye dokunursa dokunsun sonuna kadar gideceğiz" söylemlerini tekrarlayan **AKP** hükümeti de, ucunun nereye dokunacağını

çok iyi bildiği için savcılığı alele acele görevden alarak, olayın üzerini kapatmaya çalıştı.

Sonuçta **Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi**'nde görülen davada **JİTEM**'ci astsubaylar **Ali Kaya** ve **Özcan İldeniz** "adam öldürmek, çete kurmak, adam öldürmeye teşebbüs" suçlarından 39 yıl 5 ay 10'ar gün hapis cezasına çarptırıldılar. Bu ceza ile aslında olay "münferit" gösterilmeye çalışılmış, olayın arkasında kimlerin olduğu gizlenmişti. Ancak bu da yeterli gelmedi. Hiç "teröristlere" karşı savaşımlar devlet haini olabilir miydi? Olamazdı elbette...

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı da aynen böyle düşünerek, verilen hapis cezasının esastan ve usulen bozulmasını istedi. Gerekçe ise yukarıda vurguladığımız gibi "silahlı terörü sürdüren örgüte karşı güvenlik güçlerinin yürüttüğü mücadelenin devletin birliğini korumaya yönelik olduğuna kuşku yoktur" şeklinde oldu.

Yargıtay Başsavcılığı'nın hazırladığı tebliğnamede ayrıca şunlara yer verildi "... Astsubayların olayda kullandıkları aracın 4.5 saat emniyet ve askeri kuvvetlerin denetimi dışında kaldı, bu sürede nelerin yaşandığı belli değildir. Olay yerinin ilk görüntülerinde bagajda görülen silahlar, daha sonra bagajda bulunmayan beyaz bir torbadan çıkarılırken görülmüştür. **Seferi Yılmaz**'la örgüt üyelerinin telefon konuşmaları dikkate alınmadı. Eylemi **PKK**'nin yaptığını söyleyen itirafçının ifadesi alınmadı..." bu şe-

kilde komik gerekçelere dayandırılan birçok madde sıralanmaktadır.

Yaşananlara tepki gösteren müdahil avukatlardan **Cüneyt Caniş** tebliğnamenin baskılar sonucu hazırlandığına inandığını belirterek Başsavcı **Nuri Ok**'un farklı farklı suç bağlantıları olan bir çeteyi eklemeye çalıştığını söyledi.

Yüksekova Belediye Başkanı **Salih Yıldız** ise savcılığın bütün delilleri ortada olan bir suç örgütünün çete olmadığı yönünde görüş belirtmesinin düşündürücü olduğunu söyledi.

Verilen cezaların altında kalmayan devlet, kitapevi bombalanan **Seferi Yılmaz**'ı da olaydan bir süre sonra tutukladı. **Seferi Yılmaz** halen heshanede bulunmaktadır. Duruşmalara katılmak isteyen halkı engelleyen devlet, olaya karışanları da akla manın, serbest bırakmanın uğraşı içindedir. Tebliğnamede de açıkça yer alan "silahlı terör örgütüne karşı yürütülen mücadelenin devletin birliğini korumaya yönelik olduğuna kuşku yoktur" ifadesi yıllardır işlenen "faili meçhul" cinayetlere, **Ağar**'ın övgüyle bahsettiği 1000 operasyona, evlerin yakılıp yıkılmasına, işkencelere, tecavüzlere devam eden mesajdır. "Vatan için kurşun atan da, yiyecek de şerefli" diyen dönemin başbakanı **Tansu Çiller**'e bu sözleri söyleten de, **Umut Kitapevi**'ne bomba koyan da, **Diyarbakır Koşuyolu Parkı**'na bomba koyarak çoğu çocuk 10 kişinin ölümüne neden olan da aynı zihniyettir.

(Erzincan)

Bölgeye barajlarla kelepçe vuruluyor!

Yıllardır faşizmin her türlü baskısıyla karşı karşıya kalan **Dersim** halkının kelepçelendiği yetmiyor, devlet şimdi de **Dersim**'in kalbi **Munzur**'a ve **Munzur**'a can taşıyan sulara kelepçe takmaya kararlı. **Munzur**'da yapılması planlanan 8 baraja halkın gösterdiği tepki görmezlikten gelinerek bu proje kapsamına 5 yeni baraj daha eklendi.

Elazığ Karakoçan Peri Suyu Vadisi'nde 5 barajın daha yapılması kararlaştırıldı. Planladığı projeyi hemen yaşama geçiren devlet **Özlüce Barajı** faaliyetine başladı.

Kısa mesafelerle yapılması planlanan barajlarla beraber yalnızca doğa değil aynı zamanda

köylerde suyun altında kalarak köylüler göçle mağdur edilecek. Yıllardır yakarak, yıkararak, katlederek tamamen boşaltmayı başaramadığı bölgeyi suların altına gömerek boşaltmayı hedefliyor. Devletin amacının barajlarla elektrik tasarrufu yapmak olmadığı, hepimizin bildiği aşikâr bir gerçektir. Bunu yapılacak olan barajlar özgülünde somutlayacak olursak...

Peri Suyu üzerinde yapılması planlanan **Özlüce** barajı faaliyeti başladı.

Çelokaş köyü yakınında kurulan **Seyrantepe Barajı**'nın yapımı ise sürüyor.

Seyrantepe Barajı'nın 5 km yukarısında bulunan **Poş (Ak-**

kuş) köyünde yapılması planlanan **Pembelik** barajının ihalesi de tamamlandı.

Ayrıca **Seyrantepe Barajı**'nın 3 km aşağısında **Golan** ve **Tatar** barajları ise proje aşamasında.

Pembelik Barajı'nın yapılması ile aynı zamanda **Elazığ**, **Bingöl**, **Dersim** illerinin bağlantısı kesilmiş olacak! Çünkü **Paş köprüsü** üç ilin bağlantısını sağlayan tek geçiş noktası! Yine 95 yılında askerler tarafından yakılarak boşaltılan **Paş**, **Seymamat** ve **Nazımiye**'ye bağlı **Xalik** (aşağı **Doluca**) köyleri baraj altında kalacak. Bu örnekleri çoğaltmamız mümkün ancak bunlar bile barajların asıl amaçlarını ortaya koymakta yeterli. (Erzincan)

TUYAB'ın Ankara ziyareti

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)'dan aileler 17 Ekim'de önemli gördükleri ve öncelik verdikleri üç sorunu devlet yetkilileri ile görüşmek ve çözüm talep etmek için Ankara'ya gitmişlerdi. Ankara'da edinilen bilgileri ve girişimleri kamuoyuna duyurmak için 28 Ekim'de İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. TUYAB'ın acil olarak belirlediği üç sorun aşağıdaki gibidir;

—**Sincan L Tipi Kadın Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklara yönelik baskı, şiddet ve cinsel tacizlerin son**

bulması,

—Son günlerde bütün F Tiplerinde ardarda verilen disiplin cezalarıyla bir yıla varılan açık-kapalı görüş ve mektup yasaklarıyla karşı karşıya kalınması,

—**Ağır hasta olan ve sağlık sorunu yaşayan tutsakların tedavilerinin yapılmaması ya da engellenmesiyle sonu sakat kalma veya ölüme varabilecek tehlikelerle karşı karşıya kalınması.**

Ailelerin anlatımlarına göre bu sorunlar ekseninde görüşülen Sincan Hapishane savcısı ve aynı zamanda Baş-

savcı Vekili olan **Bekir Selçuk**, Meclis İnsan Hakları Komisyonu'ndan uzman iki kişi, AKP Adıyaman Vekili **Faruk Ünsal**, AKP Manisa Milletvekili **Hakan Taşçı** sorunları toplantılara taşıyacıklarını, Sincan Savcısı eğer aileler gelirse görüş yapabileceğini söyledi. En son olarak görüşülen Tevkif Evleri Daire Başkanı **Türker Tok**; hapishanelerde bulunan 70 bin kişiden sorumlu olduğunu, F Tiplerinin Avrupa ve Amerika'da uygulanan ileri bir sistem olduğunu söyledi. 6 yıldır yaşananların bilançosu ortaya koyulduğunda ise hiçbir sistemin mükemmel olmadığını, aksayan yanlarının düzeltilebileceğini, bununla ilgili çalışma yapıldığını, her şeyin yargıya bağlandığını, yargının verdiği cezaya cumhurbaşkanının bile karışamayacağını, kimi kötü uygulamaların ise cezaevi yönetiminden kaynaklandığını söyledi. Basın açıklamasını okuyan **Kader Özdemir** ise; F Tiplerinde yaşananlara karşı toplumun her kesimini duyarlı olmaya çağırdı. Özdemir, bu sorunlar ekseninde gerekli evrakları tamamlayarak Ankara'ya yeniden gideceklerini ve kadın hapishanesi önünde basın açıklaması yapacaklarını belirttiler.

(İstanbul)

TAYAD'dan eylemler

TAYAD'lı aileler **Abdi İpekçi Parkı**'nda sürdürdükleri mektup okuma eylemlerinin 23. haftasında tecrit anlatan mektupları okumaya devam etti. Açıklama yapan TAYAD üyesi **Ayşe Arapgirli**, 7. yılına giren ölüm oruçları eylemlerinde yaşanan 122 ölüme rağmen Adalet Bakanlığı'nın umursamaz tavır sergilediğini söyledi. Bu açıklamanın ardından konuşan TAYAD Başkanı **Mehmet Güvel**, tecrit koşullarında yaşayan çocuklarıyla birlikte direnişi sürdüreceklerini dile getirdi.

20 Ekim'de de TAYAD, **ÖO eyleminin 7. yıldönümü** vesilesiyle **Sultan Ahmet Parkı**'nda bir eylem yaptı. TAYAD'lılar, 7 yıldır F tiplerindeki tecridi protesto etmek için ölüm orucunda 122 kişinin yaşamını yitirdiğini, 600'ü aşkın kişinin de sakat kaldığını hatırlatırlarken, suskunluğunu sürdüren Adalet Bakanı'nın tecrit sorununu yok sayamayacağını söylediler.

Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne dev pankart

23 Ekim'de TAYAD üyeleri **Fatih Sultan Mehmet Köprüsü**'nü 15 dakika trafiğe kapatarak F tipi hapishanelerde yaşanan tecrit sorununa dikkat çekti. Köprüye, üzerinde "**F tipi hapishanelerde tecride son**" yazılı dev bir pankart astılar. Eyleme polisler biber gazı ve coplarla saldırarak 29 TAYAD üyesini gözaltına aldı. (İstanbul)

Tecritten mektup var

F Tipi Hapishanelerde gerek uygulanan sansür gerekse "**disiplin cezaları**" nedeniyle engellenen görüş ve mektup hakkı, içeride uygulanan hak ihlallerinin ancak uzun zaman sonra tutsak mektuplarının ulaşmasıyla gün yüzüne çıkabiliyor. Devrimci tutsakların avukatlarına ve ailelerine yazdığı mektuplardan edinilen bilgiler şöyle:

* **Tekirdağ 1 No'lu F Tipi**'nde verilen 5 günlük hücre cezası Disiplin Kurulu'nun tebliğinden sonra itiraz için verilen 15 günlük sürenin bitmesine gerek görülmeden uygulandı. Yasaya ve usule aykırı yapılan bu uygulama bir kez daha hukuksuzluğun örneklerinden biri oldu. Yine aynı hapishanede ayda bir kez toplanması gereken Eğitim Kurulu'nun 4 ay sonra toplanarak aylar önce verilmeyen yayınlar hakkında karar aldığı öğrenildi. Gazetemiz **İşçi-Köylü**'nün yanısıra pek çok sosyalist basının "**TC devletine karşı isyanları özendirici**" gibi nedenlerle uzun süredir tutsaklara verilmediği belirtildi. Ailelerin başka tutsakla-

ra kitap ve giysi yatırmasına izin verilmemesi daha önce **Erdener Demirel** isimli tutsağa yapılan saldırı ile ilgili suç duyurusuna "**Sadece astubayın tekme ile bacaklarına vurduğu copla vurulmadığı!**" belirtilerek kovuşturmayla yer olmadığına karar verildiği öğrenildi!

***Sincan F Tipi Hapishanesi**'nde bulunan **Kenan Özyürek**, disiplin cezalarının Disiplin Kurulu kararı ile uygulandığını, İnfaz Hakimliği'ne gerek bile duyulmadığını belirtti. Yine "**terör**" yaftalı kimlik kartını almadığı için disiplin cezası almıştır. Amaç, heryere gidişte tek mil vermeyi zorunlu hale getirmektir.

***Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde bulunan **Berkant Kızılgül**, 12 Eylül tarihinde hastaneye götürülürken ringin kameralı olduğunu öğrenmesi üzerine tutsakların buna tavrı olduğunu söylemiş, slogan atmadan önce "**Normal bineceksen götürelim**" denilmiş daha sonra "**Mahkeme kararı çıktı, bundan sonra götürmeyeceğiz**"

denilerek götürülmemiş, keyfi bir şekilde tedavisi engellenmiştir. Oysa daha önce de pek çok tutsak bu ringleri protesto ederek hastaneye gidip gelmiştir. Yine aynı hapishanede mektupların geç verilmesi tutsaklar tarafından protesto edilmiş, idare "**görevli memurun tatilinin bitmesini beklediklerini**" açıklamıştır!

Kırıklar'da görüş engeli

Aileleri aracılığı ile **İHD İzmir Şubesi** ile **Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Derneği**'ne (TAYD-DER) başvuran **İzmir Kırıklar 1 ve 2 No'lu hapishanelerindeki tutsaklar**, aileleri ile **Ramazan Bayramı**'nda kapalı görüş yapmalarının dahi engellendiğini belirttiler. Abdullah Öcalan üzerindeki uygulamaları protesto etmek amacıyla **20 Eylül**'de başlattıkları 2 günlük açlık greviden dolayı 45 gün disiplin cezası aldıklarını belirten tutsaklar, bu nedenle açık görüş yapamadıklarını ifade etti. Hiçbir genelge bulunmamasına rağmen Ramazan Bayramı boyunca aileleri ile kapalı görüş yapmalarının da engellendiğini, telefon görüşmelerinde ise ana dillerini konuşmalarına izin verilmediğini kamuoyuna duyurdular. (İzmir)

Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nde baskılara karşı açlık grevindeyiz!

Şu anda hücredeyim. 29 Eylül'de keyfi bir şekilde hücreye atıldım. Bundan dolayı 30 Eylül'de ben ve 2 arkadaş süresiz açlık grevine başladık. Açlık grevimiz hala devam ediyor. O iki arkadaş da hücreye atıldı keyfi bir şekilde; 29 Eylül'de avukat görüşü için koğuştan çıkmıştım. Ayakkabı araması

dayatmasını kabul etmediğimiz için epey bir tartışma yaşadık, koğuş kapısı önünde gardiyanlarla. "Ya ayakkabımı aratacaksın, ya da çıkartmayız avukat görüşüne" dediler. En sonunda kendim çıkartıp gittim avukat görüşüne. (Çünkü 3 Ekim'de mahkemem vardı.) Daha avukat görüşü yerine gelmeden slogan atarken, yolda ikinci müdürü gördüm, "Yaptığınız bu, siz busunuz, bizi yalın ayak çıkarıyorsunuz" dedim ona. Bunu yapınca beni hücreye attırma talimatı verdi gardiyanlara. Ben direndim ve slogan attım. Tabi bu arada diğer arkadaşlar da kapı dövüyor ve slogan atıyorlardı. Beni

epey hırpalayarak, karga tulumba 15-20 gardiyan zorla bir hücreye attılar. Avukatıma da "Deniz sizinle görüşmek istemiyor" demişler. Avukatım daha sonra Zeliha ile görüşünce durumu öğrenmiş ve beni geri çağırılmış. Bu defa zaten yalın ayak olduğum için ayakkabı meselesi olmadığından çıktım avu-

"Artık açlık grevlerine şeker ve limon vermiyoruz, doktor kontrolü lazım"

kat görüşüne. Avukat, bu arada müdürle görüşmek istemiş ama, "Müdür burada yok" demişler. Oysa müdür oradaydı. Avukat görüşü dönüşü arkadaşlarımla kaldığım koğuşun (daha doğrusu 3 kişilik hücrenin) koridoruna geldiğimizde, "Beni hücreye atamazsınız, arkadaşlarımla yanına gideceğim" diye direttim. Bunun üzerine yine 15-20 gardiyan aynı şekilde beni zorla hücreye attılar. İşte o günden beri hücredeyim. O günden bir önceki gün, yine revire çıkmak isteyen iki arkadaş, ayakkabı aramasına karşı çıkınca epey bir arbede yaşanıyor ve onları revire götürmeden, zorla geri içeri koğuşlarına atıyorlar. Daha sonra da kalabalık bir gardiyan grubu ve müdürler gelip arkadaşların ikisini zorla alarak, epeyce bir "hırpalamayla" ayrı ayrı hücrelere atıyorlar. Biz de o esnada kapı dövüp slogan attık. Sonuç olarak o iki arkadaş ve ben 30 Eylül'de arkadaşlarımızın yanın geri dönebilmek ve bize yapılanları protesto etmek için, talebimiz kabul edilene kadar süresiz açlık grevine başladık. Üstelik ilk üç gün sadece su içtik. Şekerimiz yoktu. İdareden şeker ve limon istedik. "Artık açlık grevlerine şeker ve limon vermiyoruz, doktor kontrolü lazım" vs. dediler. Biz onlara doktor kontrolüne ihtiyacımız olmadığını, bunu kabul etmediğimizi söyledik. 3. günün akşamı diğer arkadaşların uğraşları sonucu, zor da olsa kantinden şeker, tuz, su aldırıp, bize yollamalarıyla artık şeker ve tuz alabiliyoruz/kullanabiliyoruz. 3 Ekim'de 6 arkadaşın da dâhil olmasıyla taleplerimizi genişleterek, A.G.'miz devam ediyor. Talepler; hep beraber 12 kişilik koğuşlarda kalmak, zorla hücreye atılmaya son verilmesi, bizlere şiddet uygulanmaması, ayakkabı aramasına son verilerek avukat, ziyaret, revir vs. yararlanmamızın sağlanması, (ayakkabı araması dayatmasından dolayı hiçbir yere görüş, avukat, revir vs. çıkartılmıyoruz) giysi sınırlamasının kaldırılması.

(Deniz Tepeli/Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi)

Ölüme davetiye çıkarıldı

İzmit Hapishanesi'nde bir hükümlü hastaneye geç ulaştırılması sebebiyle yaşamını yitirdi.

59 yaşındaki Hikmet Can, yaşadığı ekonomik kriz sebebiyle kestiği çekleri ödeyemediği için hapishaneye girmişti. Geçtiğimiz hafta saat 22:50'de Can, tansiyonu çıkarak rahatsızlandı. Durumu idareye bildirilmesine rağmen yarım saat boyunca ambulans gelmedi. Can, kasmaya başlayınca Jandarma ekip otosuyla hastaneye götürüldü.

İzmit Devlet Hastanesi'nde yapılan müdahalenin ardından Can, ambulansla Bursa'ya sevk edilirken yolda hayatını kaybetti. Hapishane idaresi olayla ilgili hazırlanan tutanağa "ambulans istendiği, fakat yeterli ambulans yok denilerek gönderilmediğini" yazdı.

(Haber Merkezi)

Sincan'a Gebze'den destek açlık grevi

Sincan 2 No'lu L Tipi Kadın Hapishanesi'nde kadın tutsakların başlattıkları açlık grevine destek için Gebze Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar da, 5 günlük açlık grevi yaptı.

İHD Ankara Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyen avukatlar Rahşan Aytaç ve Halil İbrahim Ak, Haziran ayı başında kadın tutsakların Ulucanlar Hapishanesi'nden Sincan 2 No'lu L Tipi Hapishanesi'ne sevki ve sonrasında yaşanan ihlallere ilişkin bilgi verdi. Tutsakların 30 Eylül günü açlık grevine başladığını aktaran Aytaç, müvekkilleri ile ayakkabılarını çıkarmadıkları gerekçesiyle 2 aydır görüşemediklerini, aile görüşünün de aynı gerekçe ile engellendiğini kaydetti. Hücrelerin çeşitli gerekçelerle basılarak, tutsakların darp edildiğini

belirten Aytaç, savcının bir hafta sonra konu ile ilgili inceleme yaptığını, ancak bu süre içerisinde de darp izlerinin geçtiğini söyledi. Aytaç, konu hakkındaki suç duyurusunun da sonuçsuz kaldığını söyledi.

Ailelerin de iç çamaşırlarına kadar arandığına dikkat çeken Aytaç, Gebze Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsakların da Sincan'da başlatılan açlık grevine destek vermek için 5 günlük açlık grevine başladığını söyledi. Sincan'da bulunan Arzu Ceylan Şabo'nun annesi Süheyla Şabo ise kızının böbreklerinden rahatsız olduğunu belirterek, görüşe gittiklerinde kendisinin de çıplak aramaya maruz kaldığını, kızı yanında insanların bu uygulaması karşısında rencide olduğunu ifade etti.

(Ankara)

Kimlik dayatmasına SON!

Kocaeli 2 No'lu F Tipi'nde mahkemeye veya hastaneye giden tutsakların linç girişimlerine maruz kaldıkları bildirildi. Hapishane idaresinin "devlet de, yasa da benim" diyerek tutsakları öldürmekle tehdit ettiği, siyasi kimlik ve önderliklerine saldırılarda bulunduğu öğrenildi. Ayrıca idarenin bazı hücreleri boşaltarak buraya faşist çeteleri yerleştirdiği öğrenildi.

Yine Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsakların ziyaretçi görüşlerine terör yazılı kimliklerle çıkma zorunluluğuna karşı görüşe çıkmama kararı aldıkları öğrenildi. Tutsaklar bu uygulamaların keyfi olduğunu ve kaldırılana kadar hiçbir görüşe çıkmayacaklarını belirttiler.

(H. Merkezi)

Yoldaş, dost Adil abiye...

kulağının Proletarya Partisinde olduğunu, ilişkinin olmamasına rağmen Partizanın bütün eylemlerine katıldığını ve çatışmalarda en önde dövüştüğünü öğrendikçe sana olan saygım artıyordu.

Kavga ve mücadele pratiğimizin yarattığı değerlerle tekrar buluşman senin hayatına yeni bir anlam vermişti. Tüm bunlara paralel olarak örgütsüz kalmanın getirdiği pek çok olumsuz özelliğe karşı da mücadele etmeye başlamıştın. Saatler boyunca yaptığımız hararetli tartışmaları ve senin bana kattıklarını nasıl unutabilirim? Düşüncelerimizin, kültürümüzün halkımızın derinliklerine saldırdığı kökleri halkı kazanmanın ne demek olduğunu senin deneyimlerinde ve yaşamında daha iyi kavradım. Sen yoksulluktan kıvranan, düzeyin zulmü altında inleyen ve kurtuluş umudu arayan milyonlarca emekçiden sadece biriydin. Ancak büyük okyanustaki bir damla misali bize halkın gerçekliğini daha iyi kavratmıştın. Senin direncin ve örgüte güvenin bize güç ve cesaret verdi. Hasta olmana rağmen eylemlerde pankartı kimseye bırakmaz, insanların "sayımız çok az" dediği zamanlarda "tek başına da olsam, ben bu pankarta sahip çıkarım" diyendin. Seninki bir işçi tutumuydu. Bilinci prangalayarak karanlıklara mahkûm edilmek istenen bir işçinin kurtuluşunun bi-

lincine varmaktı sende yaşanan. Bir süre sonra kendi yaşamını faaliyete göre düzenlemeye başlamış, duyduğun ihtiyaçları kafana not etmiştin. Tartışılan bir ihtiyacı ertesi gün senin elinde görmek mümkündü. Bunu sessiz sedasız gürültüsüz yapar ve başkaları için dikkat kesilirdin.

Senin tüm devrimcilere kapın açtı. Kapını çalan her devrimciyi kucaklar içeri alırdın. Partizancı olduğunu gururla söylemeyi ihmal etmeden. İbrahim yoldaşa ayrı bir sevgin vardı. Evinde onun defne dalları içindeki resmini asmıştın.

Ruhun gençti bu yüzden tükenmişlerin, nostalji takılanların yanında durmaz onlarla ilişki geliştirmedin. Gençler için senin yanına gelmek başlı başına bir sevinç kaynağı idi. Morallerin bozuk olduğu bir gün genç yoldaşlardan biri senin yanına gitmeyi teklif ettiğinde kabul edilmesi uzun sürmemişti. Çünkü biliyorlardı ki onları gülen bir yüz, zekice yapılmış espriler ve saran kucaklayan bir yürek karşılayacaktı. Ankara'daki birçok yoldaşa iş olanağı yaratmış ve onların hem şekillenmelerine hem de ihtiyaçlarını karşılamalarına yardım etmiştin.

Geçen zaman içinde sen de gelişmiş ve beraber kitle faaliyetine çıkmaya başlamıştık. Çaldığımız her kapıda sen, bizi, Partizan'ı

büyük bir gururla anlatıyordun.

Proletarya Partisi halkımızla bütünleştiği ve onlara mal oldukça senin gibi nice emekçiyi de keşfedeceğiz. Bizim, senin gibi emekçilerle yaratacağımız dünyada insanlar tedavi olamadığı için ölmeyecek. Bizim kuracağımız dünyada işçiler karanlık içinde yaşamayacak. Bizim, senin gibi emekçilerle inşa edeceğimiz yaşamda acı doğanın sadece küçük bir yansıması olacak.

Senin için yazdıklarımın seni yeterince anlatamadığımı biliyorum ve beceriksizliğimi affetmeni diliyorum. Sen kalbimizin en temiz yerinde, umutsuzluğun geliştiği yerde halka güven için onlardan biri olarak bizim itici gücümüz olacaksın. Aramızdan erken ayrıldın, seni son gördüğümde ikimiz de bunun son olduğunu anlamıştık, ama ikimizde birbirimize belli etmedik. Sen de, ben de yenik düştüğün kanserin ölümcül olduğunu biliyorduk. Yoldaşlar seni son yolculuğunda yalnız bırakmadılar, istediğin gibi olmadı ama mezarının başında Partizan adına bir konuşma yapıldı. Sen nasıl bizi yalnız bırakmadıysan yoldaşlar da senin emeğine layık olmaya çalıştı. Paylaştıklarımızla birbirimizi konuşmadan anlayabiliyorduk. Bakmak ve görmek yeterliydi. Yoldaşlık da böyle değil mi zaten?

(Ankara'dan bir yoldaş)

Seni nasıl anlatmalı bilemiyorum. Nereden başlamalı, ne demeli?

1 Mayıs eylemi için pankart açmış bekliyorduk karşından birinin "kirvem nerdesiniz?" sözlerini duyduk önce. Bu cümlemin ardındaki anlamı çok sonra anlayacaktım. Seninle soğuk kış gecelerini paylaştıkça ne demek istediğini öğrenecektim. 80 öncesinde askeri komitede görev aldığını, bütün hayatın boyunca yüreğini dolduracak Partizan sevgini, işkencede katledilen Süleyman Cihan için astığımız afişleri, cunta koşullarında dağıttığınız illegal bildirileri çok sonraları öğrenecektim. Sen bir işçiydin ve bütün hayatına yön veren bu bilincin oldu. Cunta ile beraber Proletarya Partisinin aldığı darbeler ile bağının koptuğunu ve seni gördüğümüz ana kadar böyle olduğunu inşaatlarda beraber kireç taşıran öğrenecektim. Aradan geçen 22 yıl boyunca umudunu hiç yitirmediğini, gözünün

Faşizm yenilecek, biz kazanacağız!

Üniversiteler açıldı ve birçok sorunu da beraberinde getirdi. Bu açılışla birlikte bizim de sorumluluklarımızı yerine getirmek, gençliğe ulaşmak, onlara anlayışımız kavratmak, örgütlü bir duruşun önemini anlatmak için üniversitedeki faaliyetimize başladık.

İlk olarak Ege Üniversitesi'nde YDG standımızı açarak gençliğe ulaşmaya çalışıyoruz. Öğrencilerle tanışarak, dergimizi onlara vererek, onlarla sohbet ediyoruz.

Bunun dışında yine Ege Üniversitesi'nde 17 Ekim günü sivil-faşist güruhlar üniversitenin belli yerlerine "Ege Üniversitesi Ülkücüleri" olarak afişleme yapmışlar. Bu olay üzerine üniversitedeki devrimciler olarak müdahale edip, afişleri söktük. Olayın duyulmasıyla birlikte toplanan öğrencilerle afişlerin yapıldığı bölümleri gezerek faşistleri aradık. Daha sonra aynı akşam üniversite içerisinde Gıda Kafe'de toplanıp iftar yemeği örgütlemeye çalışan faşistlere cevap gecikmemiş, kafe erkenden kapatılmış ve teşhiri yapılmıştır. Kafenin kapatılmasıyla birlikte toplanan devrimci ve demokrat öğrenciler olarak iftar saatini bekleyip gelişebilecek faşist saldırılara, faşizmin yıllardır bu üniversitede faaliyet yürütememesinin de verdiği acizlikten kaynaklı olarak dışarıdan da getirecekleri güruhlara karşı örgütlü bir yanıt olabilmek için

kafenin önünde beklemeye başladık. İftar yemeği veremeyen faşistlere en iyi cevabın örgütlü militan bir duruş olduğunu gösterdik. Dün yaptık, bugün yapıyoruz ve yarın da yapmaya devam edeceğiz.

6 Kasım çalışmalarının tartışmalarının sürdüğü bir süreçte yapılmaya çalışılan bu provokasyona olaya Ege Üniversitesi öğrencileri olarak en iyi cevabı üniversitemizde alanlarda devrimci eylem birliktelikleri oluşturarak kararlı-militan bir duruşla sergileyeceğiz. Bu olaydan bir gün önce de 16 Ekim günü DEÜ öğrencisi SDG'li Deniz Öztürk Gümrük durağında otobüs beklerken sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Kafasından ve çeşitli yerlerinden yaralanan Öztürk, İHD çalışanları tarafından Al-sancak Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştır. Olayın duyulmasıyla birlikte Hoca Ahmet Yesevi Yurdu'nda toplanan devrimci ve demokrat öğrenciler, faşistlerle kısa süreli bir arbede yaşayarak geç saatlere kadar faşistlerin kaçtıkları dükkânı kuşatma altına alarak en iyi cevabı vermişlerdir. Sabah saatlerinde sivil polisler yurdun önüne birikip faşistlere tekrar bir zemin hazırlamaya çalışmışlardır.

**Faşizme karşı omuz omuza!
Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelelerimiz!**

(İzmir YDG)

Baz istasyonuna izin vermeyeceğiz!

27 Eylül'de Sarıgazi İnönü Mahallesi baz istasyonu kurulmuştu. Bu istasyonu 28 Eylül akşamı TKP/ML militanları imha ederek kullanılmaz hale getirmiştir. Baz istasyonu onarılarak yeniden devreye sokulmuştu. Hemen akabinde TKP/ML militanlarının açıklaması gelmişti. O açıklamada 28 Eylül akşamı gerçekleştirilen eylemin bir uyarı eylemi olduğu, halkın itirazlarına rağmen, baz istasyonunun faaliyetine devam etmesi halinde yanıtın çok daha sert olacağı belirtilerek bina sahibi, ilgili firma ve devletin ilgili kurumları uyarılmıştı.

Daha sonra da halk toplantıları düzenleyerek bu halk düşmanı faaliyete karşı mücadele etmenin gerekliliği halka anlatılmış ve çeşitli eylem-etkinlikler programlanmaya başlanmıştı. Önce mahalledeki

devrimci-demokratik kurumların ortaklaşa mücadele noktasında birlikteliği sağlanmaya çalışıldı. Bu ölçekte toplantılar düzenlenmiş, imza kampanyası başlatılmıştı.

Gelinen aşamada baz istasyonu bina sahibi tarafından kaldırılmıştır. Baz istasyonu fiilen ortadan kalkmakla birlikte, sözleşme tek taraflı bina sahibi tarafından iptal edilmesinden kaynaklı şirketin durumu mahkemeye götürmesi söz konusudur.

Bizler devrimci-demokrat mahalle sakinleri ve İşçi-köylü okurları olarak burada bir kez daha ifade etmek istiyoruz ki, baz istasyonu insan sağlığını tehdit eden ve mahalle insanımız tarafından istenmeyen bir olgudur. Baz istasyonunun mahallemizde kurulmasına izin vermeyeceğiz. Her türlü meşru, demokratik hakkımızı kullanarak bu halk düşmanı faaliyetlere karşı mücadele edeceğiz.

Bizler İşçi-köylü okurları olarak bir şeyin daha altını çizmek istiyoruz. Doğru zamanda, doğru şeyler yapıldığı zaman sonuç alınabileceği ve grupsal çıkarlardan uzak ortaklaşa mücadelenin doğruluğu ve verimliliği çok açık bir şekilde gözlenmektedir. Tüm devrimci-demokrat kurumlar bu ve buna benzer doğru örneklerden gerekli dersleri çıkarmalı ve bu tür faaliyetleri sürekli kılmalıdır.

Bizler İşçi-köylü okurları olarak böylece doğru ve yerinde eylemliliklerin içinde olacağız, destekleyeceğiz.

Sarıgazi İşçi-köylü okurları

Umudun bizlere miras...

Hani bir şiir vardı **"Bilmem ne demeli nasıl başlamalı..."** diye başlayan ve **"Gulasor"** diye devam eden. İşte tam da o şiirin o mısrasındayım. O'nu nasıl anlatmalı nasıl yaşatmalıyım... En zor olanı da O'nu anlatırken hep bir şeyleri eksik bırakmanın korkusu. Her devrimcinin yaşamak istediği gibi bir yaşamı O'nunki.

11 Temmuz 1983'te başladı kısa ama yaşam dolu hikâyesi. Kanser illeti ile daha 9 yaşında tanıştı. **"Bozuk düzende sağlam çark olmaz"** sözünün doğruluğunu bir kez daha onaylıyordu tedavi süreci. 1992'den 2002'ye kadar teşhis edilmedi hastalığı. Bu süre içinde düzenin **"yeminli"** doktorları romatizma, kas zayıflığı gibi teşhisler koyarak geri çevirdiler O'nu. Çünkü O'nun ne Ankara'da bir yakını ne de **"özel hastaneye"** gidecek parası vardı. O da tüm halkımız gibi sıradan bir **"vatandaşı"** ve kanser denen illet teşhis edildiğinde artık çok geçti...

Kısacık yaşamında bizlere ve tüm mahalle halkına çok şey öğretti. Sevmeyi, sevilmeyi, paylaşmayı, doğru olanı savunmayı... Mahallede çalamayacağı kapı, giremediği ev yoktu. Hep başkalarını düşünürdü. En önemlisi de paylaşmayı yaşam felsefesi haline getirmişti. Hastalığının son anlarında hastanedeyken bile bir gece ağrıları arttığı anda aynı odada kalan diğer hastalar rahatsız olmasın diye metal kutudaki ağrı kesici

ilacı almamıştı. Kendini tanıyan herkeste bir hayranlık uyandırıyor. Doktorları bile son anında bu kadar hayat için direnen birini görmediklerini söylüyordu.

Devrimci yaşamı son anına kadar savundu. Hiçbir zaman hiçbir yerde hangi fraksiyonu benimsediğini sezdirmedi. Kimi zaman İşçi-köylü, kimi zaman Yürüyüş, kimi zaman Atılım okuru idi... Bildiği ve savunduğu tek şey devrimin kendi yararına, yani halk için olduğuydu. Seçim döneminde mahallede oluşan sözde **"Yeni Reform Hareketi"** diye kendini ifade eden çeteye direnen devrimcilerle birlikte mücadele etti. Faşizmin ve düzenin silahşörlerine karşı (çoğu zaman) yalnız kaldığında bile tavrından ödün vermemekle yenilgilerini sağladı. Kavga-dan kaçan, yıldınlığa kapılan birçok kişiye inat her eylem ve mitingde yerini aldı. 8 Mart'ta ufak bir müdahalede korkup kaçan **"devrimciler"** ders verircesine 4 gün önce geçirdiği ağır ameliyata rağmen alandaki yerini almıştı. Düşmanın **Mersin**'de **HÖC** kortejine müdahalesine ilk karşı koyanlardandı. Arkadaşının tefeciye olan borcunu ödeyebilmek için tüm arkadaşlarını seferber eden, senedi vermemekte direnen tefeciye **"Bir kolumu kansere verdim diğerini de senin gibileri temizlemeye feda ederim"** diyebilecek kadar cesurdu...

Ölümüne kadar bir kere bile durumundan şikâyet etmedi. Ölümü bekleyerek geçen günlerinde hiç ölmeyecekmiş gibi yaşadı. 23 yıllık yaşamı sivrisinek ısırtığından şikâyet eden bizlere örnek oldu. Kendi deyimiyle 5/5'lik onurlu bir hayat yaşadı. Son anında bile başucunda hastanede bekleyen arkadaşlarına **"Gidin gezip dolaşın açılın biraz"** diyebilen bir insandı...

Seni çok özleyeceğiz ERDO. Cesaretin, devrimciliğin, insan sevgin ve UMUDUN bizlere mirasın. Özlemine çektiği(miz)n insanın insan gibi yaşadığı ERDO'ların yanlış teşhisler ve maddi sıkıntılar yüzünden ölmediği o düzen kurulana kadar savaşımız devam edecek...
(Mersin'den bir yoldaşın)

Seni hep gülen yüzünle hatırlayacağım sevgili dostum. Hastalığını öğrendikten sonra bile yaşama olan sevgi dolu bakışların canlanacak her aklıma geldiğinde. Herkesin de öyle anacağını biliyorum.

Sevgili dostum. Bir gün hepimiz yaşayacağız ölümü. Ama bazı ölümler var ki kabullenilmesi zor. İşte böylesi bir ölüm seninkisi. Daha yaşanacak çok şey vardı. Devrimi görecektik. Mahalledeki mafyaları temizleyecektik. Özgür güzel günlerde hep beraber halaylar kuracaktık.

Çeşitli devrimci basında da çıktığı ölüm haberin. Oralarda da en çok vurgu yapılan yönün hep devrimcilerin yanında, onlara yardım eden tarafındı. Bu senin doğrularından yana tavır koymanla ilgiliydi. Bunu biliyoruz. Seni bunun için çok seviyoruz ve özliyoruz dostum...

Seninle çalıştığımız tiyatro oyunu geliyor aklıma. Oyunumuz devlet tarafından yasaklanınca en çok sen sevinmiştin, çünkü sahnedeki çok korkuyordun ve çıkmak istemiyordun. Ama sonraki süreçte inancın neler yarattığını gördük hep birlikte. O yasaklanan oyunu tüm engellere rağmen çıkarttık. Hem de oyunun başlamasına on dakika kala senin **"Ben her şeyi unuttum"** demene rağmen. Tabi biz senin rolünü başarıyla yerine getireceğini biliyorduk. Öyle de oldu. Sonunda 1500 kişiye yakın bir izleyicinin beğendiği bir oyun çıkardık, kolektif çalışmayla.

Sevgili dostum, sen güneşin sofrasında yerini aldın. Ama senin de o hayalini kurduğun güzellikler gerçekleşecek. Bunun sözünü veriyoruz.

(Tarsus'tan bir İK okuru)

"Kimlik har(a)cına karşı biz kazandık!"

Üniversitede ödenen har(a)çların yanı sıra üniversitelerde öğrenci kimlik belgesi bedeli olarak alınan paralara **DEÜ öğrencileri** vermeyerek dönen ranta en iyi cevabı vermişlerdir. Öğrenci kimlik bedelini 60 YTL olarak isteyen Dekan Yardımcısı **Prof. Dr. Şeref Ertaş** öğrencilerin örgütlü duruşuna karşı **"ülkemizi bölmeye çalışanlara bir fırsat yaratmayacak şekilde değerlendireceğimize inanıyorum"** ilanı asarak faşistlere hedef göstermiştir.

Daha önce de **DEÜ Buca Eğitim Fakültesi**'nde okuyan Mesut Averberk geçen yıl kayıt yenileme döneminde 60 milyon alınması üzerine idari mahkemeye başvurarak faiziyle almıştır.

Yaşanan bu olumlu pratik rektörlüğün kimlik parası adı altında toplanan haraca iyi bir cevap olmuştur. Bunu sürekli hale getirdiğimizde önümüzdeki senelerde de verilmeyecektir. Bununla birlikte diğer üniversitedeki arkadaşlara da olumlu bir örnek olacaktır. Bu kazanımları süreklileştirmek örgütlü, bilinçli kılmak gerekir. Bugün alacağımız her kazanım yarının gelişimini sağlar. Yine **DEÜ Rektörlüğü** üniversitemizde **ÖGB** adı altında bulunan sözde güvenliklerin bu sene artırılmasını istemiş ve 500 yeni alımın olacağını duyurmuştur. Gelişen örgütlülüğün önünü almak, sindirmek için geliştirmeye çalışıldığı bu istem yarın da yine üniversitelerde polis, **ÖGB**, sivil-faşist işbirliğiyle yaşanabilecek saldırıların adıdır.

(İzmir YDG)

"Nükleer enerji istemiyoruz!"

Meclis'ten geçirilmek istenen Nükleer Enerji Yasası'na karşı haftalardır Meclis etrafında yürüme eylemi gerçekleştiren **Timur Danış**'a destek vermek için **Elektrik Mühendisleri Odası, Çevre Mühendisleri Odası Ankara Şubeleri ve Greenpeace** üyeleri **20 Ekim**'de **Akay Kavşağı**'nda toplanarak basın açıklaması yaptı. Nükleer santrallerin ihtiyaç değil siyasi bir tercih olduğunu söyleyen çevreciler AKP hükümetinin nükleer lobilerin direktifleri doğrultusunda kararlar aldığını ifade ettiler.

Çıkarılmak istenen yasayla yeni Çernobillere, kanser vakalarına, sağlıksız nesillere zemin hazırlandığını söyleyen **Çevre Mühendisleri Odası** üyesi **Atilla Işır** yeni Çernobiller istemediklerini dile getirdi. **Greenpeace** gönüllülerinden **Bilge Öztürk** ve **Elif Gündüzyeli** ise Türkiye'nin rüzgâr, güneş ve su potansiyeli olduğuna ancak Enerji Bakanlığı'nın ısrarla bu kaynakları kullanmaya yanaşmadığına dikkat çektiler. Kitle adına yapılan açıklamaların ardından Akay Kavşağı'nda yürüyüşe geçildi. Meclis önüne kadar yapılmak istenen yürüyüşe polisin izin vermemesi üzerine grup, eylemi sonlandırdı. (Ankara)

Parasız eğitime talebine gözaltı

"Üniversitelerde, eğitimde müşterileştirilmeye ve piyasalaştırılmaya karşı 3 talep (MP3)" adı altında Türkiye genelinde topladıkları 150 bin dilekçeyi TBMM'ye sunmak isteyen **Öğrenci Kolektifleri** üyeleri **18 Ekim**'de polis saldırısına uğradı.

Parasız ve demokratik eğitim isteyen öğrenciler sabah saatlerinde Cebeci Kampüsü'nde toplanarak TBMM'ye doğru yürüyüşe geçti. Çevik Kuvvet'in yürüyüşe izin vermemesi üzerine **"Yolunacak kaz değil, öğrenciyiz"**, **"Herkes parasız eğitim"** vb. sloganları atan öğrenciler **Cemal Gürsel Caddesi**'ni trafiğe kapattı. Uzun süre yol üzerinde ajitasyon çeken öğrenciler, aralarından

seçtikleri 8 kişiyi Meclis'e göndererek dilekçeleri teslim etti. Üzerlerindeki **"Parasız eğitim istiyoruz, alacağız"**, **"Müşteri değil, öğrenciyiz"** yazılı önlükleri çıkarmayan 8 kişi Meclis Dikmen kapısı önünde gözaltına alındı. Aynı saatlerde **"Parasız eğitim"** yazılı pankartı Mithatpaşa Köprüsü'ne asmak isteyen 4 kişi de gözaltına alındı. Cebeci kampüsü önünde oturma eylemi yapan öğrenciler ise arkadaşlarının gözaltından çıkmalarını 3 saat boyunca beklediler. Akşam saatlerinde de Yüksel Caddesi'nde **SES, BES, Halkevleri** ve **Mehmet Özer**'le birlikte saldırıları protesto ederek arkadaşlarının bir an önce serbest bırakılmasını istediler. (Ankara)

Irak'taki ABD işgalinin derinleşen krizi

Irak'ta ABD için çıkış yok!

Sadece Ekim ayı içerisinde Iraklı direnişçilerin saldırısında 98 ABD askerinin ölmesi, ABD emperyalizminin sadece askeri açıdan bile aldığı yenilgiyi ortaya koymaktadır. “Askerlerin çekilmesi” ABD basınında daha sık dillendirilir hale gelse de Ortadoğu'nun anahtarı olarak görülen Irak'tan çekilme gerçekleştirilebilir mi?

Bush, basın konferansının ilk 16 dakikasını yönetimin Irak'taki raporlarını savunmaya ayırırken, her ne kadar kamuoyundaki büyüyen hoşnutsuzluğun sadece ABD askeri arasındaki yüksek ölümlere bir yanıt olduğunu, savaşın hedefleri ile ilgili herhangi bir sorun olmadığını ifade etse de hoşnutsuzluğun varlığını kabullendi.

“Amerikan halkının Irak'taki menfaatleri anladığını biliyorum”, “Biz kazanmak istiyoruz. Onlar zafere giden yolu gördüğü sürece savaşı destekleyeceklerdir” diyordu Bush.

Gerçekte, son kamuoyu yoklamalarına göre Amerikalıların üçte ikine yakını Bush'un Irak'a saldırı ve işgal kararının bir hata ve daha da fazlası, yaklaşık % 80'i, Bush'un işgali meşrulaştırmak için kullandığı argümanların yalan olduğuna inanıyor.

Bush, açılış demecinde, Irak için uzun vadeli ABD stratejisini gözden geçirmek için kongre onayıyla kurulan ve iki tarafı da destekleyen bir heyet olan Baker/Hamilton komisyonunun aleni onayı dışında çok küçük şeyler kazandı. Komisyona, Bush'un uzun süre aile danışmanlığını yapan eski Dışişleri Bakanı James Baker ve Bush yönetimini aklayan 9/11 Komisyonunun eş-başkanı da olan eski Demokrat Kongre üyesi Lee Hamilton başkanlık ediyordu.

Baker/Hamilton komisyonu, şirketlerin kontrolündeki medyanın desteğiyle ABD'nin Irak'taki politikasında taktik değişiklikler yapmanın bir aracı olarak hizmet etmek üzere hem Bush yönetimi ve hem de Kongredeki Demokratlar tarafından yetkilendirilmişti. Komisyon, daha çok ABD askerini Kuveyt'ten çekilmesi, Irak petrol yataklarının yakınlarına ağır bir şekilde desteklenmiş üsler ve Suriye ve İran'a yönelik direkt yaklaşım da dâhil daha saldırgan diplomatik çaba içinde olma şeklindeki kuşatma stratejisini sözde benimsedi.

Bush'un açılış konuşmasından sonra, açıkça düşmanca birçok soru geldi. Bir muhabir, “anlaşma noktaları” konusundaki konuşmasının Beyaz Saray'ın suçladığı Demokratların yorumuna çok benzediğine işaret ederek Bush'a sorusunu sordu: “Amerikan halkı, ara seçimlerden iki hafta önce neden sizin anlam bilim ve hitabet oyunlarından ve politikadan başka bir şey olmayan söylemlerinizden bir neticeye varmak zorunda?”

Diğer sorular da, işgalin nasıl yürüdüğü ve ABD askerlerinin ne zaman ve hangi şart-

lar altında çekilmeye başlayacağına dair kuşku-ları ifade ediyordu. Ancak savaşın meşruluğuna, ABD yönetici eliti olan Demokratlar ve Cumhuriyetçilerin ortaya koyduğu gibi uzun vadede Ortadoğu ve Merkez Asya'nın enerji kaynaklarının hâkimiyeti hedefine bir meydan okuma yoktu.

Bush, Rumsfeld ve diğerlerini saldırı ve işgalin gerçekleştirilmesinde yetersiz ve öngörüsüzlükle suçlayan Kongredeki Demokratların önderliği tarafından yapılan eleştiriler üzerine basın şirketleri tek bir soru yöneltmediler. Savaşın temelden bir eleştirisinin iması bile yoktu, uygulanan yağmacı amaçlar, stratejik iddiaların boyutu ve Amerikan saldırganlığının gerçek nedeni olan petrol bölgeleri bakış açısı yoktu.

Bush tipik tarzıyla, defalarca kez kendisiyle çelişkiye düşerek tüm konferans boyunca kıvırdı. Bir noktada, dinleyicilerinden “İşi bitirmeden bıraktığımız durumda 20-30 yıl sonra senaryonun nasıl bir şeye benzeyeceğini” düşüncelerini isteyerek, süren ABD işgalini meşrulaştırırken; sadece bir dakika sonra, Irak'taki kalıcı ABD üslerinin sağlamaştırılması ile ilgili bir soruya yanıt olarak ise, devam eden krizin baskısı altında “5-10 yıl sonra dünyanın neye benzeyeceği konusunda düşünmenin” ne kadar da zor olduğunu söylüyordu.

Aynı şekilde saçma olan bir diğer şey de, Bush'un İran'ı Irak'ın “bağımsız bir hükümet” olduğu ve Tahran'ın komşu bir ülkenin “iç işlerine karışmaması” gerektiği yönündeki uyarısıydı. Bu açıklama, sadece ABD büyükelçisi Halil Zad ve genel komutan George Casey'in katıldığı, Irak hükümetinden tek bir temsilcinin dahi yer almadığı Bağdat'taki bir basın toplantısında Irak hükümetinin bir bölümü üzerine yeni bir ABD resmi politikasının (polis ve ordu için bir “sabit anlaşma” yapılması) ilanından bir gün sonra geldi.

Sabahın erken saatlerinde Şii bölgesine karşı ABD bombardıman uçaklarının da katıldığı Sadr Kentine yönelik hava saldırısının takip ettiği bu açıklamada işaret edilen gürültülü sömürgeci tavır Maliki için bile çok fazlaydı. Öyle ki Maliki Irak'taki ulusal televizyona çıkarak Sadr Kenti saldırısını kınadı ve hiçbir dış gücün (ABD ve müttefikleri anlamında) Bağdat'taki bağımsız bir rejime anlaşmalar dikte ettirme hakkının olmadığını söyledi.

“Bu hükümetin halkın iradesini temsil ettiğini teyit ediyorum ve hiç kimsenin ona bir programı zorla kabul ettirme hakkı yoktur” dedi Maliki. Bir gün önce Halil Zad ve Casey tarafından yapılan açıklamanın ABD ara seçimlerine gönderme yaparak “bizimle ilgisi olmayan seçimlerin sonucu” olduğunu söyledi. Maliki ayrıca, bu saldırıyı ABD'li yetkililerle tartışacağını ve “bunun

bir daha tekrarlanmamasını” sağlayacağını ifade etti.

Bu belki de Irak'taki “zaferin” anlamını yeniden tanımlayarak, Bush'un basın konferansının en bağımsız yorumunu yaptığı fevverana bir yanıttı. Bush, ABD politikalarının hedefinin demokratik bir Irak olduğu iddiası yerine zaferi “kendi gücüne dayanan, kendi kendisini yöneten ve savunan bir hükümet”in varlığına indirgedi. Bu tanımlamayla, pek tabii ki, Saddam Hüseyin'in başında bulunduğu bir hükümet de zaferi temsil edecektir.

Bu ima, Irak halkı için korkutucudur. Aylardır süren basın spekülasyonlarını takiben geldi bu ima. Bağdat ve Washington'daki ABD'li ordu ve hükümet kaynaklarına dayanılarak yapılan bu spekülasyonlara göre, Bush yönetimi, eğer Maliki hükümeti Mukteda el Sadr gibi Şii radikallerinin direnişini kırmaz ve Mehdi Ordusu ve diğer Şii milislerle karşı şiddetli bir ezme hareketine girişmezse ABD seçimlerinin ardından gelecek süreçte bir askeri darbe hazırlığı yapıyor. Böylesi bir darbe, hem Sünni hem de Şii işgal karşıtı güçlere karşı bir kan banyosuna başkanlık edecek ve ABD'nin sözcüsü olacak bir Irak ordusu kuracaktır.

Maliki'nin basın konferansı öncesinde sarf ettiği sözlerin de gösterdiği gibi Bush yönetimi ve onun Bağdat'ta kurduğu kukla rejim arasındaki tansiyon yükselmektedir. New York Times'teki Çarşamba raporuna göre, Maliki hükümetindeki anahtar unsurlar Irak'taki ABD işgalini geriye dönük olarak düşünmeden onaylayan ve Irak topraklarında ABD ve diğer yabancı askerlerin varlığı için yasal zemin sağlayan Birleşmiş Milletler'in kararının şartlarını düzeltmeye zorluyor.

Maliki'nin zorla görevden alınması, kesinlikle tüm ülke çapında politik bir çalkantıyı tetikleyecek ve işgal güçlerine yönelik geniş çaplı Şii saldırılara neden olacaktır. Zaten, Bağdat'ta çalışan bir basına göre ABD işgal rejiminin karargâhının bulunduğu Yeşil Bölgedeki havan topu ve roket saldırılarının yüzde 92'si Sadr Kentinden gelmektedir, Sünni bölgelerinden ise bu tür saldırılar olmamaktadır.

Bush'un basın konferansını izleyen 24 saat içinde 5 ABD'li askerinin daha öldürülmesiyle Ekim ayı içinde ölen asker sayısı 96'ya çıktı. Bu rekor rakam, neredeyse iki yıl içinde toplamda ölen ABD askeri sayısıdır. Bu durumla birlikte Irak'taki askeri durum gittikçe kötüleşmektedir. En son ölümlerin beşi de batı Irak'ın Sünni nüfuslu bölgesi olan Anbar'da gerçekleşmiştir. Böylece Bağdat çevresindeki bölgede konuşlanma ihtiyacından kaynaklı ABD güçleri için her yer “çıkışı olmayan” bir bölge haline gelmiştir.

Patrick Martin 27 Ekim 2006

Başkan Bush'un Salı günü (24 Ekim) basın konferansı, kongre ara seçimlerinden sadece birkaç hafta önce Irak'taki ABD işgal rejiminin kötüleşen pozisyonu ve bu durumun ABD politikaları üzerindeki etkisinin hâkimiyeti altındaydı. Bush, normal zamanlarda uysal basın şirketlerinden ve kendi partisinden yapılan her zamanki eleştirilerden daha keskin sorularla yüz yüze geldi.

Beyaz Saray'daki basının önüne çıkmadan sadece saatler öncesinde, Irak Başbakanı Nuri el Maliki, Bush yönetiminin kendisi hakkındaki Iraklı polis ve askerinin çalışması için “anlaşma noktaları” kabul ettiği ve ABD askerini doğu Bağdat'taki Sadr Kentinin Şii kalesine saldırı düzenlemekle suçladığı yönündeki iddialarını kamuoyu önünde inkâr etmişti.

Basın konferansı iki hafta içinde ikinci kez yapılıyordu, ki bu hazırlıksız bir ayarlanma olarak Bush'u zorlamaya genel olarak isteksiz olan bir yönetim için olağandışıydı. Bu konferans, Cumhuriyetçi Partinin Temsilciler Meclisinin kontrolünü ve yine Senato'yu kaybedebileceğini gösteren kamuoyu yoklamalarıyla ilgili politik konular nedeniyle düzenlenmişti açıkça.

Irak'taki büyüyen savaş karşıtlığını yansıtan karşıt oyların sayısı üzerine Cumhuriyetçilerde panik artmaktadır. Geçtiğimiz hafta içinde, Teksas'tan muhafazakâr Cumhuriyetçi Senatör Kay Bailey Hutchison Irak'ın etnik-dini çizgilerle bölünmesi planını desteklediğini açıklarken seçim bölgesi olan Louisville-Kentucky'deki oyların peşinde olan Cumhuriyetçi Kongre üyesi Anne Northup Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in istifasını istedi.

S
O
R
U
L
A
R

- 1 ABD, Ekim ayında tüm işgal süresinin en büyük kayıplarını verdi. ABD'nin ve İngiltere'nin hükümet ve ordu çevreleri Birliklerin 'en kısa sürede' geri çekilmesi çağrılarını daha güçlü seslendirmekteler. Bundan anlaşılması gereken size göre nedir?
- 2 İngiltere ve ABD'nin hükümet ve askeri çevrelerinde Irak'tan çekilme arzusu çok yüksek. Yakında kongre seçimleri var ve büyük ihtimalle Bush'un partisi kaybedecek.
- 3 Şu sıralar sözü edilen, Irak'ın üçe bölünme planlarına ilişkin ne diyorsunuz?
- 4 Iraklı direniş örgütleri bu üçe bölünme planına ne diyorlar?
- 5 ABD ve İngiltere ağır yenilgiler almadılar mı?
- 6 ABD'nin Irak stratejisinde hala ısrar etmesinin nedeni nedir?

“ABD, Irak'a kalmak için geldi, çekilmek için değil”

Almanya Marksist Leninist Partisi'nin yayın organı Rote Fahne'nin (Kızıl Bayrak) internet haber sitesi Rote Fahne News'in (RFN) Irak Yurtsever Cephesi sözcüsü Avni el-Kalemji ile yaptığı röportaj

1. Ben bunu gerçekçi görmüyorum. Çünkü Bush daha dün yaptığı açıklamada ABD'nin Irak stratejisinde bir değişikliğin söz konusu olmadığını söyledi. Taktiksel bir değişiklik söz konusu, ancak ABD tam zafer elde etmeden birliklerin çekilmesi söz konusu değil. Bush çeşitli vesilelerle bunu tekrarladı. Birliklerin Irak'tan çekilmesi 2010'dan önce söz konusu değil diyor, yani dört yıldan önce değil. Yani bir çekilme söz konusu değil. Çünkü **ABD Irak'a kalmak için geldi, çekilmek için değil.**

ABD'nin çok zor bir durumda olduğu doğrudur. Irak direnişinden dolayı kritik bir durumdadır. Örneğin **10 Ekim'de Bağdat yakınındaki en büyük askeri üsleri tamamen yerle bir edildi.** Bu üste 5 bin asker bulunuyordu. Tüm silahlar, askerlere ait 104 ev tamamen tahrip edildi. Direnişin bir tek bu saldırısı bile 1 milyon dolara mal oldu onlara. Yangını yedi saat boyunca söndüremediler. Bu sırada ayrıca beş uçak da paramparça oldu. Bu saldırı Irak direnişinin bugüne kadarki en bü-

yük operasyonuydu. Ancak Bush buna rağmen Irak'ta kalacaklarını açıkladı. Başka yolu yokmuş.

2. Evet. Ama ABD çevrelerindeki insanların ne söyledikleri önemli değil. Esas belirleyici olanlar, **Bush, Cheney, Rumsfeld ve Rice**'dir. Bunların hiçbiri de çekilmeden söz etmiyor.

3. Üç ay önce Irak'taki Demokratik ve Cumhuriyetçi partiler Bush'a giderek, Irak'ın üçe bölünmesini önerdiler. Irak'ta kalmanın en iyi yolu buymuş. Irak parlamentosu, Demokratik partili Baker'ın 8 Ekim'de BBC'ye verdiği demeçte, üçe bölünmenin en iyi yol olduğunu söylemesinin ardından, yani üç gün sonra, 11 Ekim'de bu üçe bölme kararı alındı.

4. Sadece Irak direnişi değil, **tüm Irak halkı Irak'ın bölünmesine karşı. İster üçe, isterse ikiye veya dörde. Onlar bu emperyalist paylaşımaya karşılar.** Irak'ın bütünlüğünde ısrar ediyor-

lar. Parlatonun ya da ABD politikacılarının bölünmeye ilişkin ne düşündükleri, ne karar aldıkları, sadece Irak direnişinin değil, tüm halkın umurunda değil. Biz tıpkı Irak işgali gibi, bunun da geçici olduğunu düşünüyoruz. İşgal bittiğinde Irak yine bir bütün olacak. Irak'taki bu durum normal değil. Parlamento bu kararı işgal birliklerinin varlığından dolayı alabildi.

5. Elbette. İlk yenilgileri, Irak'ı bütünüyle denetleme hedefine ulaşamamalarıdır. İkinci planları, Irak direnişine karşı zafer kazanmaktır. Irak direnişini yenediklerini ve bu hedeflerine 20-30 yıldan önce ulaşamayacaklarını itiraf ediyorlar. Üçüncü planları ise, Irak üzerindeki denetimi, tüm Ortadoğu'ya hâkim olabilmenin adımı yapmaktır. Bu plan da %100 başarısız oldu. ABD'nin Irak'a dönük planları, burada birlikleri olmasına karşın yenilgiye uğradı. Halka hiçbir şey sunamadılar, durumu düzeltmediler. Irak kuzeyden güneye kadar yerle bir edildi. Gıda yok,

elektrik yok, su yok, iş yok. Vaat edilen "Demokratik Cumhuriyet" hani? İşgalden sonra vaat edilen "cennet" nerede? Tüm bunların hepsinde başarısız olduklar.

6. ABD Vietnam'ı terk ettiğinde sadece Vietnam'ı kaybetti. Somali'den çekildiğinde ise sadece Somali'yi kaybetti. Ama eğer **Irak'tan çekilirse, o zaman sadece Irak'ı değil, dünyaya hâkim olma planlarının anahtarı olan Ortadoğu'yu da kaybetmiş olacak. Bundan dolayıdır ki, kalmak için bıkmadan usanmadan mücadele edecekler.** Gerçi Irak'ta bugüne kadarki planları iflas etmiş olabilir. Ancak hala Irak'talar. Henüz tam olarak yenilmiş değil. Bu çatışma daha ne kadar sürer belli değil. Bu, çok büyük bir çatışma ve hala sürüyor, kim bilir daha bir, iki veya üç yıl sürebilir. ABD çekilmeyi düşünmüyor, aksine daha fazla birlik göndermek istiyor. Madem daha fazla birliğe ihtiyacımız var, o zaman yollarız diyorlar.

Yeni Demokratik Devrim'e doğru Nepal'den gözlemler KATHMANDU'DA MAOİSTLERİN AYAK SESLERİ-3

22 Eylül günü Nepal Politika Enstitüsü ile Uluslararası Nepal Dayanışma Ağı tarafından örgütlenen "Nepal Halkının Demokrasi ve Barış Mücadelesiyle Uluslararası Dayanışma Konferansı"na katılıyoruz. Bu konferansa ILPS, UHAB, Asya-Pasifik Araştırma Ağı vb. çeşitli örgütler de destek sunuyor. Konferansı düzenleyen ev sahibi kuruluşlar Maoistler'in önderlik etmediği ancak Demokratik Cumhuriyet talebini savunan ve bu doğrultuda Halk Hareketine katılan bağımsız örgütler. Bu örgütler içinde Maoistleri doğrudan destekleyen kişiler de mevcut. Konferansa Hindistan, Butan, Sri Lanka, Bangladeş, Fransa, ABD, Brezilya, Finlandiya, Yunanistan, Filipinler, Danimarka, Hong Kong gibi çok sayıda ülkeden çeşitli örgütleri temsilen ilericiler, demokratik insanlar katılıyor.

Nepal halkıyla dayanışma konferansı

Konferansın ilk günü ülkedeki genel durum üzerine hükümetteki yedi partinin her birinin temsilcileri, NKP (Maoist) Merkez Komitesi adına Dinanath Sharma ve çeşitli demokratik kitle örgütleri temsilcileri birer konuşma yapıyorlar. Bunları örneklemek gerekirse;

Kürsüye gelen İnsan Hakları Koruma Forumu Başkanı Padma Ratna Tuladhar. "Nepal halkı toptan, devrimci bir değişim istiyor. Devrimi barışçıl güçlerle gerçekleştirmek istiyor. Monarşi en sonunda yıkılacak ve demokratik bir cumhuriyet kurulacak. Bu bizim ulusal hedefimiz.

Nasıl bir demokrasi istiyoruz? Kore'deki gibi mi? Ama orada Maoist bir partiye izin yok ki. Maoist hareketi destekleyen tek bir dış ülke var mı? Hayır. Maoistler yalnızca halkı savunuyor ve halka dayanıyor. Belki başka bir ülke tarafından desteklenmiyor fakat dünyanın dört bir yanındaki devrimcilerin desteğini ve sevgisini kazanmış durumda.

Üçüncü olarak konferansta Asya-Pasifik Araştırma Ağı adına Filipinler'den gelen Tony Tujan söz alıyor. Tujan devrimci dönüşüm ve ulusal kurtuluş için mücadele eden Nepal halkıyla dayanışmak için bu konferansa katıldıklarını, hem ulusal hem de uluslararası alanda kitle örgütlerinin görevinin Nepal halkının taleplerini desteklemek olması gerektiğini vurgulayarak sözünü bitiriyor.

"Barışı ve haklarımızı alana kadar savaşaacağız!"

Tujan'ın ardından Tüm Nepal Ulu-

Konferansın ilk günü ülkedeki genel durum üzerine hükümetteki yedi partinin her birinin temsilcileri, NKP (Maoist) Merkez Komitesi adına Dinanath Sharma ve çeşitli demokratik kitle örgütleri temsilcileri birer konuşma yapıyorlar.

sal Kadın Birliği-Devrimci adına bir yoldaş kürsüye geliyor. Yoldaş 10 yılı aşkın süredir devam eden devrim sürecinde kadınların kurtuluşları için ayağa kalktığını, büyük bedeller ödemelerine, eşlerini, çocuklarını kaybetmelerine rağmen savaşa devam ettiklerini, barışı ve haklarını ele geçirene kadar da savaşa devam edeceklerini belirtiyor.

Ardından ILPS Genel Sekreterliği adına ILPS Başkanı Sison tarafından konferansa hitaben yazılan yazıyı Filipinler'den gelen Ramon Bultron özetliyor. Emperyalizmin ekonomik krizine, Irak ve Filistin'deki direnişe değiniliyor konuşmada.

ILPS'nin ardından kendisini Dünya Halkları Direniş Hareketi'nin destekçisi olarak tanıtan Peter Grant söz alıyor. Grant, şanslı bir insanın hayatında bir kere devrimi gören insan olduğunu vurgulayarak sözlerine başlıyor ve şöyle devam ediyor: "Burada çok sayıda insanla görüştim. Çıkardığım sonuçları sizlerle paylaşmak istiyorum. Birincisi halk monarşiden nefret ediyor. Kurucu meclis seçimlerinin en kısa sürede gerçekleşmesini bekliyor. Halk hükümetin ABD ile ve diğer yabancı güçlerle ilişkilerini geliştirmesini doğru bulmuyor. Ancak ABD bu sürece burnunu sokmaktan çekinmiyor. Halkın Maoistleri desteklemesinden büyük bir rahatsızlık duyuyor."

"Direniş en temel insan hakkıdır!"

Grant'ın ardından kürsüye Dünya Sendikalar Federasyonu adına Fransa'dan gelen, aynı zamanda Fransa Komünist Partisi üyesi olan Jean Pierra Page geliyor. Page Nepal'in tarihsel bir süreçten geçtiğini belirtiyor ve haklarını isteyen ve bunun için mücadele eden Nepal halkının mücadelesini destekledi-

ğini açıklıyor. Bağımsızlık ve halk egemenliği için mücadelenin meşru olduğunu vurgulayan Page, değişimi isteyen tüm tarafların ortak hareket etmesinin önemli olduğunu belirtiyor.

Daha sonra ittifak halinde mevcut düzenin bekçiliğine soyunan 7 partinin temsilcilerine sıra geliyor. Büyük bir pişkinlikle, monarşiye karşı gelişen halk hareketi ve demokratikleşme hamlesinden pay çıkardıkları konuşmalarında gerçek yüzlerini gizlemeye özen gösteriyor, kısaca şunları ifade ediyorlar: NKP (ML) temsilcisi Mainali, gerici güçleri yendiklerini ama daha yapacak işlerin olduğunu vurgularken, Sadhabana Partisi temsilcisi Mahoto azınlıkların haklarını alması gerektiğini, herkesin kendi anadilinde özgürce konuşmasının önemini anlatıyor.

Konferansa katılan Başbakan Yardımcısı Amik Serchan ise hükümeti adına bizleri selamladıktan sonra kralın terörüne karşı mücadele eden halk hareketinin başarısının ardından önemli gelişmeler olduğunu vurgulayarak şöyle devam ediyor: "Nisan devriminden sonra barış ve demokrasinin önü açıldı. Ama ciddi sorunlar varlığını koruyor. Barış süreci ile umarım birkaç sene içinde çok daha güzel bir ülkede yaşayabileceğiz. Son 6 ayda ateşkes yaptık. Hapishanedeki politik önderleri serbest bıraktık. Bu dönemde her iki tarafın da hataları olmuştur. Fakat hükümetimiz barış sürecini tamamlamaya kararlıdır. 10 yıl içinde çok büyük kayıplar yaşadık. Bu nedenle süreç hassas ve karmaşıktır. Buna özen göstererek demokratik cumhuriyet için attığımız adımları sürdürmeliyiz."

Başbakan yardımcısının ardından Nepal İşçi Köylü Partisi temsilcisi söz alıyor ve halk hareketini bastırılanların halen ayakta olduğundan, önlem alın-

mazsa sürecin tehlikeye gireceğinden, insan haklarına özen göstermenin öneminden bahsediyor. Ardından Maoistlere parlamentodaki sandalye sayısının % 25'inin verilmesinin uygun olacağını iddia ediyor.

Nepal Kongre Partisi (Demokratik) temsilcisi Pradeep Giri ise "Umarım Maoistler Çin tarzı, hükümet de Hindistan tarzı bir demokrasiyi ülkeye dayamaz. Nepal'e uygun bir yöntem bulurlar" derken Nepal Kongre Partisi adına katılan parlamenter Asta Laxmi Sakya ise parlamentonun çalıştığını, demokrasinin uygulandığını anlatarak parlamentonun kapatılmasına karşı olduğunu belirtiyor.

En son sözü Nepal Komünist Partisi (Maoist) adına MK üyesi Dinanath Sharma aldı. Sharma devrimin halka karşı olmadığını, mücadelenin kralla feodalizme karşı verildiğini vurguladı. Sharma YPI ile Maoistlerin 12 maddelik anlaşmayı imzaladığı şartlarda kralın otokratik rejiminin sürdüğünü ve bu yedi partinin hiçbir şey yapamadığını, sesini dahi yükseltmeyecek bir durumda olduğunu açıklayarak partisinin demokrasi mücadelesindeki yerini gösterdi. Kadınların, dalitlerin, azınlıkların ve tüm ezilenlerin haklarının verilmesi gerektiğini belirten Sharma, aksi takdirde Hindistan tarzı bir yönetimin oluşacağını ve böylesi bir durumu kabul etmeyeceklerini, tek çözümün ilerici bir barış politikası olduğunu açıkladı.

"Silahımızdan, ideolojimizden ve sınıfımızdan vazgeçmeyiz!"

Konferansta tüm konuşmacılar sözlerini söyledikten sonra Sharma yoldaş ile tanışıyoruz. Yoldaş aynı zamanda barış görüşmeleri ekibinde de yer alıyor. Yoldaş bizleri Parti İrtibat Bürolarına davet ediyor. Akşam saatlerinde Kath-

Nepal ordusunun silahı, askeri, aracı daha fazla. Ancak PLA'nin siyasal bir hedefi var. İdeolojisi var. Kraliyet ordusunun politik bir davası yok. Biz yenildiğimiz için ateşkes yapmıyoruz. Onları kovmasak ve kovalamasak başkentin bu kadar yanına nasıl gelebilirdik ki?

mandu'daki bürolarına gidiyoruz. Kendimizi ve temsil ettiğimiz kuruluşu tanıttıktan ve Nepal'deki gözlemlerimiz hakkında yorumlarımızı aktardıktan sonra yoldaş bizlere şunları söylüyor:

“10 yıllık Halk Savaşı sürecinde stratejik saldırı aşamasına ulaştık. **Bizler bundan sonra da 3 şeyden vazgeçemeyiz: Sınıfımızdan, silahımızdan ve ideolojimizden. Açık ki bunlar Halk Savaşına önderlik etme göreviy-le diyalektik bir ilişkiye sahip.** Görüşmelerde emperyalistler ve gericiler silahımızı bırakmamızı ve ideolojimizden vazgeçmemizi yani kitlelerle ilişkilerimizi kesmemizi istiyorlar. Fakat silahımız da var, kitle desteğimiz de. Şu an bir süreliğine, taktik olarak, silahlarımız hareketsiz.”

“**Bizler MLM'yi geliştirmek istiyoruz.** MLM'yi bir bilim olarak toplumuza uygulamalıyız. **MLM'yi Halk Savaşı içerisinde çıkardığımız deneyimleri kaynak olarak geliştirmeye çalışıyoruz.**”

“ABD emperyalizmi en önemli tehlike. Büyükelçisi Moriarty ülkeyi geziyor, provokasyon yaratmaya çalışıyor. Biz bu tehlikeyi görüyoruz fakat halkın gücü en büyük güçtür ve emperyalistlerin ve tüm gericilerin gücü daha zayıftır. Diğer ülkelerle diplomatik ilişkilerde bulunuyoruz. ABD emperyalizminin çıkarı Nepal'de kalmak ve Hindistan'la Çin'i denetlemektir. Çin ise ABD em-

peryalizminin varlığına karşı. Bu çelişkilerden yararlanmaya çalışıyoruz.”

“Ekim Devrimi'ne Hazırlanıyoruz!”

“**Halk Savaşı ile kitle isyanını birleştirerek Ekim Devrimi'ne hazırlanıyoruz.** Kitleyi Nepal tarzı bir Ekim Devrimi'ne hazırlıyoruz. Barışçıl yollarla elimizden geleni yapacağız. **Barışçıl yollar yetersiz kaldığında ise devreye silahlarımız girecektir.** Ülkemizde demokratik devrimin yeni bir şekli gerçekleşecek.”

“Barış görüşmelerinden umudumuz çok az. Hedefimiz şehirlerde gücümüzü sağlamlaştırmaktır. **Kırsalı ele geçirdik. Şehirleri ve başkenti kazanmalıyız.** Orta burjuvazi ve diğer sınıfları yanımıza çağırıyoruz.”

“YPI (Yedi Parti İttifakı) hükümeti ülkenin dönüşümünü istemiyor. Mevcut sistemi korumak istiyor. Sınıf karakterleri gereği, emperyalistlerin yönlendirmesi altında gizli işler çeviriyor. Böylece hareketi bastırmak istiyor.

YPI'nin kötü bir tarihi var. Halkta olumsuz tepkiler uyandırıyorlar. Bu barış görüşmeleri sürecinde de YPI'nin tavırları halkta öfke uyandırıyor. Kitlelerden tecrit oluyorlar ve bu bizim için olumlu bir durum.

Devrim için tehlikeli olan bu partilerden öte ABD emperyalizmi ve Hint yayılmacılığıdır. Bu partiler de zaten onlarca destekleniyor. **Mücadelemiz sadece ülkemizdeki gericilerle değil tüm emperyalizme karşı.”**

“Biz öncelikle bu rejimi yıkmak istiyoruz. Bu rejime karşı çıkan herkesi bir cepheye buluşturuyoruz. Barış görüşmelerinde kralın tasfiyesinin ardından Kurucu Meclis için şu öneride bulduk. Yeni meclisin % 33'ü partimizin, % 33'ü YPI'nin, % 33'ü ise sivil toplumun. YPI biliyor ki ezilenleri temsil eden sivil toplum bizim yanımızda. Bu nedenle YPI bu süreci kabul edemiyor. Biz bu öneri ile onları teşhir ediyoruz. Önerimizi kabul etmezlerse silahlı mücadele tekrar başlar.”

MLM'ye katkı meselesi

Nepal'de en çok duyduğumuz yorumlardan biri de MLM'yi geliştirme meselesi. Bu meseleyi **Prachanda Yolu** kavramıyla birlikte ele alıyor yoldaşlar. Ancak gerek yoldaşların yayınladığı İngilizce belgelerin oldukça az olması gerekse de ülkemizde çeviri konusunda yaşanan sıkıntılar nedeniyle **Prachanda Yolu** ile ilgili fazla bir bilgiye sahip değiliz. Açık ki Prachanda Yolu üzerine değerlendirmelerde bulunmak bu yazının kapsamını oldukça aşar. Ancak genel hatlarıyla gerek önder yoldaşlardan gerekse de başta Worker dergisi olmak üzere parti belgelerinden anladığımız kadarıyla öğrendiklerimizi paylaşmanın yararlı olacağı düşüncesindeyiz.

Prachanda Yolu en genel anlamıyla MLM'nin Nepal özgünlüğüne uyarlanmış hali olarak ele alınabilir.

Bir önceki sayımızda başta sosyoloji profesörü olmak üzere aydınlarla ve farklı yoldaşlarla yaptığımız görüşmelerde Nepal'in özgünlüğü hakkında genel bir bilgi vermiştik. Yüzden fazla milliyetin bulunduğu, yüzyıllardır varlığını koruyan kast sisteminin yaşandığı, farklı dinlere inanılan, farklı uygarlık aşamalarının gözlemlendiği, koyu bir ataerkilliğin hakim olduğu yoksul Nepal, yüzyıllardır despot, feodal kralların yönetiminde bulunuyor. Yine ülkenin coğrafi şartları –yeryüzü şekilleri, iklimsel farklılıklar- da dikkate alınmalıdır. Bunlarla birlikte ülkede Hindistan ile İngiliz ve ABD emperyalizminin hakimiyeti ve çıkarları da hesaba katılmalıdır. **Nepalli Maoistler bu ülke gerçekliğini doğru tarzda çözümledikleri ve farklı çelişkiler arasındaki ilişkileri doğru ele alabildikleri için 10 yıl gibi kısa bir sürede başkentin kapılarına dayandılar, başkentin içine “sızdılar”.** Yine Halk Savaşının temel ilkelere uygun hareket etse de kır-kent ilişkileri, Birleşik Cephe pratiği, ateşkes taktikleri ile çok sayıda özgünlüğe de Nepal Halk Savaşı sahip durumda. Tüm bunlar dahi Prachanda Yolu olarak formüle edilen teorinin Nepal özgünlüğü içindeki bütünselliğini ve karmaşıklığını bizlere göstermektedir. Bu anlamda Prachanda Yolu'nu sorgularken de yoldaşların en temel dayanağı 10 yıllık başarılı devrim sürecidir. **“Doğru politika belirledik ki ilerleyebildik”** diyorlar ve haklılıklarına kaynak olarak Halk Savaşı pratiğine bakmamızı istiyorlar.

Açık ki bunlar ayrıntılı bir şekilde incelenmeli ve yoldaşların deneyimlerinden yararlanılmalıdır. Bununla birlikte evrensel düzeyde MLM'nin geliştirilmesi mevzusunda da bazı teorileri ortaya koyuyorlar. Yoldaşlar bu teorileri daha yeterince Uluslararası Komünist Hareket'e sunamadıklarını ancak mümkün olan en yakın zamanda teorilerini ve önerilerini kapsamlı bir şekilde suna-

caklarını belirtiyorlar. **Yoldaşlar düşüncelerinin ciddi biçimde tartışılması gerektiğini, 2 çizgi mücadelesinin vazgeçilmez olduğunu, bu mücadele içinde doğru ile yanlış ayırt edilip MLM'nin güçleneceğini vurguluyorlar.** Nepalli yoldaşların bazı temel görüşlerini yorumsuz bir şekilde özetlemek gerekirse;

Yoldaşlar Mao yoldaşın 20 yıl önce ölümünün ardından Uluslararası Komünist Hareketin önderlik sorunu yaşadığını ve bu sorunun MLM güçlerin ilişkilerini geliştirerek aşılabileceğini belirtiyorlar. Bu süre zarfında DEH'in kuruluş döneminde önemli işler başardığını, ciddi adımlar attığını ancak günümüzde MLM'nin geliştirilmesi ve MLM güçlerin birleştirilmesi konusunda yetersiz kaldığını vurguluyorlar.

Dünyada her şey hareket içindedir, hiçbir şey statik değildir. Dolayısıyla emperyalizm de değişmektedir, MLM de geliştirilmeye ihtiyaç duymaktadır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ardından 40 yıl, Başkan Mao'nun ölümünün ardından 30 yıl geçti. Bu sürede dünyada çok önemli değişimler oldu. Bunları incelemeli ve sentezlemeliyiz diyorlar.

Sosyalizmde çok partili proleter demokrasi

Yoldaşlara göre bizim neslimizin çözmesi gereken en önemli sorun sosyalizmde geriye dönüşlerin nasıl engelleneceği, proletarya diktatörlüğü altında devrimlerin nasıl sürdürüleceği meselesidir. Milyonların kan ve can bedeli mücadelesiyle elde edilen sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanması mevzusunda Başkan Mao eğilmiş ve Sovyet modern revizyonizmiyle mücadele içerisinde MLM'yi geliştirmiştir. Sosyalizmde sınıf mücadelesinin varlığını ve niteliğini göstermiş, yeni burjuvazinin hangi maddi koşullardan doğduğunu, yeni burjuvaziyi nerede aramak gerektiğini ve sosyalizmi korumak, parti, devlet ve ordu üzerinde halkın denetimini sağlamak için hangi yollara başvurmak gerektiğini Başkan Mao açıklamıştır. Bu doğrultuda sosyalizm koşullarında Kültür Devrimleri ile halkın devrimi sürdürmesi gerektiğini vurgulamış ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ile halkı revizyonizme karşı seferber etmiştir.

Yoldaşlar Büyük Proleter Kültür Devriminin tamamlanmamış bir devrim olduğunu, çünkü Başkan Mao'nun yaşamını kaybettiğini, Mao yoldaşın ölümünün ardından proleter devrimcilerin yeterince örgütlü olamaması nedeniyle revizyonistlerin iktidarı gasp edebildiğini belirtiyorlar. Başkan Mao'nun devrimi sürdürmek için gerekli ideolojik ve politik alt yapıyı belirlediğini fakat Kültür Devriminin sürekliliğini sağlayacak ve halkın

denetimini garanti edecek **kurumsal bir mekanizmayı** yaratamadan aramızdan ayrıldığını vurguluyorlar. Bu nedenle bu eksikliği tamamlamamız gerekmektedir. **Yoldaşlar buna çözüm olarak proletarya diktatörlüğü altında proletaryanın farklı partilerde örgütlenebileceğini öneriyorlar. Sosyalizmde tek parti yönetiminin bir zorunluluk olmadığını vurguluyorlar.** Bu partiler sosyalizmi kabul eden partiler olacaktır. Böylece farklı devrimci partilerin birbirlerini, devlet mekanizmasını, orduyu denetlemesi ve halkı yozlaşmaya, revizyonizme karşı seferber edebilmesi mümkün olabilir diyorlar. Bu şekilde halkın sosyalizme katılımı ve sosyalizmi korumak için bilinçlenmesi ve seferber olması daha fazla mümkün olur diyorlar. Yoldaşlar bu konuda Lenin'in de benzer düşüncelere sahip olduğunu iddia ediyorlar. Lenin'in sosyalizmde tek parti yönetimini zorunlu bulmadığını, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin ardından Sosyalist Devrimcilerin ayrı bir parti olarak faaliyetlerine devam ettiğini, ancak karşı-devrimcileştikten -ihanetçi pratikten- sonra kapatıldığını açıklıyorlar. Yoldaşlara göre belki Lenin yaşasaydı daha farklı partilere izin verebilecek ve bu partiler karşı-devrimcileşmeden, devrim saflarında yerlerini koruyabilecekti.

Yoldaşların bu önerilerini kısaca bu şekilde özetlemek yeterlidir. Açıktır ki bu öneriler tartışılmaya ihtiyaç duymaktadır. BPKD'yi incelemek ve onun evrensel ilkelerini günümüz dünyasına ve her bir ülkeye uyarlamak açıktır ki komünistlerin en önemli görevleri arasındadır.

Emperyalizm meselesi

Yoldaşlar emperyalizmdeki değişimi incelememiz gerektiğini söylüyorlar. Başkan Mao'nun ölümünün ardından ve Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılışıyla birlikte dünyada şartların değiştiğini, ABD emperyalizminin tek bir süper güç olarak varlığını sürdürdüğünü anlatıyorlar. Bu dönemde teknolojik olarak da büyük gelişmeler yaşandığını, özellikle bilgi ve askeri teknolojide muazzam gelişmelerin yaşandığını ve bunların emperyalizme avantajlar sağladığını vurguluyorlar. **Emperyalizm, tek bir küresel devlet gibi dünya halklarına saldırılmaktadır diyorlar.** Küreselleşmiş emperyalizm terimini bu anlamda kullanıyorlar. Günümüzün devrimcilerinin bu değişimlere uygun yeni taktikler belirlemesinin önemli olduğunu savunuyorlar.

Yoldaşlara göre emperyalizmin özü değişmemiştir. Temel niteliklerini korumaktadır. Bu süreçte değişen tek konu sömürü ve baskı anlamında olmuştur. Emperyalizm daha fazla sömürmekte ve daha fazla baskı yapmaktadır. Emperyalistler arası çelişkiler varlığını korumaktadır. Ancak Soğuk Savaş dönemine nazaran bu çelişkilerin etkisi azal-

mıştır. Bugün ABD emperyalizmi diğer emperyalist güçleri göz ardı ederek dünya halklarına saldırmaktadır. **ABD emperyalizminin politikalarını, planlarını sekteye uğratan tek güç dünya halklarının direnişi olmaktadır. Bu nedenle devrimci mücadelenin gelişmesi, emperyalizme direnilmesi ve devrimin yaşayabilmesi için dünya halklarının desteğinin, enternasyonal dayanışmanın öneminin çok daha fazla arttığına dikkat çekiyorlar.**

Kayıp yakınlarımızın eylemi

22 Eylül günü, konferanstaki ilk bölümün bitişinin ardından, devrim mücadelesinde kaybedilen devrimcilerin ailelerinin örgütlediği eyleme gidiyoruz. Kayıp yakınları gençlik konferansından bir hafta önce büyük bir konferans düzenlemişler ve taleplerini kamuoyuna açıklamışlar. **Yoldaşlar savaş sırasında kaybedilen devrimcilerin akıbetlerinin öğrenilmesini ve kaybedenlerden hesap sorulmasını talep ediyorlar.** Bu talep Maoistlerle YPI Hükümeti arasında gerçekleşen barış görüşmelerinde de önemli bir gündem maddesi. Bu nedenle hükümet konuyla ilgili bir komisyon kurmuş ve şimdiye kadar yüzlerce kayıp devrimcinin akıbetini açıklamış. Bunlar içerisinde çatışmada öldüğü iddia edilenlerin sayısı oldukça fazlayken, bazı devrimcilerin halen yaşadığı ve ordu kampalarında tutsak tutulduğu da bu şekilde ortaya çıkarılmış.

Ancak ordu, hükümetin bu kararına uymamakta direniyor. Kayıpları araştıran komisyonun çalışmalarına engeller çıkartan ordu, komutanlarının yargılanmasını da reddediyor. **Bu nedenle kayıp yakınları ordu kışlaları önünde eylemler örgütleyerek konuyu gündemde tutmaya ve ordu üzerinde baskı oluşturmaya çalışıyor.**

Bizim katıldığımız eylem de Kathmandu'daki bir kışlanın önünde gerçekleşti. Kayıp yakınları örgütünün ve NKP (Maoist)'in bayraklarını taşıyan kitleye örgütün temsilcileri çeşitli konuşmalar yaptı. Yine eyleme destek için NKP (Maoist) MK üyesi **Dev Gurung** ile YPI ittifakı içinde yer alan küçük bir partinin başkanı da konuşma yaptılar. Eyleme ANNISU-R üyesi yoldaşlar da katılarak destek verdiler.

Demokrasi ancak mücadeleyle gelecektir!

Dayanışma Konferansı 23 Eylül günü de devam etti. İkinci gün de çeşitli kitle örgütlerini ve partileri temsilen kişiler konuşmalar yaptı. **Uluslararası Halkın Avukatları Birliği (UHAB)** da konferansta bir sunumda bulundu. UHAB'ın sunumunda tüm hakların, özgürlüklerin ve demokrasinin halkların mücadelesi sonucu elde edilebileceği, bunun en somut biçiminin devrim olduğu ve hiçbir devrimin şiddet içermeden gerçekleşmediği,

çünkü sömürüye ve baskıya dayanan egemenlerin yok olmayı barışçıl biçimde kabul etmeyeceği açıklandı. **"Nepal, nüfus ve coğrafi açılarından ufak bir ülke olarak görünse de devrime önderlik eden gücün niteliğinden kaynaklı olarak stratejik açıdan kritik bir konumda yer almaktadır.** Irak'ta da, Nepal'de de halklar direniyor ve ABD emperyalizminin güçsüzlüğünü gösteriyor. Ancak Nepal'deki önder gücün niteliği Nepal'e farklı bir değer katıyor. **Çünkü ancak MLM güçler emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürme potansiyeline sahiptir.** 20. yüzyıl Büyük Ekim Devrimi ile açılışını yapmış ve çok sayıda devrimle devam etmiş fakat yenilgiyle sonlanmıştı. 21. yüzyılın başında Nepal Devrimi bu nedenle çok önemlidir. İnanıyoruz ki 21. yüzyıl bizim olacaktır."

"Demokrasi tamamlandı mı?" başlığı altında konferansın ikinci gününde de çeşitli konuşmalar yapıldı. Ancak bu konuşmalardan bizim çıkardığımız bazı dersler var. Öncelikle gerek bu konuşmalar gerek TV'siyle, gazetesıyla medya; gerekse de katıldığımız eylemler ve etkinlikler Nepal'deki gerici devletin çöküşünü bizlere göstermektedir. Konuşmalarda karşı-devrim saflarında yer alan partilerin temsilcileri dahi oldukça ılımlı, halktan yana, genel ve her tarafa çekilir cümleler kurmaya özen göstermektedir. Geçtiğimiz yıla kadar **"Maoist isyanı bastırmak"** için seferber olan, katliamların, saldırıların emirlerini veren bu partilerin temsilcileri bugün **"Maoist arka-dışlardan"** bahsetmek zorunda kalıyorlar. **Geçtiğimiz yıla kadar başlarına milyonlarca rupi ödül koydukları Maoist önderlerle şimdi konferanslarda samimi pozlar vermeye mecburlar.** Artık onlar da ilerlemeden, devrimden bahsetmek zorunda kalıyorlar, tabii bu kavramların anlamlarını bulanıklaştırmak için de ellerinden geleni yapıyorlar. TV kanallarında, gazetelerde her 10 haberdan 8'i Maoistlerle ilgili oluyor. **Maoistler ülke gündemini açık bir şekilde belirliyor.** Elbette açıktan olmasa da basın da Maoistleri karalar tarzda yazılara da yer veriyorlar. Ancak bunların fazla bir kıymeti bulunmamakta. Başta Kathmandu olmak üzere şehirlerin her tarafında

Maoistlerin pankartları, yazılımaları var. **Halkın yükselen desteği rahatlıkla hissedilebiliyor.** Maoistlerin çağrıda bulunduğu eylemlere karşı-devrimin başkentinde 100 binler katılıyor. **Özcesi Maoistler yoğun kitle çalışmasıyla gerici devleti kendisinin en güçlü bulunduğu yerde, içerisinden çökertiyor. Kathmandu'da Maoistlerin ayak sesleri tüm gericileri yerlerinden sıracak şiddette hissediliyor.** Bu anlamda Kathmandu açısından bir geçiş döneminin yaşandığı söylenebilir. Devlet başkentini dahi yönetemeyecek kadar zayıf, devrimcilerin ise son darbeyi vuracak gücü daha hazır değil. Gericiler halka hoş gözükerek gizli çalışmalarla kendilerini toparlamaya çalışırken Maoistler ise son darbe için hazırlıklarını tamamlıyor.

Nepal devriminin geleceği için enternasyonal dayanışmayı yükselt!

Ancak bu süreç oldukça ciddi ve ağır bir süreç. Her iki taraf da yoğun bir taktik savaşı veriyor. **Bu anlamda devrimin zafere ulaşması ve yaşaması için Maoistlerin kitlelerden başka bir güvencesi bulunmamakta ve kitle desteğindeki herhangi bir gerileme devrimin geleceğini de etkilemektedir.** Saray, YPI, Hindistan ve emperyalist güçler muazzam olanaklarını işte bu desteği düşürmek için kullanmaktadır. Bu nedenle yoldaşların büyük bir hızla iktidara yürüdüğü, engelleri rahatlıkla aştığı vb. söylemler gericilerin gücü ve emperyalistlerin tehditleri göz önüne alındığında

Yoldaştan uyguladıkları toprak devrimi hakkında bilgi vermesi isteniyor. Madan yoldaş ülkelerinde bölgelere göre farklı uygulamalar yaptıklarını anlatıyor. Örneğin tepelik bölgelerde tarlalar küçük ve parçalı. Küçük toprak sahipleri bulunmakta.

da yetersiz kalmaktadır. Yoldaşların şimdiki kadar başarılı bir çizgi izlemeleri devrimi son aşamasına ulaştırdı. Ancak yine de tayin edici vuruş gerçekleşmedi. Bu nedenle Nepal'deki süreci dikkatle incelemek gerekmektedir. Tüm bu gerçeklik göz önüne alındığında enternasyonal dayanışmanın önemi de anlaşılmaktadır. **Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin tehditleri altında onurlu, özgür bir yaşam için, devrim ve sosyalizm için direnen Nepal halkının mücadelesini anlatmak, Nepal devrimiyle dayanışma amaçlı pratiklere girmek, anti-emperyalist bilinci geliştirme oldukça önem kazanmaktadır.** Yoldaşlar enternasyonal desteğe çok büyük önem veriyorlar. Farklı ülkelerde Nepal devrimiyle dayanışma eylemlerini ilgiyle takip ediyorlar.

Konferans esnasında Halk Hareketi 2 sırasında ünlenen genç bir sanatçı yoldaş da bir müzik dinletisi veriyor. 16 yaşındaki yoldaş, Prachanda'nın en sevdiği arkadaşı olarak bizlerle tanıştırılıyor. Yoldaş da bizi sol yumruğunu sıktıktan sonra tokalaşarak karşılıyor. Yoldaş Nepal'e özgü, kemeçeye benzeyen bir müzik aleti ile şarkısını söylüyor. Şarkısı YPI hükümetini eleştiren bir taşlama. Dinleyiciler gülerken ve alkışlarla şarkıya eşlik ediyorlar. **Genç yoldaşımız YPI hükümetine şayet halkın taleplerine cevap vermezlerse ezileceklerini söyleyip gözdağı veriyor.**

Müzik dinletisinin ardından ise ilginç bir olay gerçekleşiyor. Yaşlı, şapkalı bir adam zorla mikrofona el koyuyor ve bizlere bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bu sırada konferansı örgütleyenler ayağa fırlayıp adama bağırma başlıyorlar ve kovuyorlar. Ama adam ısrar ediyor. Bizlere dönüp **"Uluslararası delegeler, basın mensupları, sizlere anlatılanlar yalan"** diyerek kralı övmeye başlıyor. Bu adam böyle toplantılara gizlice girerek provoke etmeye çalışmasıyla ünlü olmuş. Bakıyorlar ki adam salonu terk etmeye razı olmuyor, Politika Enstitüsü'nde çalışan bir kadın yoldaş zor kullanarak adamı kapı dışarı ediyor. Bu da bizim için ilginç bir anı oluyor. En sonunda kralı destekleyen bir Nepalli de görmüş oluyoruz bu vesileyle!

Konferansın sonunda katılımcılar bir araya gelerek Kathmandu Deklarasyonu üzerinde görüş alışverişi yapıyorlar. Deklarasyonda hangi konulara yer verilmesi gerektiğinin üzerinde duruluyor. **Dünyanın farklı ülkelerinden gelen uluslararası delegeler olarak Nepal halkının barış ve demokrasi mücadelesini desteklediğimizi ve imzalanan anlaşmalara uyulmasını önemli bulduğumuzu belirtiyoruz.** ABD emperyalizmi, Hindistan yayılmacılığı başta olmak üzere dış güçlerin Nepal'in iç işlerine kesinlikle karışmaması gerektiğini, bu yönlü yapılan tüm müdahaleleri protesto ettiğimizi, Nepal halkının kararına

herkesin saygı göstermesi gerektiğini vurguladıktan sonra bu müdahalelere karşı çıkmayan, sürecin uzamasına neden olan YPI hükümetini eleştiriyoruz. YPI hükümetinin imzaladığı askeri, ekonomik tüm anlaşmaları kaygı verici bulduğumuzu, bunların iptali için harekete geçmeye çağırıyoruz. Bununla birlikte ülke içindeki Butanlı göçmenler gibi çeşitli sorunların da demokratik çözümü için çağrı yapıyoruz. Toplantının ardından deklarasyonu yazıya dökülecek bir komite belirliyoruz ve toplu fotoğraf çekimi ile bu konferansı noktalyoruz.

Gerilla komutanıyla sohbet

Konferansın sonlarına doğru Nepal Politika Enstitüsü'nde çalışan bir yoldaş şayet istersek bizi Kathmandu'yu çevreleyen gerillalarla tanıştrabileceğini söylüyor. Barış sürecinde olduğu için gerilla alanlarına gidip gelmek serbest. En azından sorun yaratılmıyor. Biz de elbette kabul ediyoruz.

24 Eylül sabahı saat 5'de kalkıp yola çıkıyoruz. Arabayla 2 saatlik bir mesafe gideceğiz. Kontrol noktalarını aştıktan sonra sapa bir yola bükülüyoruz. Yolda yağmur başlıyor ve sağanak bir şekilde yağıyor. Bu sırada 2'si kadın 3 Nepalli aracımıza alıyoruz. Biri bize yol gösteriyor. Çok dik ve bükümlü yollardan gitmeye çalışıyoruz. En sonunda tepedeki köye varıyoruz. Yağmura rağmen çok güzel bir manzara bizi bekliyor. O gün köyde festival olduğunu öğreniyoruz. Köy kalabalık, özellikle tapınakta çok sayıda insan var. Bu köy beyaz bölgenin sınırında. Ardından toprak yolu takip etmemiz gerekecek. Aslında gerillaların konakladıkları kampa yol yok, çıkmak da zormuş. Bu nedenle yaklaşık 50 kişilik bir gerilla grubunun bizim için ovaya inmesi ve bizlerle görüşmesi planlanmış. Ancak sağanak yağmur nedeniyle toprak yol çamura dönüşüyor ve arabanın gideceği anlaşılıyor. Gideceğimiz yer ise gerilla yürüyüşüyle 2 saat mesafede. İsrarlarımıza karşın grubun geneli de isteksiz olduğu için görüşmeyi bu şekilde iptal etmek zorunda kalıyoruz. Yoldaş,

komutan ve siyasi komiserin sivil kıyafet içinde gelip bizle görüşeceğini belirtince biraz da olsa rahatlıyoruz.

10-15 dakika geçmeden bizi bir okulun sınıfına götürüyorlar. Bir bakıyoruz ki yolda aldığımız Nepalliler bizim yoldaşlarımızmış. Sağda duran 1.5 metre boyunda, esmer kadın yoldaş, **Susma**, meğer Kathmandu'yu çeviren 3. tugaya bağlı 13. taburun komutanıymış. Ortadaki **Madan yoldaş** ise tümenin siyasi komiseri. Soldaki **Neruda yoldaş** ise PLA (Halk Kurtuluş Ordusu) üyesi bir gerilla. Taburda yaklaşık 250 gerilla bulunmakta.

Yanımızda sessiz sakin oturan 24 yaşındaki Susma yoldaş 25 savaştan çıkan ünlü bir komutanmış. Omzundan 2 kez ve başından 1 kez yaralanmış. Susma yoldaş 1997'de PLA'ya katılıyor ve o sene Parti tarafından oldukça cüretli ve kahramanca bir eylem olarak değerlendirilen ve Halk Savaşında bir dönüm noktasını simgeleyen Ramechhap şehrindeki Bethan Polis Karakolu baskınında yer

malari yapıyor. Ovalık olan Terai'de ise durum daha farklı. Ağalık mevcut. Orada ise **"Toprak üretenindir"**, **"Toprağı işleyen onun sahibidir"** şiarlarına hayat verdiklerini söylüyorlar.

Yoldaş da diğerleri gibi barışçıl yolları denediklerini ancak bu yollar tıkandığında silaha başvuracaklarını söylüyor. Madan, dünyadaki emperyalist güçlerin ve gericilerin kendilerine karşı olduğunu, Moriarty'nin diplomatik haklarını aşarak emirler yağdırdığını söylüyor ve bu süreçte halkla PLA arasındaki ilişkileri daha fazla geliştirmeyi hedeflediklerini belirtiyor. "Elbette ki bu barış süreci riskli bir seçenektir. **Ancak zafere yaklaşırken risklerle oynamak zorundasınız. Risklerin büyümesi zaferin de yaklaştığını bizlere göstermektedir.** Bu süreçte ovada ve şehir merkezlerindeki gücümüz büyük oranda artmıştır."

"Nepal ordusunun silahı, askeri, aracı daha fazla. **Ancak PLA'nın siyasal bir hedefi var. İdeolojisi var.** Kraliyet ordusunun politik bir davası yok. Biz yenildimiz için ateşkes yapmıyoruz. Onları kovmasak ve kovalamasak başkentin bu kadar yanına nasıl gelebilirdik ki?"

"Baştaki planlarımızı gerçekleştirmediğimiz, taburu gösteremediğimiz için özür dileriz. Bu tehlikeli koşullarda buraya geldiğiniz için ve Nepal devriminden aldığımız mesajı ülkenize götüreceğiniz için teşekkür ederiz" diyerek sözlerini bitiriyor.

Ardından Kathmandu merkezinde farklı programlarımız olduğu gerekçesi ile toplantı sonlandırılıyor. Biz de yoldaşlara sarılıp vedalaşılıyor ve selamlarını yoldaşlarımıza iletteğimize söz veriyoruz.

Aydınlar Konferansı

Yazı dizisinin başında da belirttiğimiz gibi yoldaşlar barış sürecini toplumun her kesimi içinde yoğun bir kitle faaliyeti olarak ele alıyorlar. Bu faaliyetler içinde demokratik kitle örgütlerinin konferansları önemli bir yer tutuyor. İşçi, kadın, köylü, öğrenci vd. alanlarda konferanslar düzenliyorlar. Böylece hem geniş kitlelere politikalarını derli toplu iletilebiliyor, hem kendi güçlerini gösteriyor, hem de kendi kitlelerine süreci ve politikaları birinci elden aktarabiliyorlar. Bu konferanslardan bir diğeri ise 24 Eylül'de gerçekleşen Aydınlar Konferansı. Bu konferansta ülkenin dört bir yanından gelen aydınlar -yazarlar, profesörler, sanatçılar vb- devrim sürecinde kendilerine düşen görevleri tartışıyorlar. Zaman sınırlamasından kaynaklı konferansa kısa süreli katılmakla yetinebiliyoruz. Filipinli yoldaş ILPS ve Uluslararası Dayanışma Konferansı adına kitleyi selamlayan bir konuşma yaptı ve NKP (Maoist) önderliğinde yeni demokratik devrime yürüyen Nepal halkının yanında olduğunu, mücadelelerini desteklediğimizi belirtti.

Devam edecek

Kitlelere devrimin amaçlarını iyi anlatmalıyız! -4-

Bugün hızla artan, giderek yaygınlık kazanan ırkçı-şoven saldırılarla, Türk milliyetçiliğiyle çeşitli milliyetlerden emekçilerin bilinçleri ve düşünsel dünyaları zehirlenmekte, Kürt ve Türk halkı arasında kalın çitler örülmeye çalışılmaktadır. Ezilen bağımlı ulustan ve diğer azınlık milliyetlerden emekçilere karşı düşmanlık, kin ve imha duyguları hızla gelişmektedir, öyle ki toplumun en ileri kesimi denilebilecek çevrelerde bile Kemalizm hayranlığı ve hâkim ulus milliyetçiliği küçümsenmeyecek bir düzeydedir. Ülkemizde kendisine “aydın” diyen önemli bir kesimde bile Kemalizm ve Atatürk hayranlığı, koyu bir Türk milliyetçiliğinin etkisi vardır. Her gün ırkçı-şoven-kafatasçı gerici faşist ideolojiyle bilinçleri karartılan emekçiler egemen-sömürücü sınıfların etkisi altında kalmakta, manevi kölelik dünyasına mahkûm olmaktadır. Türk işçi ve köylülerinin bilinç ve duyu dünyalarında Türk milliyetçiliğinin derin izleri görmezlikten gelinemez. Bu izler her geçen gün daha da koyulaşıp gericileşmektedir. **Bundandır ki sınıf bilinçli proleterler vakit kaybetmeksizin her alanda vazgeçilmez bir şekilde Türk milliyetçiliğine, ırkçılığa ve şovenizme karşı işçiler ve köylüler arasında bilinçlendirme çalışmasını örgütlemelidir.** Onları eğiten, aydınlatan bir çalışma yürütülmelidir. Kabul etmek gerekir ki bugün Türk hâkim sınıfları Türk işçi ve köylüleri arasında küçümsenmeyecek düzeyde bir Türk şovenizmi yaratmıştır.

İşçilere, köylülere, kamu emekçilerine, öğrenci gençliğe, emekçi kadınlara, inançları nedeniyle baskı altında olan herkese yoksulluğun, işsizliğin, eğitimsizliğin, evsizliğin, maddi ve manevi köleliğin nedenleri açık ve anlaşılır bir şekilde somut ve canlı örneklerle anlatılmalıdır. Devrimin amaçları, işçi sınıfının emekçilerin ve ezilenlerin kazanımları yalın ve anlaşılır bir dille anlatılmalıdır. Sömürü ve zulüm düzeninin ırkçı şoven militarist politikaları, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın arasında yaratılan düşmanlık tohumları anlatılmalıdır. Toplumun her farklı kesiminin yaşadığı farklı sorunları ve politik hedefleri gösterecek sloganlar tespit edilmelidir. Bu somut slogan ve devrimci şiarlarla propaganda ve ajitasyon çalışması yapıp, örgütlemeye gidilmelidir.

Gizli çalışma, Partinin güçlenmesine ve gelişmesine uygun bir şekilde yürütülmelidir!

“Gizlilik, polisin çalışmasını ve burjuva devletinin baskı makinesini aldatmak ve ondan kurtulmak sanatıdır.” Sınıf bilinçli proleterlerin gizlilik kurallarını hiçbir zaman ihlal etme gevşetme, yumuşatma, ciddiye almama hakkı yoktur. Sınıf savaşımın acımasız, imha edici yasalarını, kan ve can pahasına uzun mücadeleler sonucu elde edilen ilkelerini ihmal ederek, yok

s a -

ya -

arak, yaşanmamış kabul ederek, özü zayıflatılmış haliyle uygulama hakkı sınıf bilinçli proleterlerin elinden almıştır. Gizlilik kurallarının her bir ihlali demek, devrimci mücadelenin kesintiye uğraması, yenilgi alıp gerilemesi sınıf düşmanlarının güçlenmesi demektir. Sınıf bilinçli proleterler gizliliği hiçbir zaman bir oyun olarak kabul edemez. Neden gizli çalışma yürütmek ve gizlilik kurallarını uygulamak zorundayız? Çünkü burjuva-feodal sistemin despotik yıkıcı darbelerinden korunmak, düşmanın sinsisi, gizli takibinden kurtulmak, denetimine ve kontrolüne girmemek, devrimci çalışmayı kesintiye uğratmadan yürütmek, devrimin ve partinin yüksek sınıf çıkarlarını korumak, proletaryanın devrim bilimini, kazanımlarını, değerlerini sahiplenmek içindir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı izleyen günlerden günümüze dek em-

peryalist-kapitalist ülkelerin ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin casusluk teşkilatlarının birbirlerine yardım ettiklerinin, dayanışma içinde olduklarının, ihtiyaç halinde birlikte hareket ettiklerinin sayısız örnekleri süreç içinde görüldü.

Tam ve gerçek bir gizlilik uygulanmadan, doğru bir örgütlenme için vazgeçilmez önemde olan MLM kitle çizgisi ve çalışması uygulanmadan devrimci mücadelenin doğru bir zemine oturması ve süreklilik kazanması mümkün değildir. Sınıf düşmanlarının gerçek niteliğini, uyguladıkları yöntemleri, kullan-

Gizlilik kurallarına bir veya birden fazla militanın ya da bir komitenin değil, kolektifin tümünün kayıtsız şartsız uyması gerekir. Bu ilke asla unutulmamalıdır. Unutulmamalıdır çünkü bugün sınıf bilinçli proleterlerin zindanda değil, dışarıda sınıf savaşımın sıcak pratiği içinde olmasına devrimin, partinin daha fazla ihtiyacı vardır. Dışarıda devrimci çalışma için hizmet etmek, zindanda devrimci çalışmaya hizmet etmekten daha fazla anlamlıdır. Buna devrimin, partinin ve halkın daha fazla ihtiyacı vardır.

dıkları araçları kavradığımız oranda onun baskı ve polis metotlarına karşı gerçek ve esaslı bir karşı duruş sergilebilir. Böyle kapsamlı ve ileri bir bilinç sayesinde, sınıf bilinçli proleterleri başarısızlıklara iten ilkel “gizli çalışma” amatör ve esnafça metotlardan kendilerini kurtarabilir. Devrimin bize kazandırdığı yenilmez silahları pratiğe uyguladığımızda düşmanın denetim ve takibinden kurtulabilir ve hatta bütün bu gizlilik kurallarını pratik içerisinde ustaca ve bilinçle uygularsak onu yok etmek imkânına sahip olabiliriz. Sınıf savaşımında başarılı olmanın adımı sadece bir şey (gizlilik kuralları) öğrenilerek, uygulanmaya çalışılarak mümkün olmaz. Devrimci savaşımında birçok şey doğru ve iyi öğrenilip uygulandığında ve bu bilinç kolektife mal olduğunda kapsamlı ve bütünlüklü bir sınıf bilinci, örgüt ve önderlik bilincine sahip olarak hareket edildiğinde, sınıf savaşımında yenilmez olunur.

Gizlilik kuralları, içinde bulunduğumuz devrimci çalışmanın özgünlüğüne, faaliyet yürüttüğümüz alanın koşullarına, devrimci faaliyetin biçimine göre uygulanmalıdır. Aynı zamanda bu kurallar legal koşullara, özgün ve yaratıcı bir şekilde uyarlanmalıdır. Devrimci çalışmada ne kadar yaratıcı, ilkeli olunursa, gizli çalışma kurallarını uygulamada ne kadar ustaca davranılırsa ve mümkün olduğu kadar en geniş kitleler tarafından çevrelenirse düşman tarafından ele geçirilme o kadar zorlaşır. Bu çalışma ve hareket tarzı kolektif tarafından ne kadar güçlü benimsenirse, özüne uygun illegal bir örgüt yaratma o kadar gerçek olur ve düşmanın sızmasını engelleyen sağlam çelikten disiplinli bir zırh örme görevi o kadar başarılı olur. Her türlü profesyonellikten uzak, amatör, esnafça çalışma tarzı yerle bir edildiği zaman, profesyonel devrimci bir örgüt yaratma adımları o kadar güçlendirilmiş olur. O zaman legal tasfiyeci hiçbir rüzgâr, hiçbir gizli, sinsisi, takip ve denetleme, düşman darbesi devrimci örgütü yıkamaz. O zaman gözü pek, kahraman savaşçıların sayısı çoğalarak, devrim denen altüst oluşun korkusuz sıra neferleri çoğalarak, güçlü bir halk ordusu yaratılmış olur.

Sonuç

Gizlilik kurallarını tam ve eksiksiz bir şekilde uygulamayan bir militan, yoldaşları için de ciddi bir tehlikeye yaratıyor demektir. Gizlilik kurallarına bir veya birden fazla militanın ya da bir komitenin değil, kolektifin tümünün kayıtsız şartsız uyması gerekir. Bu ilke asla unutulmamalıdır. Unutulmamalıdır çünkü bugün sınıf bilinçli proleterlerin zindanda değil, dışarıda sınıf savaşımın sıcak pratiği içinde olmasına devrimin, partinin daha fazla ihtiyacı vardır. Dışarıda devrimci çalışma için hizmet etmek, zindanda devrimci çalışmaya hizmet etmekten daha fazla anlamlıdır. Buna devrimin, partinin ve halkın daha fazla ihtiyacı vardır. Önemli olan düşman eline düşmemektir, ancak düşman elline geçince elbette ki sınıf bilinçli proleterlerin tavrının nasıl olacağı bellidir. Tavrı: Her koşulda ve her yerde devrimi savunmak, korumak, sahiplenmek, ser verip, sır vermeme ilkesiyle düşmanı yenilgiye uğratmaktır.

Devrimci çalışmada en küçük bir ilkesizliğin unutkanlık, ihmalkârlık ya da gevşekliğin tek başına bir militanı değil, örgütü de tehlikeye sokacağı bilinmelidir. Sınıf bilinçli hiçbir militanın gizlilik kurallarını yumuşatmaya, gevşetmeye, keyfine göre “uygulamaya”, bozmaya, değiştirmeye hakkı yoktur.

Bu bir devrim sorunudur. Devrimi koruma, savunma ve güçlendirme sorunudur. Kim ki gizlilik kurallarına tam ve kusursuz bir şekilde uymuyorsa o kişi objektif olarak düşmana hizmet ediyor demektir. Yapılan en küçük bir ilkesizlik, kuralsızlık hemen anında yoldaşlara bildirilmelidir. Bu bilginin anında örgüte iletilmesi durumunda tehlikenin daha aza indirilme şansı oluşur.

Özellikle günümüzde devrimci hareketin yaşadığı en ciddi ilkesizliklerin başında telefon ve interneti bilinçsiz, dikkatsiz, sorumsuz bir şekilde rahatlıkla kullanma gelmektedir. **Devrimci hareketin illegalite kuralların-**

daki en ciddi kırılma noktası burasıdır. Gizlilik kuralları konusunda disiplinli, katı ve müsahhasız olmalıyız. Gevşek zayıf, ilkesiz ve disiplinsiz davranışları acımasızca mahkûm etmekten çekinmemeliyiz. Gizlilik kuralları karşısındaki duruş, devrimi algılama, kavrama duruşudur. Gizlilik kurallarına tam ve eksiksiz olarak uymayanlar, örgütü tehlikeye düşürerek, devrimi zayıflattıklarını bilmelidir.

Devrimin en büyük gücü gerçeklerdir. Çünkü gerçeklere sahip oluca onun gelişim yasalarını kavradıkça kitleleri örgütleme gücü artacak, yıkılmaz ve yenilmez bir parti yaratılmış

olacaktır. Sınıf bilinçli proleterlerin gücü davanın haklılığından, kitlelerin desteğinden, dünya devrimci hareketinden ve zafere olan kesin inançtan gelir.

Bunun için de bütün mücadele alanlarında çaba arttırılmalıdır. Bu konuda sınıf bilinçli proleterlere ağır ve önemli görevler düşmektedir. Yönetici olarak, sınıf savaşımına ait bütün teorik sorunları başta olmak üzere basit gibi görünen ayrıntıları durmadan öğrenmelidir. Her bilim gibi sınıf savaşımını öğretisi olan MLM de incelendiği, araştırılıp öğrenildiği oranda devrimci pratiğin rotası doğru yola sokulur. Böylelikle kazanılan sınıf bilinci her

gün biraz daha uyanıklık ve açık görüşlülükle işçilere emekçilere aşılıp yayma pratiği içinde derinleştirilip, ilerletilebilir.

Bunun için de bitip tükenmek bilmeyen bir şevkle çalışmak, mücadele etmek ve yorulmadan öğrenmek; sürecin her adımını sorgulayarak, gelişmeleri en ince ayrıntısına kadar analiz etmek gerekir. Sürecin, devrimci savaşım, savaşçı partinin kapsamlı ve en ileri devrim bilgisiyle donanmış, üretken, yaratıcı, ufku açık, bilinci berrak, cesaretli, her zaman ve her yerde bedel ödemeye, ödetmeye hazır militan kadrolara ihtiyacı vardır.

Bitti

PUSULA

TEK BAŞINA

HER ALANDA KAZANMAK

Sınıf savaşımı birçok alanda farklı biçimlerde sürmektedir. **Sınıf bilinçli proleterler görev ve sorumluluklarını bu gerçekliğin bilinciyle yerine getirmelidir.** Sınıf düşmanları saldırı ve kuşatmasını her alanda artırarak sürdürdükçe her alanda örgütlü bir duruş ve devrimci bir karşı koyuş yaratma, saldırılara karşı yanıt olma görevi sınıf bilinçli proleterlerin omuzlarında olmaya devam edecektir.

Bugün işçi sınıfı, köylülük ve emekçi saflarda devam eden dağınıklık, örgütsüzlük direniş ve mücadeleyi zayıflatmakta, birbirinden kopuk ve parçalı direniş durumunun devam etmesine neden olmaktadır. Her alanda direniş ve mücadele geleneği yaratmanın ilk adımı var olan mevcut örgütsüzlük ve dağınıklığı ortadan kaldırmanın güçlü adımlarını döşemektir. Bunun kolay olmayacağı bu görev ve sorumluluğun kısa sürede başarılamayacağı, birkaç direniş ve birkaç mücadele hamlesiyle hemen başarı elde edilmeyeceği bilinmelidir. Zorluklar ve engellerle dolu bir sürecin yaşanacağı, düşman darbelerinin devam edeceği, dönem dönem başarısızlıkların da yaşanacağı bilinmelidir. Ancak süreç devrim bilinci ve devrimci politika ile ele alındığında zorlu bir sürecin sonucunda örgütsüzlükten yarı örgütlülüğe ekonomik-demokratik talepli mücadeleden politik iktidar hedefli mücadeleye doğru adım adım mücadelenin gelişeceği bilinmelidir. Bu bilinçle hareket edildiği oranda görev ve sorumluluk anlaşılır olur, devrimci duruş ve mücadele nitelikli hale dönüşür.

Sürecin ve sınıf mücadelesinin

sorunları, yasaları kavrandıkça devrimci hareketin gelişim ve ilerleme yönü ve niteliği anlaşılır hale gelecektir. Süreç ve mücadele gerçekliği kavrandıkça tek tek alanda bulunan yeterince güçlü ve örgütlü olmayan ilericiler, devrimciler zayıftan güçlüye, dağınıklıktan toparlanmaya doğru bir yönelim içine girecek ve kitleleri örgütlemeye doğru bir başarı grafiği çizmeye başlayacaktır. Her türlü sömürü ve zulüm merkezli karşı devrimci saldırıya karşı güçlü direniş ve mücadele barikatları oluşturulacaktır. Kitleler örgütlendiği oranda gerçek anlamda Proletarya Partisi öncü ve önder güç durumuna gelecektir. Kitlelerin örgütlenemediği yerde Proletarya Partisi'nin gücünden bahsedilemez. Keza ideolojik-politik düzeyde örgütlenme başarısızlığına süreci kitlelerin örgütlenme pratiği de başarısızmaz.

Örgütsüz kitle güçsüzdür. Ekonomik-politik-ideolojik saldırılara karşı koyma gücü zayıftır. Egemen sömürücü sınıflar gücünü emekçilerin örgütsüz olma durumundan almaktadır. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin kendi öz örgütlülükleri etrafında yeterince örgütlü olamama durumu sonucunda egemen sınıfları saldırılarını arttırmada pervasızlaşmakta, daha cüretli bir şekilde yıkım ve imha politikalarını uygulamaktadır. Bu gerçeklik sınıflı toplumların temel özelliğidir. İşçiler, köylüler, emekçiler örgütlendiği oranda güçlenecek; sömürücü egemen sınıflar örgütlenme ve yönetme güçlerini adım adım kaybederek, zayıflayacaktır.

Mevcut sürecin bu niteliği ve

özelliği devrimci hareketin örgütlenme ve yönetme kapasitesinin zayıf oluş gerçekliğini, yeterince güçlü mücadele ve direniş geleneği yaratamama durumunu ortaya çıkarmaktadır. Devrimci hareketin görece zayıf olduğu gerçeği korkulacak panikleyecek, zorlukların altında ezilecek bir durum olarak görülmemelidir. Bu süreç tam da "**durum iyidir**" tespitini doğrular temelde gelişmektedir. **Çünkü gerçekler devrimcidir.** Kötü ve korkulacak olan durum, mevcut gerçekliğin aleyhimize olması değildir. Korkulacak olan kötü durum, var olan gerçekliği kabul etmemek ve bu gerçekliğin içindeki yasaları, hareketin gelişim yönünü kavramamaktır.

Bugün ihtiyaç olunan devrime inançtır. Devrimin toplumsal bir zorunluluk olduğu gerçekliğine inanmaktır. Asıl sorun yeterli bir devrim bilincine sahip olmayı başarmaktır. Asıl sorun yeterlilik düzeyinde bir örgütlenme ve yönetme kapasitesine sahip olmamak değildir. Bu durum sınıf savaşımının tüm başlangıç süreçlerinde ve bazı dönemlerinde yaşanmıştır. Sınıf mücadelesinde bütün olanaklar devrimin lehine olsaydı, devrim yapmak çok kolay olurdu. Dünya devrim tarihinde bu gerçekliği ispatlayan sayısız örnekler mevcuttur. Objektif koşullar devrim için yeterli olgunluğa sahipken, subjektif önel güç hazır ve yeterli düzeyde olamayabilir. Devrim bilinci, devrimci politika bu dengesizliği giderecek, ortaya çıkan sorunları çözecek güç ve yeterliliktedir. Mevcut süreç aşılabilir bir niteliktedir. **Zorluklar ve olumsuzluklar** geçicidir. Asıl mesele devrimin zorunluluğuna ve devrim mücadelesinin haklılığına ve meşruluğuna inanmaktır. Bu haklılığı ortaya koyacak devrimci politikayla sürecin değişimine yoğunlaşmaktır.

Asıl mesele sömürü ve zulüm oldukça emekçilerin ezilenlerin dev-

rim yapma, isyan edip başkaldırma hakkı olduğu bilincine varmaktır. **İşsizliğin ve yoksulluğun doğurduğu kötülüklerin, açlığın boğucu sıkıntılarının nedenlerini kavramaktır. Bu gerçekliği kitlelere anlatmaktır. Kurtuluşun proletarya önderliğinde demokratik halk devrimini örgütlemekte olduğunu açık seçik olarak halk yığınlarına göstermektir.** Aleyhte olan durumun, olumsuz koşulların tersine çevrilme mücadelesinin çıkış noktası, sorunlara çözüm bulmanın başlangıç noktası budur! Haklılığın ve meşruluğun bilincinde olmak! Bu bilince sahip olundukça yetersiz sınıf bilinci yeterli sınıf bilincine dönüşür. Örgütlenme düzeyinde yeterli ve yetkin olmayan durum mücadele içinde yeterli ve yetkin düzeye dönüşür. "**Tek başına**" olma durumu **yalnız başına** kalmanın yönü tersine çevrilir. Bir iken iki, iki iken beş, on, yüz, bin olunur. Örgütlülüğün olmadığı alanlarda sağlam örgütlenme yaratılır. Kazanmak önce bilinçte başlar. Bilinçte kazanmayan bulunduğu iş kolunda, işyerinde, okulda, sendikada, DKÖ'de kazanamaz! Yalnız olma tek başına olma durumu tersine çevrilemez. Ancak devrim bilinci **burjuva toplumunun en iğrenç çizgisini oluşturan teori-pratik arasındaki kopukluk sorununu** giderebilir. Örgütlenme ve örgütlenme sorununu çözebilir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yüz yıldır ezdiği sindirdiği işçi ve köylülerle devrimin örgütleneceği bilinciyle hareket edilmesi gerektiği kavranmalıdır. Onların bu alçakgönüllü gizli kalmış "**örgütlenme ve yönetme yeteneklerinin**" açığa çıkarılması görevini başarmak için "**gerektiği gibi eğitimden geçmek**" gerektiği unutulmamalıdır.

Bu büyük dönüşümü sağlamak için işçi, köylü, emekçi olmanın yanı sıra safını proletaryadan yana belirlemiş olmak ve buna tüm varlığıyla inanmak gerekir.

Nepal'de barış görüşmeleri tıkanıyor!

Nepal'de NKP(Maoist) önderliğindeki **Yeni Demokratik Devrim** mücahedeşi kendi özgünlükleri içinde ilerlemeye devam ediyor. **YPI** (Yedi Parti İttifakı) hükümeti ile Maoistler arasında devam eden barış süreci karşılıklı taktiklerle Ekim ayı boyunca oldukça çetin bir şekilde geçti. Ekim ayının başından bu yana NKP(Maoist) Başkanı **Prachanda** ile Başbakan **Koeirela** arasında Zirve Toplantıları düzenlenmekte. Halen bir anlaşmaya varılamamış durumda.

12 Ekim'deki 2. toplantıda Maoistlerin 9 maddelik önerisine karşı parlamenter partiler 13 maddelik bir paket çıkardı. Bu pakette Nisan ayındaki halk hareketine ihanet niteliğinde maddeler mevcut. YPI, kralın mülkünün ulusallaştırılması yerine vergi alınmasını isterken monarşinin derhal kaldırılmasına karşı çıkıyor. YPI Hükümeti kraliyetin geleceğinin Kurucu Meclis seçimleri sonrasında meclisin ilk oturumunda ele alınmasını ya da yine seçimlerden sonra bir referandumun yapılmasını öneriyor. Maoistlerin ise silahlarını derhal denetime açmasını talep ediyor. Özcesi Maoistleri silahsızlandırarak ve kraliyeti koruyarak Kurucu Meclis'e gerek kalmadan var olan sistemin korunması amaçlı bir plan ortaya konuluyor. Maoistler ise bu durumu kabul etmiyorlar. NKP (Maoist)'in talepleri şunlar: Yarı-feodal yarı-sömürge yapıya son verilmesi, monarşinin derhal kaldırılması, kralın mülklerinin ulusallaştırılması, kraliyet ordusunun ve parlamentonun dağıtılması ve Halk Kurtuluş Ordusu üzerinden ulusal ordunun kurulması. Ardından ulusal, demokratik ve yaşamsal talepler öne sürülüyor: Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı doğrultusunda özerk cumhuriyetlerin oluşması, başta

Hindistan olmak üzere diğer devletlerle yapılan adaletsiz anlaşmaların lağvedilmesi, tarımın makineleşmesi ve ulusal sanayi hareketinin başlatılması ve kolektif-sosyal bir toplumun kurulması.

12 Ekim'deki 2. toplantıda anlaşmaya varılmaması üzerine 15 Ekim'de yeni bir toplantı kararı alındı. Ancak 15 Ekim'de yaklaşık yarım saat süren toplantıda da anlaşma sağlanamayınca taraflar masadan çekildiler ve ülkede politik bir kriz ortamı oluştu. Yeni görüşme tarihinin saptanmamış olması da bu krizi derinleştiren bir etkendi. 15 Ekim'den sonra 4. toplantı ise ancak 29 Ekim'de örgütlenildi.

NKP(Maoist) 14 Ekim'deki MK toplantısında YPI'ye yönelik 5 maddelik bir şart sunuldu. Maoistler şayet kralın mülkiyetine derhal el konulmaz, demokratik cumhuriyet ilan edilmez ve kurucu meclis seçimleri belirlenmezse geçiş hükümetine girmeyi kabul etmeyeceklerini, monarşinin geleceği konusunda halkın karar vermesi için harekete geçeceklerini açıkladı. Ayrıca parlamentonun

derhal dağıtılması da talep edildi.

Baburam ise yaptığı açıklamada partilerinin süreçten umutlu olduğunu ancak görüşmeleri yeterli bulmadıklarını belirtti. Kral ve feodalizm yanlısı unsurların halen devrede olduğunu belirten Baburam, silahların denetiminin bugünün temel sorunu olmadığını, bu meselelerin devletin yeniden kuruluşu ve örgütleniş esnasında düzenleneceğini vurguladı.

Prachanda ise **6 Ekim'deki** açıklamasında yeni bir şehir isyanının yakında ihtiyaç olabileceğini belirtince ülkedeki kitle örgütleri büyük bir kampanya ile ajitasyon çalışmalarına başladılar. Gerici partiler ise bunun anlaşmalara uygun olmadığını, provokatif açıklamaların yapılmaması gerektiğini öne sürüyorlar. Gözlemciler **Halk Kurtuluş Ordusu**'nun başkentten çok yakınlarında olduğunu, kitle örgütlerinin büyük bir hızla faaliyetlerini sürdürdüğünü, bu nedenle yeni bir şehir isyanının gerçekleşmesinin oldukça mümkün olduğunu vurgulamaktalar.

Ekim ayının başından bu yana NKP(Maoist) Başkanı Prachanda ile Başbakan Koeirela arasında Zirve Toplantıları düzenlenmekte. Ve halen bir anlaşmaya varılamadı.

Bu süreçte Maoistler monarşinin tamamen yıkılması için Cumhuriyetçi Cephe kurmaya da hız vermiş durumda. Bu cepheye ülkedeki monarşi karşıtı tüm güçlerin katılması bekleniyor. Cepheye Başbakan Koeirela karşı çıkıyor. Ancak YPI içinde de görüş ayrılıkları görülüyor. Başbakan yardımcısı **Sherchan**, **Koeirela**'nın karşı çıkmak yerine bu cepheye önderlik etmesi gerektiği yönlü bir uyarıda bulunarak monarşi karşıtı tüm güçlerin kendi denetimlerinden çıkmasına izin verilmemesi gerektiğini düşünüyor.

Bununla birlikte polisin hükmünü ve etkinliğini yitirdiği başkentte adaleti Maoist milisler sağlamaya başladı. İşçilerin aylıklarını ödemeyen, hırsızlık yapan, suç işleyen insanlar Maoist milisler tarafından yakalanıp sorgulanmakta. Gerici devletin iyice etkisizleştiğini gösteren bu durum gerici basın tarafından protesto ediliyor. **Newa Kurtuluş Cephesi** ise bir acil telefon hattı oluşturarak halkın suçları ihbar etmesini, **Halk Kurtuluş Ordusu**'nun sorunu çözmek için harekete geçeceğini ilan etti.

Londra'da Uluslararası Göçmenler Dayanışma Merkezi açıldı

ILPS Avrupa Seksiyonu'nun projesi doğrultusunda farklı ülkelerden göçmen örgütlenmelerinin bir araya gelerek çalışmalarını ortak paydada birleştirmeleri için ATİK'in de önerisiyle ortak toplum merkezleri işletme yönlü adımlardan biri de **Londra**'da atıldı.

İngiltere'nin baskenti **Londra**'da **1 Ekim 2006** tarihinde Türkiyeli, İranlı, Filipinli, Hindistanlı göçmenlerin yoğun olarak katıldığı bir açılış etkinliği ile **Uluslararası Göçmenler Dayanışma Merkezi** açıldı. Yapılan açılış konuşmasında göçmenlik olgusuna, emperyalizmin saldırıları ve bunun göçmenler üzerindeki yansımalarına değinildi, bu noktada bir araya gelmenin ortak mücadele etmenin önemi bir kez daha vurgulandı.

Pek çok sanatçı ve müzik grubunun destek sunduğu etkinlikte, İranlı bir Şair Kürtçe dille getirdiği bir şiirini kitleyle paylaştı.

Etkinlikte **Göçmen İşçiler Kültür Derneği**, **YÇKM**, **Migrante International** mesajları ile yer aldı.

(ATİK İngiltere Komitesi)

Politik tutsakların onurlu mücadeleleri Londra'da gerçekleştirilen uluslararası etkinlikle bir kez daha selamlandı

7 Ekim tarihinde İran'dan, **Türkiye**'den, **Filipinler**'den, **Hindistan**'dan göçmen emekçiler bu kez tüm dünyadaki, politik tutsaklarla dayanışma amaçlı bir araya geldi. **ATİK İngiltere Komitesi**, Indian Workers Association (Hindistanlı İşçiler Birliği), **Migrante International** (Filipinler Göçmen Örgütülüğü), Halkın Fedaileri (İran), **Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** ve İranlıların anti-emperyalist örgütülüğü tarafından organize edilen geceye **ILPS** ve **Uluslararası Göçmenlerle Dayanışma Merkezi** (International Migrant Solidarity Centre) de destek sundu. Ayrıca Etiyopya'dan göçmenler de kendi ülkelerindeki politik tutsakları anlatan bir stant ve resim sergisi açtılar.

Etkinlik bir dakikalık alkışlama ile başladı. Sonrasında Göçmen İşçiler

Kültür Derneği gençleri tarafından Artvin yöresi halk oyunları gösterisi sergilendi. Gece 1988 yılında İrlanda'da 18.000 politik tutsağın katledilmesine, Türkiye'de gerçekleştirilen Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarına, Filipinler'de yaklaşık 700 insan hakları savunucusunun ve politik faaliyetçinin katledilmesine ve bu katliamlar karşısında gerçekleştirilen direnişlere değinilen açılış konuşması ile devam etti. Ayrıca gecede yer alan İranlı bir politik tutsak kendi yaşadıklarını ve İran'daki politik tutsakların maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaları anlattı. Özellikle kadın tutsakların bu uygulamaların onlarca kat daha şiddetlisi ile karşı karşıya kaldığını, tecavüzün sürekli kullanılan bir yöntem olduğuna değindi. Azeri kökenli diğer iki İranlı şairden biri Türkçe ve Farsça şiirlerini

kitleyle paylaşırken, diğer bir şair ise **Nazım Hikmet**'in bir şiirini seslendirdi. Filipinli arkadaşlar ise tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi ile kitleye mesajlarını iletiler. Özellikle İran'la ilgili döviz ve sloganların Filipinli tiyatrocunun tarafından gösterinin bir parçası haline getirilmesi kitleye uluslararası dayanışmanın bir gösterisi olarak duygulu anlar yaşattı. Türkiyeli gruplar olarak bizler ise Türkiye'deki politik tutsakların direnişlerinin anlatıldığı bir sinevizyon gösterimi ile etkinlikte yer aldık. Gece son olarak **Serhat Tunç Arıcan**'ın seslendirdiği Kürtçe ve Türkçe türkülerle çekilen halaylarla son buldu. Gecede sık sık "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**", "**Politik tutsaklara özgürlük**" sloganları tüm kitle tarafından coşkuyla atıldı.

(ATİK İngiltere Komitesi)

Hindistan'da Maoistlerden eylemler

Hindistan'da 18 Ekim'de Maoist kadın gerillalar tarafından Bastar şehrinde yapılan eylemde 4 hükümet binası bombalandı. 10'dan fazla kadın gerillanın katıldığı eylemde ayrıca şehirlerarası yol da bir süreliğine kapatıldı.

24 Ekim tarihinde Rayagada şehrine bağlı Bhubaneswar'da devletin üst düzey polis şefi Jaswinder Singh Maoistler tarafından cezalandırıldı. HKP (Maoist)'e bağlı geril-

laların ilk kez böylesi bir eylem düzenlediği açıklandı. Halka karşı saldırgan tutumlarıyla bilinen ve bölgede Maoist gerillalara karşı yapılan operasyonları yöneten polis şefi, en son Maoist önderlerden Santosh yoldaşın tutuklanmasında yer almıştı. Yine **24 Ekim'de Jharkhand'da** polisle işbirliği yapan 2 kişi de cezalandırıldı. Hindistan'daki 22 eyaletin 16'sında faaliyet yürüten Maoist gerillalar geçtiği-

miz sene polisle işbirliği yapan 16 kişiyi cezalandırmıştı.

24 Ekim tarihinde açıklama yapan **HKP (Maoist) Merkez Komitesi, Afzal Guru** hakkındaki ölüm cezasının kaldırılması için halk hareketini yükseltme çağrısında bulundu. Afzal Guru 13 Aralık 2001'de parlamentoya yönelik saldırıdan sorumlu tutularak tutuklanmıştı. HKP (Maoist) bu idam kararının yalnızca haksız ve adaletsiz olmadığını, aynı zamanda Hint devletinin Müslümanlara olan nefretinin de göstergesi olduğunu açıkladı. Bu kararın sadece bir insanın cezalandırılması olarak algılanmaması gerektiğini, kararın faşist Hint devletinin **Kaşmir**'deki ulusal kurtuluş savaşçılarına karşı devam eden savaşın bir parçası olduğu belirtildi.

MEKSİKA

Indymedia muhabiri öldürüldü

Federal polis ve para-militer güçler 27 Ekim günü Oaxaca'da, Calicante mevkiinde bir barikata saldırdı. Dört kişi öldü, çok sayıda yaralı var.

Bu saldırıda New York Indymedia muhabiri **Will Bradley Roland** da hayatını kaybetti. **Bradley** katledildiğinde **Santa Lucia** barikatındaydı ve sivil giyimli para-militerler tarafından midesinden vurularak katledildi.

Fransa

Paris'te isyanın yıldönümü

Fransa'da geçen yılki banliyö isyanının birinci yıl dönümünde, ülke genelinde iki otobüs kundaklanırken, 25 genç gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 21'inin Paris bölgesinde yaşadığı bildirilirken, çıkan olaylarda altı polisin hafif yaralandığı belirtildi. İçişleri Bakanlığı, **28 Ekim** gecesi Fransa genelinde banliyölerdeki durumunun "**göreceli olarak sakin olduğunu**" açıkladı.

Evrensel Bakış

İMPARATORLUĞUN BEŞ YILI: HEZİMET

Her türlü spekülasyonu bir kenara bırakarak 11 Eylül saldırıları hem "**süper güç**" ABD emperyalizmi, hem diğer rakip emperyalist güçler ve hem de dünya ezilen halkları ve ulusları için bir döneme girilmesinin işareti olmuştu. Bu dönemi yeni diye adlandırmak mümkün olmasa da (zira ardından gelişen ne saldırganlık, ne hegemonya mücadelesi ne projeler ne de direnişler yeni değildir) emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkinin yoğunlaştığını, çatışmanın kızıştığını söylemek gerekir.

ABD emperyalizminin bu dönem sözcükleri neo-con'lar (yeni-muhafazakarlar) büyük bir küstahlık ve meydan okuma tarzıyla "**daha savaş yeni başlarken**" sözde zaferini ilan etmişti bile. **Irak'ta Bağdat**'in düşmesiyle W. Bush'un ilan ettiği zaferden bile önce ilan edilmişti bu "**zafer**". Plan ve projeler (çok daha öncesinden) hazır; önce şer ek-seni dağıtılabilecek, bu gücü gören diğerleri ya derhal biat edecekler yada onlar için de bir "**çare**" düşünülecekti. Derslerine iyi çalışmışlar, harita üzerinde mavi ve kırmızı bayrakçıklarla tüm dünya ele geçmişti bile. Yeni bir bin yıla girerken ABD emperyalizminin projelerinde aksayan bir yan yoktu kısacası... Ama haritalarda halklar yoktu, direniş yoktu, kendine meydan okuyan bir güç yoktu...

Bugün, tüm diğer gelişmeleri bir yana bırakıp sadece ABD'nin "**El Kaide yuvası**" Afganistan'la birlikte üç şer odağı Irak, İran ve K. Kore'ye bakmak, bu "karşı konulmaz", "**vazgeçilmez**", "**küresel çıkarları**

olan tek ülke" ABD emperyalizminin ne duruma geldiğini görmek için yeterlidir.

Afganistan: Her şey çok kolay olmuştu; NATO'nun aldığı karar ve tüm işbirlikçi-üşak güçlerle saldırı ve işgal gerçekleşmiş, Kabil'deki Taliban hükümeti devrilmişti. Yerine kukla **Karzai** hükümeti kondurulmuştu. Ancak İngiliz emperyalizmi öncülüğünde ve 18 ülkenin katılımıyla oluşturulan "**Barış**" Gücü ISAF, Kabil'de sıkışmış kalmış, ülkenin başta güneyi olmak üzere diğer kesimleri direniş güçlerinin elinde kalmaya devam ediyordu. En son gelişmelerde, BM-Güvenlik Konseyi, ISAF'ın sorumluluk alanını Kabil ve çevresi başta olmak üzere tüm Afganistan'ın kapsayacak şekilde değiştirdi. Daha önce buralarda görev yapan Amerikan güçleri ülkenin güney kesimlerindeki görevi ISAF komutasına devretti. Son haftalarda çatışmalar öylesine yoğunlaştı ki, NATO tarihinde ilk kez tugay düzeyinde çatışma olduğu açıklanan hareket gündeme geldi. ISAF'ta bunca ülkenin askeri olmasına karşın, bu ülkeler askerlerinin kullanımında çeşitli sınırlamalar getiriyor. Örneğin Türkiye sadece Kabil'de görev almaya izin veriyor. Afganistan'da durum öylesi bir boyuta gelmiştir ki, NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Başkomutanı Org. **James Jones** başta Türkiye olmaz üzere ek asker istemenin yanısıra Afganistan'daki askerlerin Kabil dışında da görev yapmasının kabul edilmesini istedi. Bunun nedeni tabii ki son zamanlarda ağırlıklı İngiliz, Kanada ve ABD askerlerinin görev yaptığı bölgelerde çok sayıda NATO askeri-

nin ölmesi...

Irak: Ülkedeki durum emperyalist işgal güçleri için tam bir handikaba dönüşmüş durumda. Direnişin boyutu öyle bir noktaya gelmiştir ki, Ekim ayı boyunca ABD, 96 askerini kaybetmiştir. Bu sayı neredeyse işgalin iki yılında ölen ABD askeri sayısına eşittir. Kuşkusuz bu rakam da şaibelidir; zira Irak'la dünya arasındaki iletişim esasta işgal güçlerinin tekelindedir. Buna en son örnek ise 10 Ekim günü Direniş Güçlerinin Bağdat'taki Yeşil Bölge'nin 13 km güneyindeki ABD'nin Irak'taki en büyük karargahlarından birine yönelik saldırıdır. Grad, Katyuşa ve roketlerle düzenlenen saldırıda üsteki maddi zararın en az bir milyar dolar olduğu açıklanıyor. Ölü ve yaralı toplam sayısı ise 300'ü buluyor. Ancak Irak'taki sansür böylesi bir saldırının dünyaya yansımaya izin vermiyor. ABD'nin kayıplarının artması, geri çekilme tartışmalarını da alevlendiriyor. Ancak ABD'nin Irak'tan çekilmesine imkan yok. Bataklıkta çırpınmaya ve çırpındıkça batmaya mahkum durumda.

İran, K. Kore: Şer üçgeninin bu iki sivri köşesi, tüm tehditlere, izole edilmeye karşı ABD'ye meydan okumaya ve nükleer çalışmalarına devam ediyor. Hatta K. Kore bir adım daha atarak bu ayın başlarında nükleer deneme dahi yaptı. ABD'nin bu hamle karşısındaki tavrı ise "**uyarıdan**", "**kızgınlıkla edilen sözlerden**" ve BM'ye baskı yapmaktan öteye gidemedi. Bugüne kadar 1050 nükleer deneme yapan ABD emperyalizminin inandırıcılığı da kalmamış ve Irak'a saplanıp kalmışken Asya'da yeni bir cephe açmayı düşünmesi bile imkansız durumda. Kuşkusuz İran ve K. Kore'yi rahatlatan en önemli etken ABD'nin hem askeri hem ekonomik ve hem de destek bakımından gücünü Irak ve Afganistan'da tüketmesidir. İran konusu daha da karmaşıktır, zira Irak'ta kendi kurduğu kukla hükümetle İran arasındaki ilişkiler ge-

lişmektedir. Irak'taki Şii direnişiyile de bağlantılı olduğu iddia edilen İran'la savaş zaten başlamış durumdadır da diyebiliriz. Bunun yanında Temmuz-Ağustos aylarında ABD'ye vekaleten İsrail ve Lübnan'daki Suriye/İran'la ilişkili Hizbullah güçleri arasındaki savaştan alınan sonuç(suzluk) ABD emperyalizmi için yeni bir hezimet olmuştur.

Hamas, Hizbullah, El Kaide vb: ABD'nin düşman belirlediği bu örgütler de özellikle 11 Eylül sonrası süreçte güçlenmiş, halkla bağları artmıştır. Yeşil Kuşak Projesinin ürünleri olan tüm bu güçler Filistin, Irak, Afganistan, Lübnan işgallerine karşı direnişlerde önemli roller oynayarak ABD'nin silahlarının yine kendisine dönmelerini sağlamıştır. Özellikle Lübnan'ın işgaliyle direnişin başını çeken Hizbullah'ın prestiji sınırları aşmıştır.

İşte "**süper güç**" ABD'nin 2001'den 2006'ya beş yıllık dönemin sonundaki hali budur. Buna büyüyen ve Asya'yı ekonomik kontrolü altında tutan Çin'i, bölgede gücünü yeniden kazanan Rusya'yı, artık ABD eksenli politika uygulamak istemeyen Avrupa'yı ve emperyalizme öfke duyan milyonları eklediğimizde şunu söyleyebiliriz ki; ABD "**ya bendensiniz ya da karşımda**" dediği 2001 yılındaki siyasi, ekonomik ve askeri bakımdan çok daha kötü bir durumdadır.

Tüm bunlara rağmen ne ABD emperyalizmi yıkılmıştır ne de emperyalizm ortadan kaldırılmıştır. Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de vd. işgal sürmektedir. Irak, Vietnam'a benzetilmektedir ama Vietnam'da direnen güçler Vietnam Komünist Partisinin öncülüğünde savaşıyordu. Özellikle Afganistan'da, Irak'ta, Lübnan'da direnişte bedeller ödeyen devrimciler olmakla birlikte Ortadoğu bağlamında ortaya konulan direnişlerin temel gücünü hala İslami hareketler oluşturmaktadır. Ama yine de yenilmez denilenin nasıl yenilebileceğini gösteren tarihsel günler yaşıyoruz.

Bu kader değildir, alınımıza yazılmış...

“Başarılı her erkeğin arkasında mutlaka onlar vardı, ayaklarının altına cennetin reva görüldüğü “seçkinlerdi”, bazen erkeği rezil, bazen vezir edendi, bazen gül oldular bazen hayat. Ancak istisnasız sürekli (neolitik toplum dediğimiz toplayıcılık dönemleri hariç) sömürülen, aşağılanan, ikinci insan oldular. Şiddetin, istismarın, haksızlığın her an her yerde muhatabı oldular. Kamusal alan-özel alan ayırt edilmeden cinsel, sınıfsal, bireysel sömürü ve şiddetin sorgusuz, şaşmaz adresi oldular. Kimler mi onlar “eksik etekler”, “yaradılış nedenleri erkeklerin işlerini kolaylaştırmak”, “saçı uzun akli kısa olanlar”, kadınlar. ”

Erkek egemen sistemin iki kez, üç kez ezilenleri. Söylenmemiş sözün sahipleri, adressiz bakışların sahipleri. Yaşama niçin tutunduklarını, soluk almalarının bedelini neden bu kadar zalimce ödemek zorunda olduklarını anlamaya çalışanlardı onlar, yani soframızdaki yeri öküzümüzden (inekten değil) sonra gelenler. Kadın olmak zordu; dünyanın her yerinde ama yaşamın her yönüyle en zor olduğu yerlerde kadın olmak tarifi imkansızların zincirine halkalar eklemek ve zayıf halka bulamamaktır. Yaşamda tarifi imkansızlar nelerdi acılar mı? Acının rengini en iyi kimler bilir onlar, kadınlar. Acılar kimliğiymi onların; ancak ifadelendirilemedi. Çünkü acının sahipleri acıyı kendileriyle gömdü ya da yaşamda kalan acı kimse tarafından **sahiplenilmedi. Birileri uykuya yatırıyor körpe bedenlerini bir daha uyanmamak üzere, birileri ölüm uykusunun sebeplerini değil sonucunu yorumluyor.** Bu kısır döngü dünden bu güne devam ediyor, yarınlarda devam edeceği kaçınılmaz gözüküyor. İşte gencecik kadınlarımızın ölüm uykusunu seçmekten başka çarelerinin kalmadığı lanetlenmiş kent. Dünyada kadın intiharlarının, namus cinayetlerinin en çok yaşandığı illerden biri Batman. Yaşanan bu gerçeklik TC devleti tarafından “**Bizim sorunu değil Kürtlerin sorunudur**” denilerek değerlendiriliyor. Bu realite Türkiye'nin, resmi ideoloğuna soyunmuş **Ertuğrul Özkök**'ün köşesinde yaşam buluyor. Bu coğrafyada ırkçılık, düşünceleri o kadar kısırlaştırmış ki; bilimsel düşünce artık yerini kafatasçılığa, sosyoloji, kültür yerini üstün ulus, üstün kimlik, üstün kültüre devretmiştir. Devletin yaşanan kadın sorununa yaklaşımı senin ırkın benim ırkım üzerinden devam ede dursun. **Taha AKYOL**'UN CNN Türk'deki programına konuk olan Ayşe **BÖHÜRLER**'in “**Duvarların arkasında**” isimli belgeselinden öğreniyoruz ki **Endonezya**'da kadının öne çıkarıldığı bir hayat yaşam buluyormuş. Önce inanmak güç geliyor, ancak belgelerle kanıtlanınca şaşkınlıkla bu da olabiliyormuş

Kadının sosyalist bilinçle eğitilmesi ile gelecek toplumun yatırımı olan cinslerin eşit yaşam haklarına sahip bireyleri yetişmiş olur. Kadınların bilinçlenmelerinin ihtiyacı olduğu kadınlarca zorunluluk olarak bilince çıkarılmadan cins ve birey olma hakkı talep edilemez. Kadının mücadelesini erkek olan sınıfdaşlarımızla ortak mücadele geliştirerek çözebiliriz.

diyoruz. Kadınların sözünün geçtiği, miras devrinin kadınlar üzerinden işletildiği, kadının söz önceliğinin bulunduğu bir toplum, “**ana erkil**” toplumun halen hüküm sürdüğü Endonezya sosyolojik ve felsefe bakımından incelenmesi gereken bir ülke.

Ayrıntıya girmeden şu ilkemize dikkat çekmek isteriz; sosyalist kadınlar erkek egemenliğine karşı oldukları gibi kadın egemenliğine de karşıdırlar. Onların amaçladıkları eşit cins, eşit haklara ve paylaşımaya dayalı olan sınıfsız toplumdur. Bu bakış açısından hareketle **Batman**'da yaşananların dünyanın en gelişmiş olan Avrupa ve diğer emperyalist ülkelerde de yaşandığını, bütün bu sömürü şiddet politikalarının kaynağında erkek egemen sistemin sömürü, artı değer ve yayılma politikalarının bulunduğunu bir an bile hatırdan çıkartmamak lazım. Endonezya'da yaşanan toplumsal kültür de erkek egemen bir sistem kıskacıdan kurtulamadığından ifade edilmesi güç bir duruma dönüşmüştür. Kadının manevi olarak öne çıkarıldığı ancak karar alma ve yaşam üzerinde söz sahibi olamadığı bir ülke. Endonezya'nın şu anki realitesi mevcut yapıyı ortaya koymaktadır. Bir toplumda belirleyici olan alt yapı ve onun belirlediği üst yapıdır (ekonomi ve sosyal, kültürel, siyasi yapı) alt yapıya hangi sınıf hâkimse üst yapıya da o sınıf yön verir. Bu realiteden hareketle kadının sömürüsü ve ikinci

cins olma gerçekliği direkt erkek egemen sistemle açıklanabilir. Şu halde bütün dünyada muhtelif derecelerde yaşamakta olan kadın sorununun adresi emperyalist-kapitalist erkek egemen sistemdir. Kadın sorunu iddia edildiği gibi siyasetten bağımsız olarak erkek cinsini karşısına alarak kadın egemen toplum idealizm'i ile çözemeyeceğimizi bilmemiz gerekir. **Kadın sorununun kadın egemenliği ile çözülebileceğine inanmak isteyenlere bir hatırlatma yapmak isteriz. Şu an Yunanistan, ABD dışişleri bakanları ile Şili ve Almanya başbakanlarının neden kadın sorununu çözmediklerini nasıl açıklarlar?** Bırakın çözmeyi çözmek için sorun olarak görmek, sorunu kabul etmek gerekir; bahsi geçen sistemlerinin çeşitli yönetim ve yürütmelerinde bulunan sömürgeci emperyalist sistem sürdürücüleri “**Güçlü kadın unvanları kazananlar**” kadının toplumdaki konumlarını sorun olarak görmemektedirler. Kendilerini feminist olarak tanımlayan, her sorunun kaynağına evdeki erkek kardeşini, erkek çocuğunu, erkek babasını, erkek eşini, sevgilisini koyan hedefinden sapmış ve hedef saptıran kadınlar bu realiteye karşı kör ve sağır olmaktadır. Bizce bunun cevabı nettir soruna ideolojik baktıklarından, egemen sistemin kadınları olarak düşündüklerindedir. Biz Maoistlerce toplumsal her olgunun kaynağında **emek-sermaye** çelişkisi vardır. Bu ilkenin çözüm yöntemini de **materyalist** bakış açısı ile yorumlar, doğanın diyalektiği ilkesinden yola çıkarak her şey birbirine bağlıdır ilkesi ile yöntem geliştirir, **analiz-sentez-tez** metoduyla açıklarız. Ezilen sınıfın kadınları egemen sistemin kadınları ile aynı toplumsal gerçekliğe mahkûm edildiklerini, ancak egemen olmalarından kaynaklı sömürünün yöntem ve metotlarının farklılaştırıldığını, bilinçlerinin dumura uğratıldığını bilirler. Bu bilinçle sorunun çözümüne ortak örgütlenmenin koşullarını oluşturmakla daha güçlü müdahil olabileceklerini savunurlar ve yöntemlerini oluşturmaya çabalarlar. Ama bu çabanın mütevazı adımlarını örerken asla vazgeçmedikleri

ilkeleri vardır. Bu ilkelerinde esneklikte sınırsız olsalar da ilkelerden ödün vermezler. Kadın mücadelesine ve sınıf bakış açısına cepheden saldıran hemcinslerine karşı mücadeleyi görev bilirler. Biz sosyalist bakış açısıyla hayata bakan kadınlar Fransız Komünü döneminde, 17 Ekim devrimi sürecinde egemen sistem kadınlarının mücadele eden ezilen sınıfın kadınlarına karşı saldırı savaşlarını asla unutmadık. Kadın sorunu yüzyıllardır yaşanıyor, yaşanacak. Ülkemizde devrim mücadelesi tarihini yazanlar ML bilimin kadın gerçekliğine dair öğretisini iyi kavrayamamıştır. Kadın meselesi hep ileri tarihlere ertelenmiş, feodal kültür ve dinin baskısını aşamamış bir perspektifle kadının toplumsal pratiğine yön verilmiştir. Öyle ki Türkiye Devrimci Hareketi mücadelesine yaşamını adayan ve adamaktan çekinmeyen kadınlarımızdan bazıları kadın olmanın bilincinden yoksun, özgür iradenin üretken kolektif gelişimine dahil olamamışlardır. Devrimci, sosyalist kadınların henüz kendilerine dair politikaları yok denebilecek düzeydedir. MLM bilimiyle devrim mücadelesi yürüten yapıların halen kadının gelişimine dönük net politikaları yoktur. Ya da pratikten anlaşılan budur halen kadınlara bakış açısı feodal ve bilim dışıdır. **Kadının mücadeledeki yeri halen edilgen-dir.**

Biz MLM bilimiyle yoğrulmuş işçi sınıfı bilimiyle hayatımıza yön vermeye çalışan kadınlar; dünyanın her yerinde farklı aşamalarda yaşanan ancak ülkemiz gibi yararı feodal- yarı sömürge emperyalist tekelere bağımlı ülkelerde katmerli **yaşanan kadın sorununa köklü, kaynağından çözümler geliştirip, güncel kadın mücadelelerine de dayanışma sunmalı sınıf dostlarıyla ortak örgütlenmenin koşullarını hayata geçirmenin yılmaz yorulmaz militanları olmalıyız.** Kadın bilinçlenmesini günümüzün yaşamımızın her anında, sürdürmeliyiz. Marksist öğretisi “Kadın özgürleşmeden toplum özgürleşmez” der. Evet, kadındır toplumun bireylerini, kadın ve erkeklerini yetiştiren. Kadının sosyalist bilinçle eğitilmesi ile gelecek toplumun yatırımı olan cinslerin eşit yaşam haklarına sahip bireyleri yetişmiş olur. Kadınların bilinçlenmelerinin ihtiyacı olduğu kadınlarca zorunluluk olarak bilince çıkarılmadan cins ve birey olma hakkı talep edilemez. Kadının mücadelesini erkek olan sınıfdaşlarımızla ortak mücadele geliştirerek çözebiliriz. Erkekler karşıımızda değil saflarımızda olursa mücadelelemiz nihai kurtuluşa giden yola hizmet eder, aksi politika ve pratikler kadın sorununu doğuran erkek egemen emperyalist sisteme hizmetten öteye gitmez. “**GÖĞÜN YARISI KADINLAR**” gökyüzüne sahip çıkalım; göğü hemcinslerimizle, mücadele dostlarımız erkeklerimizle paylaşalım. Paylaştıkça çoğaldık, paylaştıkça çoğalacağız.

ÇUKUROVA DDSB

“Halka yön gösterici olamıyorsak, o zaman sinema yapıyoruz diyemeyiz”

Türkiye’de ilk kısa film festivali Türk Sinematek Derneği (TSD) ve Robert Koleji Sinema Kulübü’nün öncülüğünde “Hisar Kısa Film Yarışması” adıyla 1967 yılında İstanbul Hisar’da yapılmaya başlandı. 1968 yılında yapılan 2. Hisar Kısa Film Festivali’nden 3 ay sonra yeni bir sinema dergisi yayına giriyor. “Genç Sinema/Devrimci Sinema Dergisi” adıyla. Dergi, ilk sayısında yayınladığı bildiriyle yayın ilkelerini kamuoyuna şöyle açıklıyor; “Genç Sinema/Devrimci Sinema dergisi, bir sanat dergisi değildir, bu amaçta olmayacaktır. Genç sinemacıların seslerini duyurmaları, yetişmeleri ve birleşmeleri için bir ortamdır sadece, örgütlenmeye doğru bir adımdır. Dergideki adların hemen hiçbirinin amacı sinema yazarı olmak değil, doğrudan doğruya film yapmak, sinema sanatçısı olmaktır. Genç Sinema/Devrimci Sinema dergisi; bütün öncü, özgür, devrimci bağımsız sinemalara açıktır. Genç Sinema yeryüzündeki bütün Yeşilçam’lara ve Hollywood’lara kesinlikle karşıdır. Genç Sinema varolan bu sinema düşüncesine karşı çıkar, onun içinde bulunduğu toplumsal düzene karşı çıktığı gibi. Çünkü her iki düzen de insanı açıklamaktan irak düşmüştür. Halkı hem maddi, hem de manevi yarıyla sömürmekten başka bir amacı yoktur. Devrimci olabilmek için önce sinema alanındaki “barış içinde beraber yaşamaya” hayır demeli, Hollywood’lara, Yeşilçam’lara savaş açmalıdır. Yeni Sinemanın özü de, biçimi de bu savaşta saklıdır, bu savaşta gelişecektir!”

Genç Sinema’nın amaç edindiği “Devrimci Yeni Sinema” bir yerden sonra ve kesin çizgilerle TSD’nin Yeni Sinema anlayışından ayrılmaya başlıyor. Artık Devrimci Genç Sinemacılar kameralarıyla eyleme geçiyorlar. TSD’nin Yeni Sinema anlayışıyla Devrimci Genç Sinemacılar karşıt tartışmaları 25/29 Haziran 1969 tarihleri arasında yer alan 3. Hisar Kısa Film Festivali, Devrimci Genç Sinemacıların sürekli bildirimleri ve protesto gösterileri ile oldukça tartışmalı bir şekilde son buluyor. Yarışma süresince Devrimci Genç Sinemacılar beş bildiri yayınlıyorlar:

Birinci Bildiri: Hisar Kısa Film Yarışması daha başlangıçta seçimini yapmamış, seyircisini belirleyememiş, giderek bugün bocaladığı çıkmaza girmiştir. Bu yüzden Shell’e taviz vermiş (festivalin ana raporu) bu yüzden “Kuyu” filmini örnek film olarak göstermiş, bu yüzden Yeşilçam’ın borusunu öttürür olmuştur.

İkinci Bildiri: Jürinin ölçüsü biçim denemesi yapan, ayakları havada, anlatmak istediğini arapsaçına çeviren, gündelikten uzak, soyutu somutlamaya çalışan filmlerse; bu ölçünün, film çekmeye yeni başlayanlarla Yeşilçam ve Emperyalist Sinemaya karşı

savaşıyor sinemacılar yararlı olmaz. Üstelik Devrim Sinemasını baltalar ve devrime karşı olanların ekmeğine yağ sürer. İşte bu durum sömürücülerin ve yerli işbirlikçilerinin işlerine yaramakta, onlara hizmet etmektedir.

Üçüncü Bildiri: Ey jüri, sinemacı olmadığınızı biliyoruz. Dünkü bildiride dürüstlükten ve sol duyudan bahsetmiştik. Hala istifa etmediniz mi? Ey Robert Koleji Sinema Kulübü Yöneticileri, meydanı terk etmenizi söylemiştik. Sizler direndikçe emperyalizm, Robert Koleji kolonisinde misyonerlik ve ajanlık oyununu oynamaya devam ediyor demektir...

Dördüncü Bildiri: Üç yıldır yapılan Hisar Festivali artık burada bitmiştir. Eğer sürdürülmek istense bile kendi kolej öğrencilerinden başka katılacak yarışmacı bulamayacaktır.

Ve yine bir müddet sonra Devrimci Genç Sinemacılar yeni bir bildiriye TSD üyelerine dağıtıyor, TSD’yi Amerikan Haberler Merkezi ile işbirliği gerçekleştirdiği “Amerikan Sineması Toplu Gösterisi” yüzünden eleştirerek; “Resmi Amerikan kültürü paralelindeki filmleri, geri bırakılmış ülkelerdeki Devrimci Sinema eylemini tanımadığı herkesçe bilinen Genç Sinema adı altında dünyadaki ve bu arada Türkiye’deki Devrimci Genç Sinemacıları da ad benzerliğine getirip verilebileceğini hesaplayan TSD’nin tezgahladığı bu oyunu, kamuoyuna açıklamayı ve bu gidiş sürdürüldüğü takdirde eylemimizin uyarıcı biçimler alacağını bildiririz.”!...

Devrimci Genç Sinemacılar Hareketini Hisar Kısa Film Festivali doğurmuştur denilebilir. Genç Sinemacılar Hisar Festivali’ni eleştirmiş, sponsor Shell şirketi olduğu için yarışmayı protesto etmiş ve katılmama kararı almışlardır. Hisar’a alternatif olacak bir etkinlik yapmak düşüncesiyle 1970 yılında “Devrim Sineması Festivali” düzenlenmişlerdir. İstanbul’da iki salondan birden (Gümüşsuyu İTÜ ve Aksaray TÖS) kısa film festivali düzenlenmişlerdir.

22-25 Mayıs 1970’de dört gün sürmüştür. Hemen ertesi gün festival Ankara’ya taşınmış, Ankara Birlik Tiyatrosu’nun Çankaya’daki salonunda 26-28 Mayıs’ta üç gün, üç gece olarak yapılmıştır. 4 Haziran’da Antalya TÖS salonunda, daha sonra Adana ve Mersin’e götürülmüştür.

Kısa Filmler Devrim Sinema Festivali adıyla festivalde seçkin jüri yoktur. İşçiler, emekçiler, işsizler, öğrenciler, izleyiciler anket yoluyla beğendikleri kısa filmleri seçiyorlardı. 1970 yazında “1. Devrim Sinema Film Festivali” çağrı duyurusunda: “Öğrenci örgütlerine, işçi kuruluşlarına, derneklere, sol basına ve bütün devrimcilere çağrımızdır...” diye başlayan festival büyük başarıyla gerçekleştirilmiştir. 1971 Askeri Darbesi’nden sonra festivalin ikincisi yapılamadı...

Genç Sinemacılar sinemayı bir eylem aracı olarak görmekteydiler. Sanat toplum

içindir anlayışıyla, o günün koşullarında statükoyu parçalayarak sinemada devrimci bakış açısını kabul etmişlerdir. Bu noktada anlaşılması açısından Genç Sinema dergisinde yayınlanan yönetmen Mehmet Gönenç’ten bir alıntı yapmakta fayda olacağını düşünüyoruz. “Sanatı halka götürmek” başlıklı

insanın katledilmesi, sürgünler, kaybedilenler....

Genç sinemanın sinema sanatına özelde de kısa filme getirdiği bu yeni soluk 1971 askeri darbesiyle sekteye uğratılmıştır. Hatırlanacağı gibi hak ve özgürlükleri silip süpüren askeri darbe genç sinemacıların faaliyetlerini de durdurmuştur.

Halktan yana olan herşey özellikle de bizim ülkemiz gibi yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde her zaman baskılarla karşılaşmıştır. Bu gün için bakıldığında mevcut durum bu gerçeğin değişmediği ancak katlanarak arttığı yönündedir.

Sistemin sanatı bir yönlendirme aracı olarak kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı bilindik bir şeydir. Son dönemde ise en revaçta olan dallardan biri sinema sanatıdır. Sinema sanatının insanlar üzerindeki etkisini iyi kullanan sistem, alternatif bir sanat biçimi olan kısa filmin önemini de gözden kaçırmamıştır. Burjuvazinin, tekellerin elinde istediği biçime bükülen pek çok kısa film festivali düzenlenmiş hatta son olarak AKP Gençlik Kolları bile bu işin önemini görüp kendi ideolojisinin yansıması olan kısa film festivali düzenlemiştir. Bu gelişme elbette ki boşa değildir, yıllarca heykellere tüküren, resimleri yakan, hükümet olur olmaz belediyelerdeki güzel sanatlar mezunlarını

temizlik hizmetlerine aktaran AKP gerici kliği bile sanatın değiştirici-dönüştürücü gücü karşısında aciz kalmış ve bu gücü kendi kontrolüne alma çabasına girişmiştir.

Kısa film ve sinema sanatı pek çok devrimci ve ilerici sanatçının ellerinde gelişmiştir. Charlie Chaplin sinemanın temellerini atan ürünler vermiştir, ama devrimci yönü arka planda tutulmaya çalışılmıştır. Ülkemizde de Yılmaz Güney filmleriyle görsel bir şölen verirken hep sınıfının çıkarlarını savunmuştur. Sistemin hiç bir ürünü, çalışma tekniği, malzeme kalitesi, olanak sınırsızlığı ne kadar bol ve pahalı olursa olsun içeriğinde yoksunlukla kalmış ve bu sanatçıların ürünlerine asla yetişememiştir. Çünkü sanat gücünü yeşerdiği topraktan; halktan alır.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

“Tohum Kültür Merkezi olarak bizler de film karelerinde hayat bulan öyküleri izleyiciye kavuşturmak için 2. Kısa Film Festivalimizin çalışmalarına devam ediyoruz. Halktan kopan, doğduğu toprağa tekrar tohum bırakmayan hiçbir ürün gerçekten var olmuş sayılmaz. Bu bilinçle kısa film çalışmalarını ve halkımızı festivalimize katılmaya davet ediyoruz.”

yazısında şunları söylüyor; “Bu savaş, Anadolu’nun en uzak köşelerinde haksız olarak uykuya yatırılmış olan halkın sanatını ortaya çıkaracaktır”... (Sayı 2-Kasım 1968-sayfa 14) Yine halktan yana sinemayı şöyle tanımlıyor Mehmet Gönenç: Halkı aphyonlamayan, halkı karanlık salonlarda toplumsal gerçeklerden uzaklaştırmayan, tam tersi onu, yapıt-seyirci diyalektiğinin kaldıracında devrim ve sınıf bilincine götüren sinema, halktan yana bir sinemadır. Taviz vermeyen, doğruları en etkili bir biçimde anlatan bir film halktan yana sinemanın içine girer. Yönetmenin kendi kişisel deneyini, toplumsal çelişkilere devrimci bir perspektif içinde başkaldırışını önerir halktan yana bir film. (Sayı 6-Mart 1969-Sayfa 23)

Genç sinemacıların bu çıkışlarını o dönemin düşünsel ve toplumsal anlamlardaki gelişmelerden ayrı düşünmemek gerekiyor. Bilindiği gibi 68 kuşağı denilen ve içerisinden; Deniz’lerin, Mahir’lerin, İbrahim’lerin çıktığı o yıllar toplumsal muhalefetin dünyada ve bağlı olarak ülkemizde ivme kazandığı yıllardı. Buna paralel olarak kazanılan bu ivme toplumsal yaşamın değişik alanlarında yansımasını bulmuştur. Bu alanlardan birisi de sinemadır. Genç sinemacıların buradaki misyonları da tam bu noktada açığa çıkmaktadır. Varolan toplumsal hareketlilik sistem cephesinden yanıtını 12 Mart 1971 askeri faşist darbesiyle bulmuştur. Ardından yüzlerce

“Muharremce yaşayıp, Muharremce öleceğiz”

*Sen ki kararlı, sen ki cesur, sen ki yıl-
gınlık bilmeyen yoldaşım*

*Senin o kararlılığın, senin o cesurlu-
ğun ve de senin Partizanlığın bize kucak
dolusu mutluluklar iletiyor yoldaşım.
(Ozan Rençber)*

Yıllar önce bu şiiiri Akıner Çağlar yol-
daş için yine yazmıştım. Çünkü O, her yer-
de her koşulda kararlı ve cesurdu düşmana
karşı. Akıner yoldaşı kaybetmenin acısını
hala içimizde hissederken bir yandan da yaz
sezonu köyde olduğumuz için büronun ne
olduğunu kimin geldiğini kısa süre de olsa
bilmiyor ve merak ediyorduk. Günler sonra
büroya gittiğimizde upuzun boyu ve sım-
sık güllüğüyle Muharrem yoldaşla karşıla-
ştık. Uzun süre sonra ilk kez Akıner'in
ölümünden sonra büroya gitmiştik, gözleri-
miz hep Akıner'i aramıştı, sanki bir yere ka-
dar gitmiş ve biraz sonra gelecek diye düş-
lüyorduk. Çok kısa sürede Muharrem yol-
daşla da iyi ilişkiler kurmuştu. O'na köy-
den köydeki insanlardan bahsetmiştik. Akı-
ner'in hep gitmek istediği köyü ve insanları
çok merak etmişti Muharrem. Bir gün köye
gitme zamanı gelmişti. Oradaki yoldaşları
tanıyacak köylülerle tanışacak onların dev-
rimcileri sahiplendiğine tanık olacaktı. Köy
yolunda otobüsten inince sohbetlerle yola
devam ediyorduk. Onun yüzündeki umut ve
mutluluk görülmeye değerdi. İnsanların şaş-
kın bakışları altında yavaş yavaş köye yak-
laşmıştık. Köylüler merak ediyordu bu
adam kimdir nedir diye. “**Gardaş sen kim-
lerdensin, kimin oğlusun**” diye sorarlardı.
O da “**Arguvanlıyım, Akçadağlıyım**” diye
geçtiyordu. Köye tam girmişti ki, köyün
en meraklı adamı “**beri bağ hele gardaş,
ben seni çığaramadım sen kimlerden-
sin?**” dedi. Muharrem’se “**ben buralı de-
ğilim başka yerliyim, mühendisim**” dedi.
Köylü mırıldanarak “**La babam mohendiz
adamın burada dağın başında ne işi var
ne gezin deli misin nesin**” dedi. Eve geldi-
ğimizde yemeğimizi yiyip dinlenmiştik.
Eve köydeki okurlarımız geliyor onun dı-
şında komşular, akrabalar misafiri görmeye
geliyordu. Onun mühendis olduğunu du-
yanlar daha dikkatli konuşuyor, işleri hak-
kında sorular soruyorlardı. 80 öncesi ve
sonrası bu köye devrimciler doğru dürüst
gelmemişti. İlk kez Muharrem gelmişti, ilk
kez bu kadar yakından tanıyacaklardı dev-
rimcileri ve öyle de olmuştu.

O geceyi küçük sohbetlerle, tanışmalar-
la geçirmiştik. Ertesi gün yoldaşlarla tanış-
mış gazete dağıtılmıştı, gazetenize sempati
duyan köylülerle sohbet edilmişti. Muhar-
rem bu durumdan hoşnuttu. Kendisinin dev-
rimci olduğunu bilen köylülerin kendisine
olan ilgisi ve sıcaklığı davranışları yoldaşı
umutlandırmıştı. Diğer köylülerse onu tanı-
masalar da her zaman misafire karşı çok sı-
cak ve ilgilidiler. Köy meydanında sohbet-
ler edilir sıcak ilişkiler kurulurdu. Akşam
olunca köylülerin “**haydi Muharrem gar-
daş bugün de bizde kal, bizde yemek ye**”
demesi hem bizi hem de Muharrem’i çok
sevindirirdi. Akşam yoldaşlarla vedalaşmış
sabah büroya gitmesi gerekiyordu. Sabah

erkeden Muharrem’i yollamıştım. Günler
sonra köyün girişinden omzunda sırt çanta-
sı upuzun boyuyla biri geliyordu. Köyün
meydanında büyük bir kalabalık herkes bu
gelen kişi hakkında yorum yapıyordu, yaz
sezonu şehirden köylüler gelirdi o yüzden
buradakiler “**aha bir turist daha geliy**” de-
yip gelen kişiyi tanımaya çalışıyorlardı. Mesa-
fe yaklaşınca bu kişinin Muharrem olduğun-
u anlamıştık, tanımayanlar bu kim diye so-
rular soruyordu, geleceğinden kimsenin ha-
beri yoktu, biz de şaşırmiştık. Yoldaş, köy
meydanına geldiğinde sanki kırk yıllık bu
köyün insanıymış gibi daha önce tanıştığı
köylüleri selamladı. Tanımadıklarıyla sel-
amlaştı, sonra bizimle kucaklaştı... Oradan
ayrılıp eve gittiğimizde Muharrem yoldaşın
sırt çantasından çıkan dergi ve kitaplara sa-
rılmıştı herkes. Dergi ve kitaplara kısa kısa
göz atılıyor arada bir küçük sohbetler edili-
yordu. Ama Muharrem yoldaşın isteği daha
programlı ve kapsamlı sohbetler etmek, ar-
kadaşları daha iyi tanımak ve kimlerin ne
yapacağını bilmektir. Bunun için de fazla za-
man geçirmeden yeni konular ortaya atmış,
soru-cevap şeklinde geriye ve ileriye dönük
sohbetlere dalmıştık. Onun partiyi ve halk
ordusunu anlatırken gözleri parlıyor, büyük
bir mutluluk duyuyor ve daha o günlerde
hayalini kurduğu gerilla olma özlemine biz-
lere yansıtıyordu. Gazetemize daha da sahip
çıkılmasını istiyor, diğer köylü gençliğiyle
ilişkiye geçilmesi konularına değiniyor, on-
larla daha yakından ilgilenmemizi onları ka-
zanmamız gerektiğini örnekler vererek biz-
lere anlatıyordu.

Ertesi gün kahvaltımızı yapmış Muhar-
rem’le köyü geziyorduk. **Yoldaş gördüğü
herkesle kadın-erkek, genç-yaşlı deme-
den selamlaşıyor, hal-hatır soruyor, ba-
zen sohbetlere dahi giriyordu. Konuştuğu insana
insanlarının ezilmişliğinden, sömürüldü-
ğünden bahseder, onlara devrimi ve dev-
rimcileri anlatırdı.** Tabi yakın gördüğü in-
sanlara Proletarya Partisi’nden bahseder,
bundan da büyük bir mutluluk duyardı. Ve
artık anlamıştık; bu köy artık onun da kö-
yüydü. Daha sonraki gelişleri daha rahat ve
daha güzel geçecekti. Köyün girişinden

upuzun boyuyla omzunda sırt çantasıyla bi-
ri geliyorsa bilin ki, o Muharrem yoldaşı.
Çocukların “**Muharrem abim geliyor**” de-
mesi; kadınların, yaşlıların “**aha uzun oğ-
lan geliy**” deyip onu kucaklamaları, selam-
lamaları bizleri ve yoldaşı çok sevindirir ve
çok umutlandırdı. Artık çocukların Mu-
harrem abisi, kadınların-geçen kızların-ge-
linlerin kardeşi, yaşlıların oğlu-torunuydu
O. Köylüler ayrıca devrimcilerin kim oldu-
ğunu Muharrem’in kişiliğiyle ve yaşamıyla
daha da tanımış ve devrimcilere olan güven-
leri artmış devrimcilerin kendilerine dost ol-
duğunu bizzat Muharrem’in yaşam prati-
ğinde görmüş ve inanmışlardı. Köydeki in-
sanların kim olduğunu, ne yaptığını kısaca-
sı kişiler hakkında en kısa ayrıntıya kadar
herkesi tanırdı. Onun için öğrenmek, bilmek
ve araştırmak çok önemliydi. Bu yüzden her
şeye çok dikkat eder, dostunu düşmanını iyi
tahlil ederdi. Köydeki düğünlere, cenazele-
re gelir, insanların iyi kötü günlerinde onlar-
la olur, onların sevinçlerine ve acılarına or-
tak olurdu. Bu yüzden köylülerden olumlu
tepkiler alır, onların arasına daha rahat girer
ve daha sıcak sohbetler kurmayı başarırdı...

O köylülerin yaşamında öyle yer etmişti
ki onların çocukları gibiydi. İsteddiği evde
kalabiliyordu. Onunla ilgili köylülerden bi-
rinin “**Muharrem çok temiz ve iyi bir in-
sandı. O’nun gibi bir devrimci buralara
ne geldi ne de gelir. İyi ki onu tanımışım,
hayatımızda ayrı bir yeri vardı, yerini ve
O’nu hiç unutmayacağız. Onun şehit ol-
duğunu duyduğumuzda çocuklar da ben
de çok üzüldük. Keşke biraz daha yaşa-
saydı, keşke ben hiç duymasaydım**” söz-
leri O’nun ne kadar sevildiğinin bir örne-
ğidir.

Her şeyden ayrı bir mutluluk ve heyecan
duyardı. Çok mutlu bir insandı, ne koşulda
olursa olsun kararsızlık ve karamsarlık yok-
tu O’nun yaşamında. Uzun zaman sonra git-
mesi gerektiğini söylemiş, birçoğumuzla
vedalaşmıştı. Biz onu geri gelir diye bekli-
yorduk, ama nafile o artık kavganın kızılı-
ğında ve yıllardır hayalini kurduğu dağları
çoktan mesken tutmuştu. Şehit düştüğünde
çok üzülmüştü herkes ama, onun adına da
sevinmiştik. Çünkü o bunu çok istiyordu.
Yıllarca hayalini kurmuştu. Her insanın ya-
şamında bir ideali vardır onunki gerilla ol-
maktı hiç kuşkusuz. Ve bu isteğini yerine
getirmiş, şehit düşmüştü. Ne kadar üzülsük
de onun uğruna ölümü bile göze aldığı ge-
rilla olma özlemi, partiyeye olan sonsuz bağlı-
lığı ve bu uğurda şehit düşmesi bizlerin ya-
şamında ışık tutuyor umudumuza, inancımıza,
değerlerimize ve partimize sıkı sıkıya sa-
hıp çıkmamızı ve sıkı sıkıya kavgaya sa-
rılmamızı, onların bıraktığı yerden onları bi-
lincimizden, yüreğimizden bir saniye bile
çıkartmadan onların yaşamın her yerinde
anarak yolumuza devam etmeliyiz.

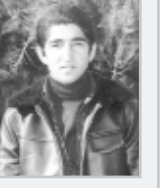
Ne mutlu ki bize, onu tanımışız. Ne
mutlu ki hepimize Muharrem gibi bir yolda-
şa sahibiz ve ne mutlu ki bizlere her zaman
Muharremce yaşayıp Muharremce öleceğiz.

(Bir yoldaşı)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Veli KARASU:

1962 Dersim doğumludur. 1976’da Ankara’ya ağa-
beyinin yanına yerleşir. Adana’da öğ-
renciyken Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanışır. **8 Kasım 1979’da Eşref Şahlar** ile birlikte sosyal faşistlerin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledilir. Sosyal faşistlerin elebaşı daha sonra TKP/ML Adana Parti örgütü tarafından cezalandırılmıştır.

Eşref ŞAH-

LAR: 1962 doğumludur, Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle öğ-
rencilik yıllarında tanışmıştır. **8 Kasım 1979’da** sosyal faşistlerin saldırısıyla katle-
dilmiştir.

Nubar YALIMYAN: Ermeni milliyetine mensuptur. **1957 Mardin Silopi** doğumludur. Ailesinin İstanbul’a taşınmasıyla birlikte **Surpraç Ermeni Lisesi’ne** yazılır. Daha sonra Dericiyan Lisesi’nde öğrenim hayatına devam eder. 1976 yılında TKP/ML’nin düşünceleriyle tanışır ve savunmaya başlar. Hollanda’da aktif faaliyetine devam eden Yalımyan, **5 Kasım 1982’de Utrecht** kentinde MİT tarafından katledilir.

Ali Haydar ASLAN: 1957 Dersim Mazgirt Sindam köyü doğumludur. **8 Kasım 1983’te**

Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlamasıyla şehit düştü.

Hıdır UTAN:

1956 Dersim Ovacık Çakperi doğumludur. İstanbul’da faaliyet yürüttü. 1977’de tutuklandı, çıktık-
tan sonra da faaliyetine devam etti. 1978’de Almanya’ya gitmek zorunda kaldı. **Bremen’de 18 Kasım 1983’de** geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Fethiye BATMAZ: 1976

Dersim Ovacık Ada köyü doğumludur. **7 Kasım 1993’te Dersim Hozat’ta** çıkan bir çatışmada şehit düştü.

Büyük nehri besleyen dağ akarsularına...

Her nehrin beslediği bir kaynak vardır. Nehrin akışını ve varlığını devam ettirmesi pek çok faktörün yanı sıra kaynağının ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır. Beslenen yer güçlüyse hiçbir kuraklık nehrin suyunu kurutmaz, akışını engellemez. Belki kimi dönem daha coşkulu, kimi zaman daha usul akar ama aslolan akışın sürekli olması değil midir?

Dağlardan beslenir bizim nehrimiz, can suyumuz dağlardan gelir. Ovalardan da geçer elbet, içine kendini katmak isteyen tüm dereleri, ırmakları, akarsuları katarak denize doğru ilerler. Ama "Dost, dost ille de kavga" diyen şaire "Benim meskenim dağlardır, dağlar" diyerek seslenir türkülerine. Kimi krala, kimi padişaha, ağaya beye diz kırmadığı için mesken seçmiştir dağları, kimi sevdasına kavuşmak için... Her kim olursa olsun, yurtsuzların yurdu, ezilenin bağı, sesi bastırılanın sözü olmuştur dağlar çağlar boyu.

Akarsu karışınca artık nehrin içine, "ben"den çıkmış, "biz"e dönmüştür. Denize ulaşma isteğinde ortaklaşmıştır şimdi. Kavga-nın denizinde karışmıştır tüm akarsular, herkes bir parça ben olmuştur, ben herkesten bir parça.

Onlar ki, dağlardan, koyaklardan, gözelerden, kayabaşlarından akıp gitmişlerdir nehre. İkiriksiz. Hesapsız. Umutlu. Nehrin içinde bir damla olursa da, her damla kendi rengini vermiştir ona.

Sen, gençliğinin coşkusunu, yaşından bek-

lenmeyecek olgunlukla, dağları fetheden cesaretinle, zorlukları aşma kararlılığıyla verdin rengini çocuk! Aşkın Günel adı küçük yaşlarda bile çok şey yapılabileceğinden bahsedilen sohbetlerde ilk sıralarda örnek olacak hep. Aşkın, büyük bir "aşk"ın içinde eriyen, onda kendini bulan, varlığıyla kavgayı anlamlandıran imrenilesi kişiliklerden biri olacak yer etti hafızalarda. Seni tanıyanlar da yaptıklarından bahsediyor, tanımayanlarda. Aynan işin olmuştur

çünkü senin. Tokat Almus Dadukta köyünden olmak demek, özel timin baskısını, kendini bekleyen bedelleri iyi bilmek demektir. Ay bulutların arkasına girdiğinde kapıyı çalanlara açtı çünkü sizin kapınız. Aynı aileden kavgaya can bedeli girenler, toprağa düşenler sende uzaklaşma etkisi değil, dağları kucaklama arzusunun oluşturduğu çünkü. Senin kısa süren yaşamın ortaya koyduğu iddiaların büyüklüğüne paraleldi. Karadeniz'den Dersim'e uzanan yolculukta nehre yüzlerce akarsu katmış bir coğrafyaya giderken bunun öneminin farkındaydın, daha önce attığın adımlarının farkında olduğun gibi.

"Dağa çıkmak", 16 yaşında bir çocuk için ne anlam ifade ediyordu? Çıkanları da, düşenleri de, dönenleri de görmüştün yakın çevrende. Kendine örnek seçtiğin can bedeli kavgaya akanlardı. İlk gittiğin gündün düştüğün güne kadar yapacakların gayet netti senin kafanda. "Erken büyüyor çocuklarımız..." şiirin dediği gibi. Oysa sen daha ortaokul ikide okulu bırakıp "aileme yardımcı olacağım" dediğinde farkındaydı herkes, senin çok çok daha önce büyümek zorunda bırakıldığını... Çocuklar çocuk kalma hakkını kullanabilsin, insanlar insan gibi yaşayabilsin diyeydi tüm kavgan. Temiz bir sayfa gibi yaşadın, insanlar yaşadıkça kapanmayacak bir sayfa bıraktın geride. Yazdıkların, inandıkların. Sözcüklerini kuşandı geride kalan yoldaşların, ayak izlerinin üzerinde seni adımlıyor ardılların.

Cafer yoldaş... Aşkınla birlikte teslim olmayıp yaralı halde ölümüne dek çatışırken, neydi seni Almanya'dan ülkenin dağlarına sürükleyen? Pek çoklarının "yurtdışına kapağı atmak" için elinden geleni ardına koymadığı bir ülkede, sen sahip olduğun tüm olanakları rahat yaşama imkanını elinin tersiyle itmiştin. Ülkeye girirken, bunu en zor en çetin şartlarda devam ettirme kararı alarak gelmiştin üstelik. Dik yokuşlarda ülke tahlili değiştirenleri örnek alıp zorlandığında "yapamıyorum" diyebilirdin. Ancak sen tüm zorluklarına karşın dağları mesken tuttu. Elbistan'da doğduğun köyde defnedilirken köydeki yaşlı bir ananın havaya kalkan yumruğunu yaratan coşkıydun sen. Barış Aslan'ın, Hakan Karabulut'un yaptığını yapmış, onlar gibi ölene dek vazgeçmemiştin inandığın doğrulardan. Yurtdışından bir yoldaşın ülkeye geldikten sonra yaptığı konuşmada "Nişanlımla buluştuk, düğünümüz yakında" demişti. Düğünün dağlarla oldu yoldaş, dağlar binlerce-

sini aldığı gibi aldı seni de bastı bağrına...

En güzel yanlarımızı, en coşkulularımızı, en kararlılarımızı, en bağlanmışlarımızı kattık nehre, kavga denizinde. Şimdi hangi baskı, hangi korku, hangi zulüm unutturabilir onları bize? Hangi parmaklık silebilir aklımızdan can bedeli kavgamıza kattıkları rengi, sınırsızca harcadıkları emeği? Hangi ölüm yok edebilir şimdi gürül gürül akan hayatı? O hayat ki, her gidenle şekilleniyor avuçlarımızda.

Özgür yarınları oluşturma mücadelemizde, sonsuza dek yaşanılacak, sonsuza dek yaşatılacaksınız!

Şan olsun kendini devrimin yapıtaşı edenlere!

GÜNDE DÜN...

5 Kasım

1966. Üniversiteye giremeyen 300 öğrenci İstanbul Üniversitesi rektörlüğünü işgal etti.

6 Kasım

1981. Yükseköğretim Kurulu (YÖK) kuruldu.

1992. Kuzey Irak'taki PKK kamplarına düzenlenen askeri harekâtın maliyetinin 2 trilyon lira olduğu açıklandı.

7 Kasım

1917. Ekim Devrimi; Bolşevikler öncülüğünde ayaklanan işçi, köylü ve askerler Rusya'da iktidarı ele geçirdiler.

1988. Hapishanelerde bin kişinin bir süredir açlık grevi yaptıkları açıklandı. Grev tek tip elbise ve sevk zinciri takılması uygulamalarına karşı yapıyordu.

8 Kasım

1941. Arnavutluk Komünist Partisi kuruldu.

9 Kasım

1938. Berlin'de 7 bin Yahudi dükkanı yağmalandı, yüzlerce sinagog ateşe verildi, çok sayıda Yahudi öldürüldü.

10 Kasım

1961. Sovyetler Birliği'nde Stalingrad'ın ismi Volgograd olarak değiştirildi.

1965. Çin'de Kültür Devrimi başladı.

11 Kasım

1942. Varlık Vergisi yasası kabul edildi.

1975. Angola Halk Cumhuriyeti kuruldu. Angola, Portekiz sömürgesiydi.

13 Kasım

1990. Metal işkolunda örgütlü 50 bin işçi Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası MESS'i protesto için işyerlerinde yürüyüş yaptı.

14 Kasım

1969. Muammer Kaddafi Libya'daki bütün yabancı bankaları kamulaştırdı.

15 Kasım

1938. İspanya İç Savaşı'nda dayanışma amacıyla Cumhuriyetçiler safında çarpışan, bütün ülkelerden gelen gönüllülerin oluşturduğu Uluslararası Tugaylar İspanya'yı terk etmeye başladı.

1990. İstanbul Metaş fabrikasında çalışan 950 işçi üretimi durdurdu. İşçiler eş ve çocuklarıyla birlikte açlık grevine başladılar.

18 Kasım

1976. Zonguldak maden işçileri direnişe geçtiler.

1986. 12 Eylül sonrası en büyük grev NETAŞ'da başladı. 2650 işçi greve katıldı.

YOLCU

Görüyorum ki, bir an önce varmak istiyorsun oraya. Gerginsin kıpır kıpır, soluk soluğasın, yay gibisin ey yolcu coşkunluğun ne güzel, öfken ne güzel Sana selam, sana saygı ey yolcu (...)

Derim ki sana: Nehirler boyu git Nerelerde ve niçin durgundur nehirler, nerelerde ve niçin hırçındır nehirler, nerelerde ve niçin mendereslidir, nerelerde ve niçin çağlayanlı ve de çavlanlıdır nehirler, gözlerinle gör, duy kulaklarınla Gör ve duy ki, nasıl varır nehirler denizlere

Derim ki sana: Denize varmaktır amacı nehrin, denize varmak, ey yolcu Büyükse dağ, aşamıyorsa üstünden nehir, dolanır çevresini dağın. Büyükse kaya, söküp atamıyorsa nehir, birikip birikip taşar üstünden, dolanır yanını yöresini. Yokuşsa yolu, koşamıyorsa menderesler çizer nehir. uçurum çıkarsa önüne, kapıp bırakır kendini nehir, açar kanatlarını; varır varacağı yere, oraya denize

Derim ki sana: Nehirler boyu git ve gör nehirlerin nasıl yol aldıklarını

sen de bir nehrin ey yolcu Senin de varmak istediğin bir yer var Gerçekten varmak istiyorsan oraya, nehirlerle iyi bak Engeller nasıl aşılır, öğren nehirlerden Yarı yolda yokolup gitmek değildir amaç, nehirler gibi akıp, nehirler gibi ulaşmaktır oraya Varmaktır oraya, ey yolcu (...)

şarkılar söylemeliyim nehirler gibi uzun nehirler gibi kolları nehirler gibi hırçın ve yumuşak ve nehirler gibi dur durak bilmeyen şarkılar söylemeliyim

gitmek nehirlerle yanyana gitmek nehirler gibi zor nehirler gibi çetin nehirler gibi umutlu gitmek nehirlerden de öteye oraya taaa oraya o büyük kurtuluşu yüreğim yaralı kuşum toplu ve aç kanatlarını

Hasan Hüseyin Korkmazgil!

En iyi ihracatımız: Mehmetçik!

Osmanlı'dan TC'ye, Kırım'dan Kore'ye ilk akla gelenler onlar...

yüne taşınırken 132 asker de uçakla Lübnan'a ayak basmış oldu.

“Olanlar izi gösterir, ileri bakarsan olacaklar karşındadır”

İsrail Bakanı Jacob Ederi'nin söylemleriyle “Fosfor bombası kullanılan ancak bunun uluslararası sözleşmelere (herhalde BOP'u kastetti) aykırı olmadığı”, 35 gün süren sıcak çatışmada çoğu çocuk binden fazla insanın katledildiği bir ülkede açıktır ki bu işgalin planlayıcılarının emirleriyle gelen hiçbir asker de anlayışla karşılanmayacaktır.

TC yıllardır gerilla savaşını bastırmaya çalışan bir ülke olduğundan ötürü ABD ve AB emperyalistlerinin en gözde uşağıdır, çünkü askeri anlamda en harika nefer odur. Ve şimdi direnişin olduğu Afganistan, Irak, Lübnan gibi ülkelerin yanında emperyalizmin kan gölüne çevirdiği lakin sınıf çelişkileri keskinleşmesin diye kendi adı ile girmedikleri Somali, Bosna-Hersek gibi birçok ülkede de yine TC askeri görev yapmaktadır. R. Tayyip Erdoğan bu durumu “...asker göndermek bizim terörizme karşı savaşımızı engellemez, yıllardır biz bunu yapıyorduk, pek çok yere asker gönderdik” sözleriyle gayet güzel anlatmıştır.

Diğer yandan ise Lübnan'a ayak basıldığı ilk hafta içersinde TC'nin planlardaki rolü tekrardan hatırlatılırcasına bazı açıklamalar da gelmiştir. Irak'ta işgalden sorumlu ABD komutanı James Jo-

nes; Türkiye'nin askeri olarak iyi bir müttefik olduğunu ve TC askerinin Afganistan'da Kabil'den de çıkarak sıcak çatışmanın olduğu yerlerde görev alması gerektiğini söylemiştir.

Gözleri kapatılanlara ve körlere göstermek görevimizdir

Peki, neden şimdi böyle bir açıklama yapılmıştır, TC askeri anlamda neden alakasının bile olmadığı, bugüne kadar kendi çıkarlarına ters düşmeyen Lübnan'a bu şekilde asker göndermiş lakin bunun barışçıl amaçlar için olduğunu söylemiştir? Açıktır ki faşizmin her zaman için cebinde demagoji vardır.

TC işin başında sözcüsü R. T. Erdoğan ile “Böyle olursa BOP'tan çekiliriz” açıklamasını yapmış ve çelişkilerin keskinleşmemesi gerektiğini efendisine hatırlatmak istemiştir. Lakin silahın namlusuna ve namlunun gerisindeki önderliğe bu kadar sıkı sıkı sarılmış bir halkı ancak “yalancı bir dost” kandırabilirdi, kandıramazsa da elbette bu insanlar Filistin'de olduğu gibi emperyalizme karşı olan savaşta namluyu tutanların safında yer alacaktır.

Şimdi ise “BARIŞ!” gücü olarak TC askerleri gerekli askeri alt zemini de kurmak için İstihkâm Birliği ile gitti, belli ki gidici değil kalıcı olarak gitti. Velhasıl, hazırlanacak bu alt yapı kısa süreli bir askeri sevkiyata zaten uygun değildir. Burjuva medya daha

şimdiden “İşte asker ilk kucaklaşmayı yaptı” diyerek çocuklara sarılan askerlerin fotoğraflarını boy boy yayınladı. Düşünmek için bu kadar soru soran ve cevapları insanlardan isteyen bizlere ise tek bir soruyu sormak kaldı;

“Emperyalistler ve uşak iktidarlarının medyaları fosfor bombaları ile yanmış insanların kefeneye sarılı fotoğraflarını ne zaman yayınlayacak?”

Yıllardır Ortadoğu halkına emperyalizmin tasmalı işbirlikçisi olarak zulüm eden İsrail, 12 Temmuz 2006 tarihinde de gerçekte ABD-İran savaşının provası olarak Lübnan'ı kendine hedef seçti. Sözde “anti-terör” hegemonyası için kıyasıya rekabet eden ve bugüne kadar yaptığı her işgalde kendini daha beter batağa saplayan ABD emperyalizmi ise, son tahlilde “Ab-i hayatı” BOP ve GOP projeleriyle artık batağa yalnız kendini değil, ekonomisi kendine bağlı pek çok uşak iktidarı da batırmaya kararlı.

Bunun örnekleri bizim ülkemizde Kore Savaşı'ndan bu yana sık sık yaşandı. ABD, “mükemmel uşak” TC'den asker istemiş ve o dönemin para değerleriyle TC ekonomisine 10 bin dolar hibe etmişti.

Şimdi işleyiş değişse de amaçlar ve öne konan hedefler yine aynı. TBMM'den çıkan “BM ile Lübnan'a asker göndermek ülkemiz çıkarlarına uygundur” kararı ile Lübnan'a 1000 asker gönderme kararı alındı; tezkere, oluşan kamuoyuna karşılık kabul edildi.

Gönderilecek birliğin bir kısmı olan ve askeri alt yapıyı hazırlamak üzere gönderilen 261 askerlik ilk takım ise 20 Ekim Cuma günü Lübnan'a vardı. Ülkemizdeki NATO limanlarından hareket eden Türk İstihkâm İnşaat Bölüğü'nden 95 kişilik personel ve 63 iş makinesi ve araç Sur kentinin güneydoğusundaki Şaitiye kö-

TC yıllardır gerilla savaşını bastırmaya çalışan bir ülke olduğundan ötürü ABD ve AB emperyalistlerinin en gözde uşağıdır, çünkü askeri anlamda en harika nefer odur. Ve şimdi direnişin olduğu Afganistan, Irak, Lübnan gibi ülkelerin yanında emperyalizmin kan gölüne çevirdiği lakin sınıf çelişkileri keskinleşmesin diye kendi adı ile girmedikleri Somali, Bosna-Hersek gibi birçok ülkede de yine TC askeri görev yapmaktadır.

Okullardaki şiddet: Geleceksizliğin ve öfkenin ürünü

Okullar açılmaya yakın öğrencileri tatlı bir telaş alır. Okuluna yeni kayıt olacak olan ve belki de ailesinden ilk defa uzaklaşacak öğrencilerde bu heyecan daha belirgindir. Ama ne yazık ki o heyecanı veliler aynı şekilde yaşayamamaktadır. Veliler, çocuklarının ihtiyaçlarını ucuz halk pazarlarından temin etmek için çaba harcarken, burjuva medya için de sadece bu yönüyle haber değeri taşırlar ve TV ekranlarını süslerler. Bunun yanı sıra siyasetçilerin her okul döneminde tekrarlanan “kayıt parası verilmeyecek” nutukları kamuoyunu meşgul ederken, bu haraç isim ve nitelik değişerek ailelerden temin edilmektedir. **Okul dönemi boyunca çeşitli isimler adı altında çeşitli ödemelerin velilerden talep edildiği yaşanan bir gerçektir.**

Öğrencilerin günlük yaşantısında önemli bir bölümü kaplayan öğrenim zamanları yani ailelerinden ayrı geçirdikleri bu zaman dilimi, kişiliğin şekillenmesinde gerçek anlamda önemlidir. Bu zaman içerisinde çeşitli kötü alışkanlıklarla karşılaşma ve edinme riski yüksektir. Nitekim **Milli Eğitim Bakanlığı**'nın yaptığı istatistiklere göre 26 Nisan 2006 tarihinden bu zamana kadar okullarda toplam **6 bin 224** öğrencinin karıştığı **2 bin 474** olay meydana gelmiştir. Sigara ve uyuşturucu kullanan, fuhuşa yönelen, çeteler oluşturan, kesici delici aletler edinen öğrenciler giderek artmaktadır. Bununla beraber öğrenciler arasında yaşanan kimi gelişmeler medya tarafından boy boy gösterilmekte ve bu yaşanan olaylara karşı ise sistem komik denilecek önlemler almaktadır. **Yaşanan**

“Büyüklerinin yoksulluk, işsizlik, sefaletle boğuştuğu, emeğinin değerini almaktan, insanca bir yaşam sürme koşulunun var edilmediği bir yaşamda çocuklar ve gençler gelecekten ne kadar umutlu olabilir? Bu çıkışsız ve çözümsüz gösterilen tabloda içte biriken öfke ve tepki nereye yönelebilmektedir? Herhalde talebine şiddetle yanıt veren bir devlet, okullardaki şiddet sorununu çözebilir mi?”

bu olayları ekranlara taşıyan, sanki daha önce benzeri olaylar yaşanmış gibi gösteren ikiyüzlü medyanın yaklaşımı misyonları gereği doğaldır. Aslında bu olaylar her zaman olmakta, değişen ise olayların sayısındaki yükselmedir.

Şekillenmek üzere olan ve toplumun geleceğini oluşturan bu gençlik kesiminin içinde bulunduğu boşluğu, yayınlanan şiddet içerikli diziler, çabuk köşeyi dönmenin yollarını sunan yarışma programları, meşhur olmak ümidiyle gidilen popstar yarışmaları ve çürümüş eğitim sistemi doldurmaktadır. F tiplerinden alışmış olacaklar ki, okulları kameralarla donatan, öğrencileri koyun yerine koyarak başlarına bir çoban işlevi görecektir güvenlik elemanları koyarak yaşananlara çözüm bulacağını ortaya atan zihniyetin derdinin bu olmadığı ortadadır. Bu nedenle eğitim sistemindeki bu sorunları ele alırken, bunlardan bağımsız düşünmek hatalı davranışlara, yönelimlere sebebiyet verir. Kuşkusuz okullarda yaşanan şiddet ve yozlaşma genelin yansımalarından başka bir şey değildir. O halde okullardaki şiddete karşı uygulanacak çözüm genelde yaşanan yozlaşma ve çeteleşmeye yönelik çözüme paralel olmalıdır. Bu durumun bizzat yaratıcısı olan sistemin bu sorunu “**kökten**” çözmesinin mümkün olmadığı ortadadır.

Yaşananlar sürpriz mi?

Kısaca söylemek gerekirse, yaşanan tüm bu sorunlar sürpriz değildir. “**Rüzgâr eken, fırtına biçer**”, yani bu şiddet olaylarının artacağı uzun zamandan beri söylenmekteydi. Öğrencileri bu şekilde yetiştiren, çeşitli kurum ve kuruluşlarıyla gençlerin böyle şekillenmesine sebebiyet veren, bu sistemin kendisi, yani “**eğitim**” kurumlarıdır. Okullarda yaşanan şiddet olaylarını değerlendirmesi için **Eğitim-Sen 5 No’lu Şube yöneticileri**

ve Eğitim Sekreteri **Feyzullah Coşkun** ile görüştük.

Coşkun konuşmasında “Aslında bakmamız gereken yer şiddeti doğuran nedenlerdir. Gerek öğretmenlerin yani idarecilerin kullandığı, gerekse öğrencilerin kendi kullandığı ve öğretmenlere karşı kullandığı şiddet söz konusu. Son 20–30 yılda topluma enjekte edilen, medya ile desteklenen bir yaklaşım var. Çocuk yayınlarına, çocuğa dönük programlara bakarsanız önemli bir kısmının şiddet içerdiğini görürsünüz. Örneğin “**Kurtlar Vadisi**” dizisinin gençler üzerinde mafya özentisi oluşturan etkileri var. Çocuk eğitim sistemine gelmeden şiddetle, aile içi ve sokaktaki şiddetle tanışıyor. Şiddet ortamında yetişen çocuk, doğal olarak okula geldiğinde de sorunlarını şiddetle çözüyor.

Bir başka nokta da, eğitim sisteminin kendisi ile ilgilidir. Yani yoksul kesimler gittikçe geleceği görmüyor artık. Eskiden eğitim bir biçimde yoksul aileler için kurtuluş umuduydu. Artık gençler de, aileler de eğitimin bir kurtuluş olmadığı görüyorlar. Kendi geleceklerini kurgulamak için belli yollara başvurmak zorundalar. En yakın yöntem de şiddettir bu koşullarda” diyerek önemli noktalara vurgu yapıyor. Sözlerini “**şiddet çok geride başlıyor, toplumun en altından en üstüne kadar uzanıyor. Bunun sosyal, ekonomik, siyasal nedenleri var. Devlet hak arayan memura şiddet uyguluyor, üniversitelerdeki öğrencilere şiddet uyguluyor. Şiddet devletin de bir çözüm aracı oluyor. Son dönemlerde yaratılan linç olayları da önemlidir. Ayrıca yoksulluk ve geleceksizlik artıyor**” şeklinde noktıyor.

Yine Erzincan’da görev yapan eğitimcilerle, son yıllarda okullarda yaşanan şiddet olayları üzerine görüştük. Bir eğitim emekçisi televizyon dizilerinin önemli olduğunu düşündüğünü vurgulayarak “**Yine devlet görevlilerinin em-**

poze etmeye çalıştığı linç kültürünün farklı yansımaları olarak değerlendirilebiliriz. Tabii burada aile ile eğitim sistemini de göz ardı etmemek gerek. Genel eğitim müfredat eksenli, ezberci bir eğitim veriliyor. Müfredat dışına çıkamayan eğitim emekçileri de fazla bir şey yapamıyor” diyor.

Bir başka eğitim emekçisi de gençlerin kendine ve geleceğe güvensiz, marka düşkün olarak yetiştirildiğinin altını çizerek; “Gençlik güçlü olabilmek, lider görünmek adına şiddetin arkasına sığınıyor. Linç politikası da bunu körükliyor.

Ergenlik dönemi gençlerde önemli ve bir o kadar da tehlikeli bir evre. Gençlik sosyal ve ekonomik yönden eksik yetiştiği için arayış içerisinde savrulabilmekte” diyor.

Halkın çocukları halkın yönettiği sistemle eşitliğe kavuşur!

Sermayenin doymayan çarkını biraz daha hızlandırmak için ülkenin bel kemiği eğitim ve sağlık işte egemenler tarafından bu hale getirilmektedir. **7 Ekim 2006** tarihli Milliyet gazetesinin manşetini aynen aktarıyoruz. “**Devlet okulunda VIP tartışması.**” Altta farklı iki başlık ve farklı iki görüntü var. “**Kolejleri andıran 1. mevki**”, “**Kalabalık ve bakımsız 2. mevki.**” Haberin devamını da aynen aktaralım; “İstanbul Esentepe İlköğretim Okulu’ndaki veliler, 150 YTL ve üzerinde bağış yapanların özel sınıflara yerleştirildiğini söyleyerek isyan ettiler.” Yani okul müdürü bağış yapan ailelerin çocuklarını 1. mevki sınıflara; bağış yapmayan, yapamayan ailelerin çocuklarını ise 2. mevki sınıflara yerleştirmiş. Serbest piyasa koşulları! Olay basına bu kadar yansdıktan sonra yapılacak tek şey vardır, o da anında yapılıyor. **Esentepe İlçe Milli Eğitim Müdürü** devletin itibarını kurtarmanın çarelerini arıyor ve “**Eğer böyle bir uygulama var ise, soruşturma başlatacağım**” diyor. Sonrasındaki gelişmelerden Türkiye kamuoyu ve bizler bihaberiz. Ancak haberdar olduğumuz bir şey var; o da bu okulda yaşananlar Türkiye’nin hemen her okulunda yaşanmakta, ancak basına yansıtılmamaktadır. TC’nin bütün okullarında “**paran kadar oku! Ya da paran varsa oku!**” uygulaması artık üstü kapatılmaz bir boyuta ulaşmıştır. Yani Esentepe İlköğretim Okulu buz dağının görünen kısmı bile değil. Tüm Türkiye kamuoyu biliyor ki bu ülkede eğitim artık halk çocukları için bir lüks olmuştur.

Onbinlerin eğitimden faydalanamadığı, faydalananların “**eğitilmekten**” bihaber olduğu varolan düzende “**eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim**” şiarıyla geleceğimizi kurmaya!

İşçi-köylü'den

Eşitlik ve adalet yoksa, barış da yok!

KKK'nın 1 Ekim'de ateşkes ilan etmesinin ardından tartışmalar devam ediyor. Dünyadaki en büyük gerilla güçlerinden birine sahip olan ve büyük bedeller ödeyen PKK'nın ateşkes kararı alması ve öne sürdüğü sistem içi taleplerin karşılığında silahları bırakacağını ilan etmesi, açıktır ki en çok emperyalistlerin ve bölgedeki gericilerin ilgisini çekmektedir. KKK'nın çözüm için uluslararası ve bölgesel güçlere seslenmesi ve onların devreye girmesini istemesi (**Karayılan, 24 Ekim, Gündem**), özcesi yüzünü halkın gücüne ve tabandan gelen direnişine değil de diplomatik ilişkilerin sürdüğü masaya dönmesi de bu ilerici odağın silahlılandırılarak etkisizleşmesini sağlamak açısından gerici güçlerin yeni planlar oluşturmalarına neden olmaktadır. Bu doğrultuda ateşkes olumlu cevap vererek diyalogun önünü açacak yollar bulmak yerine koşulsuz silahların bırakılması talebi daha fazla öne çıkmaktadır. Bu anlamda **"Diplomatik toplantılarda kâğıt üzerine imzalanan anlaşmalar, sadece daha önce muharebe meydanında kesinleştirilmiş olanı yansıtır. Çünkü hiç kimse açık bir şekilde kaybetmemiş olduğu şeyden vazgeçmez"** anlayışı emperyalistler ve bölgedeki gerici, faşist, işbirlikçi güçler açısından somuta dökülmektedir. 20 yılı aşkın bir süredir devam eden ve Kürt halkının bilinçlenmesinde ve ayağa kalkmasında belirleyici bir rol oynayan, ulusal-devrimci kurtuluşu hedefleyen gerilla savaşının önderliğinin daha savunma aşamasındayken çıkış nedenlerinden vazgeçmesi (DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, PKK'nın aldığı son kararlar Kürtler'in çözümünü silahta aramadığını ortaya koyduğunu belirtti) ve silahları bırakmayı herhangi bir pazarlık resmileşmeden telaffuz etmesi, ulusal hareketin emperyalistler üzerindeki etkisini de doğal olarak azaltmaktadır. Açıktır ki ulusal hareketin bu güce ulaşmasında her ulusun en meşru hakkı olan **Kendi Kaderini Tayin Hakkı** ilkesi ve bu doğrultuda silah elde verilen mücadele belirleyici olmuştur. Ancak son yıllarda yönelimin değişmesi, ayrı devlet kurma hakkından vazgeçilmesi, silahlı mücadelenin çözüm olmayacağını ilanı ve devlet geleneğini Osmanlı'dan alan TC'nin demokratikleşmesi ütopyasının hedef olarak konulması bu büyük gücün etkili bir şekilde

bölge gericiliği ve emperyalistlerin karşısında kullanılmasına da engel olmaktadır.

Ateşkes kararına Türk egemen sınıflarından pratikte verilen cevap ise 83 yıllık inkârcı-asimilasyoncu Kemalist devlet geleneğinin değişmediği yönündedir. Sabah gazetesinde çıkan habere göre ABD'nin koordinatör olarak atadığı Ralston'a devletin mesajı **"Ciddi anlamda silahı bırakıp, Türkiye'ye teslim olmaları gerekir. Ancak o zaman bu gelişmeyi ciddiye alırız"** şeklinde olmuştur. Yine Başbakanından, Genelkurmay Başkanına, Meclis Başkanından devleti temsil eden kurumların diğer temsilcilerine kadar benzeri ifadeler kullanılmaktadır. Bu inkârcı tutumun pratikteki yansıması ise operasyonların artarak ve yaygınlaşarak devam etmesidir. HPG'nin açıklamasına göre **1-15 Ekim** tarihleri arasında TSK tarafından 34 operasyon düzenlendi. Bu operasyonlar esnasında 19 çatışma çıktı. Çatışmalarda 9 asker ölüyor 5 gerilla da şehit düştü. Operasyonlarda Dersim dağları bombalanıp ormanlar ateşe verilirken, **Amed, Siirt, Bingöl** kırsalında da operasyonlar devam etmektedir. Yine İmrâlı'da tecrit koşullarında esir tutulan Öcalan da, ateşkes çağrısı yaptığı **27 Eylül**'den bu haftaya kadar avukatlarıyla görüşürülmüyordu. KKK Yürütme Konseyi Başkanlığı ise bu tutumu kardeşliğe ve barışa karşı bir tutum olarak değerlendirdi. Faşist TC devletinin kardeşlik ve barış yönünde attığı herhangi bir adım varmış gibi böylesi bir protestoda bulunmak da atılan okların hedefine varamadığını göstermektedir.

Bu şartlarda **Mehmet Ağar**'ın sözlerine ulusal hareketin üst düzeyde destek sunması ve bunu politika yapmanın gerekleri olarak ele alması da tehlikeli bir yaklaşımdır. Türk egemen sınıfları kendi içlerinde yoğun klik çatışmaları yaşasalar da, kendilerinin saltanatını tehdit eden tüm mücadeleleri bastırmak için birleşmekten çekinmemektedirler. Bu doğrultuda bugüne kadar çok kez faşist partilerin liderlerinden gelen **"şaşırtıcı"** tespitleri halkımız duymuştur. Ancak "Türk devletinin anayasal kuruluş ilkeleri"nin dışında bir resmi politika değişikliği olmamıştır. 70'li yıllarda toprak reformu talebini dillendirerek hükümete gelen Ecevit'ten, Kürt sorununu kabul eden

Özal ve Demirel'e, AB'nin yolunu Diyarbakır'da arayan Yılmaz'dan Erdoğan'ın çeşitli dönemlerde yaptığı açıklamalara Ağar'ın katkısı hem biçimsel hem de öz olarak bir farklılık taşımaktadır. Bizler olaylara sınıfsal yaklaşmak zorundayız. Bağımsız bir sınıf tavrı ile süreci değerlendirdiğimizde kendi politikalarımız doğrultusunda kitleleri seferber etmek için harekete geçmemiz doğru olandır. Aksi takdirde kurulu düzen içinde farklı kliklerin arkasında yedeklenmemek mümkün olmaz. Bu nedenle ulusal hareketin sınıfsal yaklaşımı, bağımsız bir politika belirleyerek serhıldanlarla baskı yapmak, hakları zorla koparmak şeklinde olmamakta, çözüm ABD'nin, AB'nin müdahalelerinde ve Ağar'ın çabalarında aranmaktadır. Söylemlerde her ne kadar barışın elde edilmesi için halkın harekete geçmesinden bahsedilse de pratiğe bakıldığında ateşkesin ardından barış talepli büyük, kitlesel eylemler görülmemektedir. Bunun yerine Ağar'ın dürüstlüğü sorgulayan ve Ağar üzerinden **"derin devlet"** olarak adlandırılan ve herkesin kendine göre yorumladığı kesim üzerinde baskı kurmayı hedefleyen/tasarlayan fikirler ortaya konulmaktadır.

Barış ve ateşkes politikalarını sahiplenmede Kürt halkının Ulusal Hareketin önderliği ile buluşabildiği pratikte görülmemektedir. Buna yukarıda da bahsini ettiğimiz gibi gerilla cezalarına, faşist baskı ve saldırılara karşı kitlesel, militan eylemler örgütleyen Kürt halkının ve gençliğinin barış için sokakları doldurmamasını örnek olarak gösterebiliriz. Bu devletin barışla, iknaya, diyalogla yola geleceğini, faşistlikten vazgeçeceğini, baskılara, katliamlara son vereceğini, ciddi bir iç mücadeleyle halktan yana bir düzene evrileceğini tasavvur etmek nesnel gerçekliğin yerine öznel dileklerimiz koymaktan başka bir anlama gelmemektedir. Ekonomik, politik kriz içinde debelenen, ağzına kadar borçlu bulunan, halen bütçesini uçak, helikopter almaya ayıran, emperyalizmin alenen müdahalelerle yönlendirdiği bu devletin hem de Ağar gibi katillliği tescilli olan faşistler sayesinde iç mücadele ile değişeceğine ve demokratik reformlar uygulayacağına kim inanabilir ki? Böylesi bir beklentinin maddi bir temeli açıktır ki bulunmamaktadır. Bu gerçekliği, **17 Ekim** tarihli Gündem gazetesinde ateşkesle ilgili çıkan okur mektuplarından da anlamak mümkündür. **"Devlet ateşkesine cevap vermezse ne olur?"** başlıklı Delil Karakoçan'ın hazırladığı yazı dizisinde yayınlanan şu okur mektupları özellikle Kürt gençliği içinde ateşkesle kuşkuyla yaklaşan ciddi bir eğilim olduğunu belli etmektedir:

Ali Beritan adlı okuyucu şöyle diyor: "Devlet tarafından gelen açıklama-

malar gösteriyor ki bu ateşkes de karşılıksız kalacak.(...) Bu süreç son şans olabilir. Bu sürece cevap verilmezse, yeniden savaş başlarsa artık sivil toplum örgütleri de bir çağrı yapamazlar ve savaş tırmanır. Çünkü artık halkın sabrı da kalmadı. Ne kadar barış desek de artık bir gerçeklik ortaya çıkacak: ya teslim ya ölümüne direniş. (...) Ve gençlerin aklına şu düşünce yerleşecek: Bu devlet barışa yanaşmıyor. Biz de savaşaacağız. Böyle bir sürece artık kimsenin dur demeye hakkı olmaz. Ancak devleti durdurma olabilir. Artık on binlerce genç sadece dağlara çıkmaz, şehirlerde savaş başlar. Bu da ülkeyi bir Filistin'den ve Irak'tan beter eder. Ülke kan deryası olur."

Mehmet Duru adlı okuyucu ise **"Kısacası bu saatten sonra devletten Kürtlere insancıl-kardeşlik temelinde bir çözüm beklenmesi son derece yanlıştır."** Mehmet Ali Aksoy adlı okuyucu ise "Ama asıl kaygılanılması gereken ABD'nin tavrıdır. Yıllardır karşıt durumdaki güç birdenbire dost gibi görünmeye, görülmeye ve algılanmaya başlamıştır. Oysaki ABD'nin dostları yok, çıkarları vardır."

Veysi Kaya adlı okuyucu ise "93'ten bugüne altıncı kezdir ateşkes ilan ediliyor. 93'ten bugüne ne değişti? (...) Basit, tali, sorunun özünden uzak, suni bir gündemden öteye gitmeyecek olgular gelişti. Oysa koruculuk lağvedilmedi. Köye dönüşler için teşvikler geliştirilmedi. Oysa dilimiz, kültürümüz halen yasak, kimliğimiz halen yok: oysa halen barışı bırakalım, ateşkesin a'sı ağza alınmıyor. Operasyonlar tüm hızıyla genişleyerek devam ediyor. Ve Demokratik Konfederalizmin Önderi Apo hala ağır tecrit ile esaret altında. Bunun neresinde ateşkes yaraşır bir durum var? Bunun neresinde 21. yy demokratik uygarlık çağının gerekliliklerine göre yaklaşım var? (...) Devletin samimi olduğuna, diyalog geliştireceğine, uzlaşacağına inancım çok zayıf. Bence olması gereken HPG'nin üstün savaş tecrübesi ve yeteneği ile meşru savunmadan çıkıp sonuna kadar direnmesidir. Bölgede de Halk Serhıldanları geliştirmektir. Ya onurlu bir barış ya da görkemli bir direniş olmalı. Veya onurlu bir yaşam ya da şerefli bir ölüm tercih edilmelidir."

Bizim açımızdan da günümüzün ihtiyaçları hiçbir demokratik hak talebine tahammül edemeyen, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın kendi kültürünü yaşamasına izin vermemen, halkımızın en yiğit oğul ve kızlarını dağ başlarında, sokak ortalarında, zindanlarda katleden, halkımızı her geçen gün daha da yoksulluğa iten bu faşist düzenden hesap sormak için dağ başlarındaki isyan ateşlerini çoğaltmak ve direnmektir.

12 Eylül ürünü olan YÖK, üniversitelerde mücadeleyi bitirebilmek için okuldan atma ve uzaklaştırmalardan çare umuyor. Halk gençliğinin paralı eğitim nedeniyle eğitim hakkından yoksun bırakılmasına, üniversitelerdeki baskı ve atılmalar eşlik ediyor. Mezun olanların büyük kısmının sürüklendiği işsizlik, bu ülkedeki pek çok emekçinin "kader"i gibi gösteriyor. Tüm bunlara karşı gençliğin öfkesini alanlara taşımak için 4 Kasım'da Kadıköy'de buluşmaya!

Soruşturmalar, atılmalar mücadeleyi bitiremez!

Devrimci demokratik öğrenci hareketi ise bu saldırılara karşı toplumsal duyarlılığı arttırmak amacıyla çeşitli etkinlikler düzenlemekte, seslerini duyurmaya çalışmaktadır. 12 Ekim tarihinde İstanbul Üniversitesi'nde yapılan basın açıklamasında okunan metinde şunlara vurgu yapılmıştır: "YÖK ile paraklıklar arkasına alınmaya çalışılan gerçekler su yüzüne çıktıkça sermaye cephesinden saldırılar daha azgın bir biçim almaktadır. Herkes bilmektedir ki yüksek öğretim büyük bir çıkmaz içindedir, üniversiteler tüm toplumun gözünde saygınlığını yitirmiş durumdadır. Üniversite-sanayi işbirliği adı altında üniversitelerin insanlığa karşı sorumluluk taşıma bilinci yok edilmiş, paralı eğitim uygulamaları ile de öğrenciler müşteri ilan edilmiştir. Tüm bu soruşturma terörünün altında yatan da bu gerçektir. Tüm bunlara karşı çıkmamanın YÖK'ün keyfi disiplin yönetmeliğinde yeri vardır ve karşılığı cezadır. Utanması gereken, 12 Eylül artığı bir yasayı uygulamakta ve akademik onurlarını ayaklar altına almakta bir çekince görmeyen öğretim üyelerdir. Zira biz utanmıyoruz ve hala okullarımızın önündeyiz. Utananlar kapalı kapılar ardında polisle görüşmekte ve bu sözde başarılarını hep birlikte kutlamakta, askerinin karşısında hazır ola geçmektedir. Tablo ortadadır ve üzerine söylenecek hiçbir söze yer bırakmayacak kadar açıktır. Hiçbir akli başında insan, bir

insanın 'şüpheli bir şekilde karnını tutarak medikoya' gitmesinin suç olduğu veya ölmüş öğrenciye soruşturma açan bir üniversiteye sahip bir ülkede yaşamayı kabul edemez. Tek başına üniversite öğrencilerine değil, aynı zamanda öğretim görevlilerine açılan soruşturmalar ve verilen cezalar söz konusudur. Dokuz Eylül Üniversitesi öğretim görevlisi Prof. Dr. İzge Günel üniversiteden atılan işçilerin geri dönmesini talep eden 4000 dilekçeyi rektörlüğe götürdüğü için üniversite yönetimince üniversiteden atılmıştır. Ayrıca İstanbul Üniversitesi'nde iki Eğitim-Sen üyesi öğretim görevlisi 3 yıl kademe yükseltememe cezası almıştır.

Üniversiteler bu yönetmeliklerle yıl-

lardır yönetilmektedir ancak hiçbir dönemde öğrenciler bu kadar hukuksuz ve mantık dışı soruşturmalarla karşı karşıya kalmamıştır. İstanbul Üniversitesi'nde 12 öğrenci YÖK'ten çıkarılma cezası almış, 40'a yakın öğrenci uzaklaştırma cezaları almıştır. Yine Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 1 öğrenci YÖK'ten çıkarma cezası, 720'nin

Üniversitelerde özgür düşünce zeminini ortadan kaldıran disiplin cezaları sadece öğrencileri değil, üniversitedeki tüm kesimleri; akademisyenleri ve üniversite çalışanlarını da hedef alıyor.

üzerinde öğrenci ise uzaklaştırma cezaları almışlardır. Kelle alır gibi öğrencileri okuldan atanlar bilmedirler ki üniversitelerde yıllardır süren mücadele hiçbir zaman kesintiye uğramamıştır, zayıflamıştır ama kesilmemiştir. Bu gün bu bayrağı taşıyan bizler de bu güçlü geleneği layıkıyla taşıyacağız. Onların rüyalarını karabasana çevirmeye devam edeceğiz."

Öğrencilerin mücadelesine aydınlardan da destek gelmekte, sorunun gündemleşmesinde bu girişimlerin de önemli bir etkisi bulunmaktadır. Aydınların bu amaçla imzaya açtıkları deklarasyonda şu ifadeler yer verilmektedir: "Üniversitelerde özgür düşünce zeminini ortadan kaldıran disiplin cezaları sadece öğrencileri değil, üniversitedeki tüm kesimleri; aka-

demisyenleri ve üniversite çalışanlarını da hedef alıyor. Soruşturma uygulamalarının bu ölçüde yoğunlaşması üniversitelerin toplumsallıktan ve bu alanlarda egemen olması gereken demokratik ve özgür ortamdaki ölçüde uzaklaştığının bir göstergesidir. Bizler, üniversitelerin bilimsel, özgür düşüncenin egemen olduğu kurumlar olmaları gerektiğini düşünüyoruz. Üniversite öğrencilerinin mutlak surette düşünen, üreten, eleştiren, hakkını arayan bir kimliğe sahip olmalarının toplumsal bir ihtiyaç olduğunun altını çizmek istiyoruz."

Gençlik, sözünü alanlarda söylemeye!

Bu saldırılar özelde tüm devrimci demokratik muhalefete genelde ise tüm halka dönük bir saldırdır. Emekçi çocuklarının üniversitede okumasının önünün nihai olarak kesilmesi, canlı bir muhalefet alanının devre dışı bırakılması faşizmin ve emperyalizmin politikalarına daha sorunsuz bir şekilde hayat vermesinin önünü açacaktır. Bu anlamda askeri operasyonlara, hapishanelerdeki hak gasplarına, devrimci demokratik kurum çalışanlarına yönelik tutuklama terörüne, emperyalizmin askeri, siyasi ve ekonomik saldırılarına karşı devrimci demokratik güçler nasıl birleşebiliyorsa YÖK karşıtı eylemlerde de farklı toplumsal kesimlerden demokratik güçlerin ortak hareket etmesi büyük bir ihtiyaçtır. Bu nedenle 6 Kasım YÖK karşıtı protestoları demokratik üniversite talebiyle birlikte esas olarak anti-emperyalist, anti-faşist, militan bir kitle eylemi olarak ele almalı ve emperyalizme ve faşizme karşı demokratik halk iktidarı şiarını haykırarak için alanlarda buluşmalıyız!

(Yeni Demokrat Gençlik)

YÖK'E, PARALI EGİTİM VE SORUŞTURMALARA KARŞI

EŞİT, DEMOKRATİK, BİLİMSEL, ANADILDE EGİTİM İSTİYORUZ!

4 Kasım 2006 Cumartesi
13:00 Kadıköy Iskele Meydanı

4 KASIM'DA MITİNGE

**Faşist baskılar
öğrenci hareketini
engellemeyecek!**

6 Kasım'da anti-faşist sloganlarımızla alanlarda buluşalım!

Toplumun tüm kesimlerine yönelik artan saldırılardan üniversite öğrencileri de payını almaktadır. Derinleşen ekonomik ve politik kriz karşısında kendisine muhalif güçleri zorla susturmaktan başka çare bulamayan faşist sistem, ulusal ve sosyal kurtuluş taleplerini yükselten gerillalara on binlerce askerle operasyonlar düzenlemekte, hapishanelerdeki devrimci tutsakların haklarını gasp ederek tecridi katmerleştirmekte, direngen yanıtörpülenemeyen Kürt halkını kontra saldırılarla, linç kampanyaları ile diz çöktürmeye çalışmakta, devrimci ve demokratik kurum ve örgütlerde çalışan devrimcilere yönelik gözaltı ve tutuklama saldırılarına hız vermektedir. Bununla birlikte toplumun görece en dinamik ve toplumsal sorunlara en duyarlı kesimlerinden biri olan üniversite gençliğini ise YÖK'ün faşist yönetimi altında sindirmeye çalışmaktadır.

Gençlik kiminse, gelecek onundur!

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de yarı-aydın karakterinden kaynaklı üniversite gençliği toplumsal muhalefet içinde canlılığı ve duyarlılığı ile özel bir yere sahiptir. Türkiye Devrimci Hareketi'nin ortaya çıkışından günümüze kadar üniversite gençliğinden çıkan dev-

Özellikle bu yıl İstanbul üniversitelerinde onlarca öğrenci soruşturumalarla okuldan atılmış veya uzaklaştırma cezası almıştır. Öğrencilerin en temel hakkı olan söz ve ifade özgürlüğü faşist yönetmeliklerle gasp edilmektedir.

rimciler önemli roller oynamaktadır. Bununla birlikte öğrenci hareketinin işçi ve köylü hareketi ile birleştiğinde devlet için nasıl bir tehlikenin ortaya çıktığı da tarihsel deneyimlerle bilinmektedir.

Gençliğin dinamizmi egemenleri korkutuyor!

Bu gerçekliğin farkında olan faşist düzen açısından üniversite gençliği-

nin zapt u rapt altına alınması, apolitikleştirilerek toplumsal sorunlara duyarlılığı-

emperyalizmin taleplerine uygun ucuz iş gücü olarak yetiştirilmesi büyük önem kazanmaktadır. İşte bu nedenledir ki egemen sınıflar 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın ürünü olan Yüksek Öğretim Kurulu'na büyük değer vermektedir. Bu nedenledir ki egemen sınıf klikleri arasındaki mücadelede YÖK önemli bir konu malzemesi haline gelmektedir. Yine bu nedenledir ki, üniversitelerdeki devrimci ve demokratik muhalefetin mücadelesinin önündeki en büyük engel ve bu muhalefetin en önemli teşhir kaynağı YÖK'ün kendisidir. Kısaca bahsini ettiğimiz bu özelliklerinden kaynaklı YÖK karşıtı çalışmalar üniversiteli öğrenci hareketi açısından gündemin en başındaki yerini almaktadır. **Bu çalışmalar içinde de 6 Kasım, gelenekselleşmesi açısından öğrenci gençliğin YÖK'e öfkesini gösteren en kitlesel ve en militan eylem günü olmaktadır.**

Günümüzde egemen sınıfların üniversiteli gençlik üzerindeki planları oldukça ciddidir. Emperyalizmin talepleri doğrultusunda eğitimin paralı hale getirilmesi, verilen hizmetlerin özelleştirilmesi, öğrencilerin öğrencilik yıllarında ve mezun olduktan sonra ucuz iş gücü olarak çalışmaya zorlanması vb. politikalar en başta yoksul halk çocuklarını etkilemektedir. YÖK'ün hazırladığı **Yükseköğretim Stratejisi Taslak Raporu'**nda da buna değinilerek itiraflarda bulunmaktadır: **"Düşük gelir gruplarının eğitime ayırabildikleri eğitim harcamalarının milli gelirdeki paylarından da düşük olduğu ve iki araştırma arasındaki on yılda durumun daha kötüleştiği görülmektedir.** Böyle bir durumda, eğitimin fırsat eşitliğini sağlaması değil, tersine daha da kötüleşmesi söz konusudur.

Kaç kişi üniversiteye gidebiliyor?

Yükseköğretim harcamalarının % 20'lik gelir gruplarına göre dağılımlarına baktığımızda en düşük % 20'lik grubun çocuklarının yükseköğretim kurumlarına ulaşamadıkları anlaşılmaktadır. Yükseköğretim harcamaları alttan ikinci ve üçüncü % 20'lik dilimde başlamaktadır."

Fırsat eşitsizliğinin en büyük örneği olan ÖSS'yi geçerek üniversite-

**y e
giren
öğren-
c i l e r e
üniversi-
tenin ar-
dından da-
hi iyi bir
gelecek vaat
e d i l e m e -
m e k t e d i r .**

Eğitim fakülte-lerinden mezun olanlar bir süre stajyer olarak çalıştırılmakta, kadrolu çalışma imkânları ellerinden alınmaktadır. Mimar-mühendislik fakültesi öğrencileri yetkin mühendislik adı altında ucuz iş gücü olarak çalıştırılmaya mecbur bırakılmak istenmektedir. Üniversite öğrencileri teknokentlerde özel şirketler için çalıştırılmakta, üniversitede hizmet veren işçiler işlerinden atılıp yerlerine öğrenciler çalıştırılmak istenmektedir. Bilimsel üretim adına hiçbir emarenin bulunmadığı, Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden öğrenciler için kendi ana-dillerinde eğitimi bir yana bırakalım Türkçe eğitim yerine İngilizcenin yaygınlaştırıldığı üniversitelere maddi kaynaklar giderek azaltılırken özel üniversitelere devlet bütçesinden payların ayrıldığı/arttırıldığı bu dönemde egemen-

ler bu politikalara herhangi bir muhalefete de tahammül gösterememektedir.

Bunun örnekleri son yıllarda soruşturumalarla, sivil faşist saldırılarla öğrenci hareketinin sindirilmeye çalışılmasında görülmektedir. En ufak hak talebinin üzerine büyük bir saldırı dalgası ile yönelmektedir. Özellikle bu yıl İstanbul üniversitelerinde onlarca öğrenci soruşturumalarla okuldan atılmış veya uzaklaştırma cezası almıştır. Öğrencilerin en temel hakkı olan

**söz ve ifade özgürlüğü faşist yönetmeliklerle gasp edilmektedir. ABD işgaline, yemehanenin özelleştirilmesine karşı çıkmak, daha nitelikli bir eğitim sistemi talep etmek, daha iyi bir gelecek istemek üniversitelerin faşist yönetimlerinde suç kabul edilmektedir. Açık-
t ı r**

ki öğrenci hareketini bastırmaya/sindirilmeye yönelik bu saldırılar egemenlerin eğitimin ticarileştirmesi yolunda atacakları daha büyük adımların önündeki engelleri temizleme amacını taşımaktadır.

Devamı sayfa 31'de

6 Kasım YÖK karşıtı protestoları demokratik üniversite talebiyle birlikte esas olarak anti-emperyalist, anti-faşist, militan bir kitle eylemi olarak ele almalı ve emperyalizme ve faşizme karşı demokratik halk iktidarı şiarını haykırmak için alanlarda buluşmalıyız!